ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\McBain_Ed-80_milionu_oci.pdb

PDB Name: McBain - 80 milionů očí
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ED MCBAIN
OSMDESÁT MILIONŮ OČÍ

Příběh z 87. revíru

Přeložila Alena Maxová

Město v této knížce, lidé a místa,
všechno je smyšlené.
Jen postupy policie se zakládají
na zavedené technice pátrání.

Věnováno Judy a Fredovi Underhillovým

1

Když se tu středu odpoledne Miles Vollner vrátil z oběda, seděl ten člověk na lavici v přijímací místnosti. Vollner se na něj podíval a pak upřel tázavý pohled na sekretářku. Dívka pokrčila sotva znatelně rameny a vrátila se k psaní. Sotva se Vollner ocitl ve své kanceláři, zmáčkl tlačítko interního telefonu.

„Kdo to tam venku čeká?“ zeptal se.

„Nevím, pane Vollnere,“ řekla dívka.

„Jak to, že nevíte?“

„Nechtěl mi říct, jak se jmenuje.“

„Zeptala jste se ho?“

„Zeptala.“

„Co on na to?“

„Pane Vollnere, vždyť on tu sedí,“ řekla sekretářka a ztlumila hlas v šepot. „Radši bych -“

„Co je to s vámi?“ zeptal se Vollner. „Tohle je moje kancelář, ne jeho. Co řekl, když jste se zeptala, jak se jmenuje?“

„Řekl mi... řekl mi, ať mu vlezu na záda.“

„Cože?“

„Ano, prosím.“

„Hned jsem tam,“ řekl Vollner.

Hned tam nebyl, protože jeho pozornost upoutal dopis na psacím stole; sekretářka mu tam před pěti minutami položila odpolední poštu. Otevřel dopis, rychle ho přelétl očima a usmál se; byla to velká objednávka od jedné středozápadní maloobchodní firmy, kterou se Vollner snažil získat jako zákazníka už šest měsíců. Společnost, v jejímž čele Vollner stál, byla malá, ale rozrůstala se. Specializovala se na audiovizuální techniku a továrnu měla na protějším břehu řeky Harbu, v sousedním státě, obchodní a administrativní budovu tady ve městě na Shepherdově ulici. V kanceláři pracovalo čtrnáct lidí - deset mužů a čtyři ženy, v továrně dvě stě šest osob. Vollner doufal a očekával, že v příštím roce se počet úředníků i zaměstnanců továrny zdvojnásobí a v následujícím roce jich bude dokonce trojnásobek. Rozsáhlá objednávka ze středozápadu jeho očekávání jen potvrzovala a nesmírně ho potěšila. Pak si však vzpomněl na člověka sedícího venku a úsměv mu z tváře zmizel. S povzdechem šel ke dveřím, otevřel je a kráčel chodbou do přijímací kanceláře.

Ten člověk tam ještě seděl.

Byl to šlachovitý chlapík s bledým, úzkým obličejem a mohlo mu být nanejvýš třiadvacet nebo čtyřiadvacet let. Byl hladce oholený a dobře oblečený do šedivého pláště a o něco tmavšího obleku; na hlavě měl stříbřitě šedý měkký klobouk. Seděl na lavici s rukama zkříženýma na prsou a nataženýma nohama; udělal si pohodlí a zřejmě se cítil jako doma. Vollner šel až k lavici a zastavil se před ním.

„Co si přejete?“

"Nic.“
„Co tu tedy chcete?“
„Do toho vám nic není,“ řekl ten člověk.
„Promiňte,“ řekl Vollner, „ale tato společnost patří mně.“
„Že by?“ Neznámý se rozhlédl po místnosti a usmál se. „Máte to tu hezký.“
Za stolem sekretářka přestala psát a pozorovala, co se děje. Vollner cítil za zády její přítomnost.
„Pokud mi neřeknete, co chcete,“ řekl, „budu vás bohužel muset požádat, abyste odešel.“
Ten člověk se nepřestával usmívat. „Tak abyste věděl, já vám neřeknu, co tu chci. A taky mě ani nenapadne odejít.“
Vollner ztratil na okamžik řeč. Podíval se na sekretářku a znova se obrátil k návštěvníkovi. „V tom případě budu muset zavolat policii,“ řekl.
„Zavolejte policii a budete toho litovat.“
„To se ještě uvidí,“ řekl Vollner. Přistoupil k sekretářčinu stolu. „Slečno Di Santová, spojte mě s policií, prosím.“
Muž se zdvihl z lavice. Byl větší, než se zdálo, když seděl. Mohl měřit skoro metr pětadevadesát a měl široká ramena a obrovské ruce. Popošel k psacímu stolu a stále se usmívaje řekl: „Na vašem místě bych na ten telefon nesahal, slečno Di Santová.“
Slečna Di Santová si olízla rty a podívala se na Vollnera.
„Zavolejte policii,“ řekl Vollner.
„Slečno Di Santová, stačí, abyste položila ruku na telefon, a já vám ji přerazím, čestný slovo.“
Slečna Di Santová zaváhala a znova se podívala na Vollnera. Ten se zamračil, řekl: „Nevadí, slečno Di Santová,“ a bez dalšího slova vyšel na chodbu a zamířil k výtahu. Cestou do vestibulu v něm stoupal hněv. Uvažoval, jestli nemá zavolat policii z veřejného automatu, ale pak se rozhodl, že udělá líp, když najde pochůzkáře a osobně ho přivede nahoru. Byly dvě hodiny odpoledne a ulice se hemžily nakupujícími. Na křižovatce Shepherdovy a Sedmé narazil na strážníka, který řídil dopravu. Vollner vstoupil do jízdní dráhy a zavolal: „Haló, pane strážníku -“
„Moment, pane,“ řekl strážník. Zapískal na píšťalku a zamával na přijíždějící automobily. Pak se obrátil k Vollnerovi. „Co se děje?“ zeptal se.
„Mám v kanceláři člověka, který nechce říct, proč přišel.“
„Vážně?“ zeptal se strážník.
„Ano. Vyhrožuje mně a mojí sekretářce a odmítá odejít.“
„Neříkejte!“ Strážník se zvědavě díval na Vollnera, jako by mu moc nevěřil.
„Ano. Byl bych rád, kdybyste šel se mnou a pomohl mi ho dostat ven.“
„To myslíte vážně?“
„Ano.“
„A kdo tu bude řídit dopravu?“
„Ten člověk nám vyhrožuje,“ řekl Vollner. „To je přece mnohem závažnější než -“
„Tohle je jedna z nejrušnějších křižovatek ve městě, a vy chcete, abych z ní odešel?“
„Vaší povinností je snad -“
„Heleďte, pane, neotravujte, ano?“ řekl strážník, zapískal na píšťalku, zvedl ruku a dal znamení autům po své pravici.
„Jaké máte číslo odznaku?“ zeptal se Vollner.
„Stěžovat si na mě nemá smysl,“ odpověděl strážník. „Tohle je moje místo a já z něj nesmím odcházet. Když někoho potřebujete, běžte a zavolejte na policii.“
„Děkuju,“ řekl Vollner se zaťatými zuby. „Děkuju za ochotu.“
„Není zač,“ řekl strážník bujaře, podíval se na semafor a zase zapískal na píšťalku. Vollner se vrátil na chodník a chystal se vejít do trafiky na rohu, když zahlédl dalšího strážníka. Plný vzteku k němu rychle přistoupil a řekl: „V mé kanceláři je chlap, který odmítá odejít a ohrožuje mé zaměstnance. Co s tím ksakru uděláte?“
Strážníka ten výbuch překvapil. Byl mladý a u policie sloužil teprve krátce. Zamžikal, ale hned řekl: „Kde máte tu svou kancelář, pane? Vrátím se tam s vámi.“
„Tudy,“ řekl Vollner a oba se vydali k budově. Strážník se představil jako Ronnie Fairchild. Zdál se energický a schopný, dokud nevešli do budovy, kde dal najevo první obavy.
„Je ten člověk ozbrojený?“ zeptal se.
„Podle mého soudu není,“ odpověděl Vollner.
„Protože jestli ano, tak bych snad měl přivolat ještě někoho.“
„Já myslím, že to zvládnete sám,“ řekl Vollner.
„Myslíte?“ zapochyboval Fairchild, ale Vollner už ho mlčky vedl k výtahu. V desátém patře vystoupili z kabiny a Fairchild znova zaváhal. „Snad bych to přece jen měl ohlásit. Koneckonců...“
„Než přijde pomoc, může ten chlap někoho zabít.“
„Jo, to máte asi pravdu,“ řekl Fairchild zdráhavě a myslel si, že když nezavolá a nepožádá o pomoc, může tím zabitým být zrovna tak dobře on. U dveří do Vollnerovy kanceláře se zastavil. „Tak tadyhle, ano?“ zeptal se.
„Správně.“
„Dobrá, jdeme.“
Vešli do přijímací místnosti. Vollner šel rovnou k tomu muži, který už zase dřepěl na lavici, a řekl: „To je on, pane Fairchilde.“
Fairchild se narovnal a přikročil k lavici. „Co se to tady děje, pane?“ zeptal se.
„Nic se neděje.“
„Tady ten pán říká, že nechcete odejít.“

„To je pravda. Přišel jsem sem za jednou slečnou.“
„Ach tak!“ Jen co se ukázalo, že jde o milostnou záležitost, snažil se Fairchild co nejrychleji zmizet. „Jestli nejde o nic jiného...“
„Za kterou slečnou?“ zeptal se Vollner.
„Za Cindy.“
„Přiveďte Cindy,“ řekl Vollner sekretářce. Ta vyskočila a vyběhla na chodbu. „Proč jste mi neřekl, že se znáte s Cindy?“
„Neptal jste se mě na to.“
„Poslyšte, jestli je to jen soukromá věc...“ řekl Fairchild.
„Ne, počkejte ještě chvilku,“ řekl Vollner a položil mu ruku na rameno. „Cindy tu bude za minutku.“
„Výborně,“ řekl ten člověk. „Přišel jsem za Cindy.“
„Kdo jste?“ zeptal se Vollner.
„A kdo jste vy?“
„Já jsem Miles Vollner. Podívejte se, mládenče...“
„Těší mě, pane Vollnere,“ řekl muž a zase se usmál.
„Jak se jmenujete?“
„Nemám chuť vám to říct.“
„Pane Fairchilde, zeptejte se ho, jak se jmenuje.“
„Jak se jmenujete, pane?“ řekl Fairchild a vtom se vrátila sekretářka následovaná vysokou blondýnkou v modrých šatech a lodičkách s vysokými podpatky. Zastavila se u sekretářčina stolu a zeptala se: „Něco si ode mne přejete, pane Vollnere?“
„Ano, Cindy. Máte tu přítele, který vás chce vidět.“
Cindy se rozhlédla po místnosti. Byla to nápadně hezká dvaadvacetiletá dívky s plnými ňadry a širokými boky; světlé vlasy měla nakrátko zastřižené, chrpově modré oči byly stejné barvy jako šaty. Prohlédla si Fairchilda a pak muže v šedém obleku. Nechápavě se otočila zpátky k Vollnerovi.
„Přítele?“ zeptala se.
„Ten pán říká, že přišel za vámi.“
„Za mnou?“
„Říká, že je váš přítel.“
Cindy se podívala na muže ještě jednou a pak zavrtěla hlavou. „Já vás neznám,“ řekla.
„Že ne?“
„Ne.“
„To je ovšem chyba.“
„Tak pozor, co má tohle být?“ řekl Fairchild.
„Však ty mě poznáš, pusinko,“ řekl muž.
Cindy si ho chladně změřila. „O tom velice pochybuju,“ řekla a otočila se k odchodu. Muž okamžitě vyskočil a popadl ji za ruku.
„Vteřinku!“
„Pusťte mě!“
„Já tě, milá zlatá, nepustím už nikdy!“
„Nechtě to děvče,“ řekl Fairchild.
„My tady policajty nepotřebujem,“ řekl muž. „Koukejte vypadnout!“
Fairchild pokročil blíž k němu a zdvihl pendrek. Neznámý se bleskurychle otočil a vrazil Fairchildovi levou pěst do žaludku. Fairchild se předklonil a muž mu uštědřil surový zvedák do brady. Fairchild zavrávoral ke stěně a mátožně sáhl po pistoli. Muž ho kopl do rozkroku a Fairchild se se sténáním svezl na zem. Muž ho kopl dvakrát do hlavy a několikrát do prsou. Sekretářka ječela a Cindy utíkala po chodbě a volala o pomoc. Vollner stál se zaťatými pěstmi a čekal, až se muž znovu obrátí a zaútočí na něho.
Neznámý se místo toho jen usmál. „Povězte Cindy, že se zase uvidíme,“ řekl a odešel.
Vollner se vrhl k telefonu. Po celé délce chodby vybíhali muži a ženy z kanceláří. Sekretářka dosud ječela. Vollner rychle vytočil číslo policie. Spojili ho s 87. revírem.
Telefon vzal seržant Murchison a oznámil Vollnerovi, že okamžitě posílá policistu a že během dneška nebo zítra ráno se u něho zastaví detektiv.
Vollner mu poděkoval a zavěsil. Ruka se mu třásla a jeho sekretářka nepřestávala ječet.

V jiné části 87. revíru, v jedné postranní uličce odbočující z Culverovy, uprostřed brlohů zatuchlých jako stará žumpa, stála neškodně vyhlížející budova, která kdysi sloužila jako skladiště nábytku. Teď se jí velkoryse říkalo televizní studio. Ve středu večer - každou středu - se tady po celý rok, až na letní přestávku, rodil pořad Stana Gifforda.
Snobští a důležití televizní a propagační pracovníci, absolventi všech osmi prestižních amerických univerzit, ubírající se denně těmi nevábnými končinami, jen aby dali dohromady Giffordův týdenní zábavný program, působili tady na pohled trochu nesourodě. Místní obyvatelstvo sledovalo ten průvod nevraživým okem, ale jelikož pořad běžel už celé tři roky, byli na tyhle cizáky zvyklí. Ke třenicím mezi geniálními intelektuály z vilových čtvrtí a lidmi z podřadnějších částí města nedocházelo a dalo se čekat, že ani nedojde - lidé tu měli svých starostí ažaž a na kritizování nějakých televizáků neměli pomyšlení. Mimoto byl u většiny obyvatel z okolí studia Stan Gifford oblíbený; každý utíkal večer domů, jen aby jeho pořad nepropásl. A jestli ten program potřebuje každý týden tolik budižkničemů, proč by si měli

zrovna oni stěžovat? Je to bezva zábava a nic nestojí!

Ta bezva zábava, která nic nestála, se v rozlehlém horním patře na Severní jedenácté zkoušela už od pátku. Teď byla středa odpoledne, tři čtvrtě na čtyři, což znamenalo, že přesně za čtyři hodiny a patnáct minut oznámí televizní hlasatel pořad Stana Gifforda. Pak bude následovat přestávka s reklamou, po ní úvodní hudba a potom se přibližně na dvaceti milionech televizních obrazovek opět rozpoutá organizovaný blázinec. Televizní společnost, poskytující zdarma nejlepší časy potenciálním sponzorům, odhadovala, že v každé domácnosti vlastnící televizor jsou aspoň dva lidé, a to znamená, že každou středu večer v osm hodin se osmdesát milionů očí přičiní o kapičku potu na obličeji Stana Gifforda, až zamává z obrazovky a řekne: „Tak už jste tu zase, co?“ V podání méně proslulé osobnosti by ta úvodní poznámka - i když doprovázená úsměvem - mohla přimět nejednoho diváka, aby přeladil na jiný kanál, nebo dokonce televizi vypnul. Ale Stan Gifford byl okouzlující a inteligentní a měl vrozený smysl pro humor. Věděl, co je k smíchu a co ne, a dokonce dokázal udělat ze špatného vtipu dobrý pouze tím, že s kamennou tváří a mírně kajícným pohledem přiznal svým zbožňovatelům jeho neúspěch. Vyzařovala z něho pohoda, která působila naprosto spontánně; ten klid prostě musel mít v sobě.

„Kde je ten zatracenej Art Wetherley?“ křičel Gifford rozčileně na pomocného režiséra.

„Před minutkou tu byl, pane Gifforde,“ křikl v odpověď pomocný režisér a hned nato si hlučně vyžádal ticho ve studiu. Jakmile nastalo, porušil je křikem: „Art Wetherley! Sem a hned!“

Wetherley, postavou malý autor zábavných gagů, který si dával čouda na jednom nouzovém schodišti, se vrátil do studia a přistoupil ke Giffordovi. „Co se děje, Stane?“

Gifford byl urostlý muž s nápadně vysokým čelem - poctivě řečeno, plešatěl, ale mluvil o svých ubývajících vlasech raději jako o vysokém čele -, s pronikavýma hnědýma očima a velkými ústy. Když se usmál, rozběhly se mu kolem očí tisíce vrásek, takže vypadal jako mladistvý a holobradý Santa Claus, který se právě chystá obdarovat bezprizorné sirotky. Teď se neusmíval a Wetherley viděl neusmívajícího se Gifforda dost často na to, aby věděl, že ten slavnostní výraz nevěstí nic dobrého.

„Tohle má být vtip?“ zeptal se Gifford. Položil tu otázku zdvořile a klidně, ale jeho hlas byl tak výhružný, že by stačil vyhodit do povětří celé město.

Jako každý televizní pracovník, dovedl Wetherley být stejně zdvořilý, když chtěl. „O co přesně jde, Stane?“ řekl tiše.

„Tady ten vtip o tchýni,“ řekl Gifford. „Myslel jsem, že vtipy o tchýních odešly do nenávratna se štěpením atomu.“

„Škoda že se štěpením atomu nezmizela taky moje tchýně,“ řekl Wetherley a vzápětí si uvědomil, že na další špatný vtip není příhodná doba. „Můžeme to vynechat,“ dodal honem.

„Já to nechci vynechat. Chci náhradu.“

„Tak jsem to myslel.“

„A pročs neřek, jak to myslíš?“ Gifford se podíval přes studio na nástěnné hodiny, které přičinlivě odtikávaly minuty do začátku programu. „Radši si pospěš,“ řekl. „Tchýně vynech a taky Liz Taylorovou a astronauty.“

„No těbůh,“ řekl Wetherley a nehnul brvou, „jenže co mi pak zbyde?“

„Některý lidi si docela vážně myslí, že jsi vtipnej, je ti to známý?“ řekl Gifford, otočil se širokými zády k Wetherleymu a opustil ho.

Pomocný režisér, který během celého toho rozhovoru stál u jednoho směrového mikrofonu, si těžce vzdychl. „Páni, doufám, že se uklidní,“ řekl.

„Já si přeju, aby chcípnul,“ odpověděl Wetherley.

Steve Carella pozoroval svou ženu, jak mu nalévá do šálku kávu. „Jsi krásná,“ řekl, jenže ona měla hlavu skloněnou nad konvicí a neviděla mu na rty. Impulzivně napřáhl ruku a vzal její bradu do dlaně. Zvědavě zdvihla hlavu, na rtech slabý úsměv. „Jsi krásná, Teddy,“ opakoval a ona se mu tentokrát dívala na rty, viděla slova na jeho ústech, rozuměla jim a přikývla na souhlas. A pak, jako kdyby ta slova zahřměla do jejího mlčenlivého světa a ona celý den čekala na příležitost rozpoutat příval slov, začala abecedou hluchoněmých pohybovat prsty a povídat.

Sledoval ruce, které mu vyprávěly všechno, co se za ten den událo. Pohybovaly se na pozadí obličeje, výmluvné oči dodávaly smysl každému nepřenesenému slovu; černovlasá hlava se občas naklonila k jedné straně, aby něco zdůraznila, ústa se tu nakrabatila, tu zas zkřivila, nebo se na nich objevil zářící úsměv. Pozoroval její ruce i obličej, občas ji přerušil slovem nebo zabručením, někdy ji zarazil, když vytvořila větu příliš rychle, a celou dobu nepřestával žasnout nad intenzivní soustředěností jejích očí, ohromující živostí, jíž naplňovala i to nejprostší sdělení. Když na oplátku poslouchala ona, nespouštěla z něho oči, jako by se bála, že jí nějaká slabika unikne, a na tváři se jí zrcadlilo všechno, co řekl. Protože nikdy v životě neslyšela intonaci hlasu, jeho jemné odstíny, dodávala mu citový obsah, který v něm leckdy ani nebyl. Jediná nevinná věta ji dokázala přivést k slzám nebo k smíchu, byla jako dítě, které poslouchá pohádku, protože její mysl obohacovala všechno nevyslovenými a fantastickými detaily. Když pak spolu myli nádobí, byl jejich rozhovor zvláštní směsicí domácích plánů, drobných krádeží, problémů s řezníkem, „parádou“ na policejním ředitelství, zlevněných šatů za dvanáct dolarů pětadevadesát centů a pistole ráže osmatřicet u jednoho podezřelého. Carella záměrně mluvil co nejtišeji. Hlasitost neměla pro Teddy význam a on věděl, že děti ve vedlejším pokoji už spí. V kuchyni bylo teplo a ticho, jako by dům souzněl s městem, které se právě ukládalo ke spánku.

Za deset minut upře ve dvaceti milionech domácností čtyřicet milionů lidí osmdesát milionů očí na usmívajícího se Stana Gifforda, který se rozhlédne po světě a řekne: „Tak už jste tu zase, co?“

Carella, který se obvykle na televizi nedíval, protože ho to nebavilo, musel přiznat, že je jedním z těch čtyřiceti milionů beznadějných fanoušků, kteří každý večer zvolí kanál se Stanem Giffordem. Aniž si to uvědomoval, nespouštěl při mytí nádobí pohled z hodin. Ať už k tomu měl jakkoli perverzní důvod, působila mu Giffordova úvodní vyzývavá slova potěšení a cítil by se ošizen, kdyby pustil televizi pozdě. Taková reakce na Gifforda udivovala i jeho samotného.

Většina televizních programů ho nudila; zřejmě se nakazil od Teddy, pro kterou to, co se dalo na obrazovce, znamenalo pramálo, jestli vůbec něco. Hravě odečítala ze rtů herce, když ho režisér ukázal zblízka, jakmile se však herec otočil nebo vzdálil, ztratila nit příběhu a začala se Carelly vyptávat. Sledovat pohyb jejích rukou a zároveň obrazovku bylo ovšem nemožné. Její zmatek měl za následek také jeho zmatek a všeobecnou popletenost, takže se rozhodl, že to nechá plavat.

S výjimkou talk-show Stana Gifforda.

Tu středu večer, tři minuty před osmou, pustil Carella televizi a uvelebil se v křesle. Teddy si otevřela knížku a dala se do čtení. Díval se na poslední záběry programu, který předcházel Giffordovu (nějaká tlustá paní vyhrála ledničku), pak následovala přestávka a reklama (tmavovlasý fešák vyznával s každým šlukem lásku cigaretě), krátká elektronická pauza a už se ozvala Giffordova znělka.

„Nebude ti vadit, když bude menší světlo?“ zeptal se Carella. Teddy, s nosem zabořeným do knihy, ho neviděla promluvit. Jemně se dotkl její ruky. „Můžu trochu stáhnout světlo?“ zeptal se, když zvedla oči. Přikývla právě v okamžiku, kdy celou obrazovku zabral Giffordův obličej.

Jeho úsměv propukl jako bouře nad Mandalay.

„Tak už jste tu zase, co?“ řekl Gifford. Carella se rozesmál a zhasl. Jediná lampa za židlí, na níž seděla Teddy, zalévala pokoj teplým jasem. Přímo naproti ní chladnější světlo výbojky vrhalo na podlahu namodralý obdélník. Gifford došel ke stolu, usedl a bez odkladu zahájil monologem - byl to jeho obvyklý začátek.

„Předevčírem jsem mluvil s Juliem,“ řekl rovnou a z jakéhosi záhadného důvodu vyvolala ta slova u diváků včetně Carelly smích. „Trpí stihomamem, přísahal bych na to. Totální paranoiou.“ Další smích. „Povídám: Koukej, Juldo - říkám mu Juldo, známe se přece už hezkejch pár let, lidi říkají, že jsem jako jeho syn. Koukej, Juldo, povídám mu, co se tak rozčiluješ? Cestou na Fórum tě potká pitomej věštec a blábolí cosi o březnovejch ideách, ale proč by tě to mělo vyvést z míry? Juldo, kamaráde, lidi tě mají rádi! A on se ke mně otočí a povídá: Brute, já vím, že jsem podle tebe blázen, ale...“

A tak to pokračovalo. Na celých deset minut opanoval Gifford obrazovku docela sám, odmlčel se jen, aby sklidil smích, anebo nasadil svůj kajícný výraz. Po deseti minutách představil taneční soubor, jehož výstup trval pět minut. Pak se vytasil s prvním hostem, kyprou hollywoodskou blondýnkou, která zazpívala písničku o nešťastné lásce, předvedla s ním žertovnou scénku, a než se kdo nadál, byla půlka představení pryč. Přestávka, reklama. Carella si vytáhl z ledničky láhev piva a zase se usadil, aby vychutnal zbývající půlku programu.

Opět se objevil Gifford a představil skupinu folkových zpěváků, kteří zazpívali Greensleeves a Scarlet Ribbons - byla to nanejvýš pestrá kombinace. Sotva dozpívali, objevil se na obrazovce znova Gifford a pustil se se vší vážností do práce. Jeho dalším hostem byla slavná osobnost: herec z Hollywoodu. Slavná osobnost byla poněkud na rozpacích, protože neuměla zpívat ani tančit, podle některých kritiků ani hrát. Gifford si ho několik minut dobromyslně dobíral a pak se jal osobně propagovat třikrát praženou kávu, zatímco se hollywoodský host šel převléct pro slíbený skeč. Gifford ukončil reklamu a dal znamení někomu stojícímu mimo kameru. Inspicient přinesl na scénu židli. Gifford mu poděkoval malou úklonou a pak postavil židli doprostřed rozlehlého prázdného jeviště.

Tentokrát byl na obrazovce asi tak pět minut, relativně krátce, a když se posadil na židli a unaveně vzdychl, všechny to trochu překvapilo. Seděl, nic neříkal a nic nedělal. Bez hudby v pozadí. Byl tu prostě člověk sedící na židli uprostřed prázdné scény, ale Carella se začal usmívat, protože tušil, že Gifford předvede jednu ze svých pantomim. Natáhl ruku k Teddy a dotkl se jí. „Pantomima,“ řekl a ona přikývla, odložila knihu a zadívala se na obrazovku.

Gifford zůstával nečinný, jen seděl a upíral pohled na diváky. Budilo to však dojem, že pozoruje něco ve veliké dálce, něco, co jako by se k němu blížilo krůček po krůčku. Gifford najednou vstal ze židle, odstrčil ji a sledoval to něco, jak se řítí kolem něho. Otřel si čelo, natočil židli jiným směrem a zase se posadil. Naklonil se kupředu. To něco přicházelo odjinud a bylo blíž a blíž. Gifford opět vstal, v poslední chvíli odstrčil židli a díval se, jak ta fiktivní věc letí kolem něho. Znova se usadil a znova čelem jinam.

Carella se rozesmál, když Gifford zjistil, že ta věc jde po něm znova. Tentokrát vyskočil ze židle rozhodně a s rozzuřeným výrazem ji popadl, třímal ji před sebou jako krotitel lvů a vyzýval tu věc, ať jen zaútočí, když chce; v poslední chvíli však opět ucukl a nechal jí volnou cestu. Měl ji teď po levici. Prudce se otočil i s židlí a kamera ukázala v detailu jeho udivený a úplně bezmocný obličej.

Vtom přes něj přelétl další výraz.

Kamera ho měla v záběru a zachytila náhlou mdlobu, která se mihla jeho užaslými rysy. Gifford na okamžik zavrávoral a přetřel si rukou oči, jako kdyby neviděl docela jasně, jako kdyby to něco, co se hnalo zleva, nabylo najednou reálných dimenzí. Křečovitě zavřel oči, potřásl hlavou, vrávoravě ustoupil několik kroků a upustil židli právě ve chvíli, kdy se to něco přehnalo kolem něho.

Patřilo to všechno k věci, to se rozumí, věděl to každý divák. Nějak se však stalo, že se Giffordova pantomima stala tak přesvědčivou, že překonala opravdovostí všechen humor. Nějak se stalo, že zmatek v jeho očích při pohledu na neznámou věc chystající se k útoku byl reálný. Kamera se na něm zastavila v úzkém detailu. Gifford se díval přímo do ní se zoufale prosebným výrazem; najednou opět navázal kontakt s diváky a ti se dali opět do smíchu. Zase to byl ten jejich oblíbenec, hodný člověk, kterého pronásleduje osud! Už zas to byla legrace!

Carella se nesmál.

Gifford zatápal po překocené židli. Pak úzký detail jedné kamery ustoupil širokému záběru druhé. Giffordovy prsty sevřely židli. Postavil ji na nohy a ochable se do ní zhroutil, hlava mu klesla a diváci opět zařvali smíchy, ale Carella se předklonil a upřel na Gifforda chladný, neosobní pohled.

Gifford se držel za žaludek, jako kdyby mu do něj narazila neviditelná ničivá síla. Najednou se mu očividně zatočila hlava, zbledl a hrozil mu pád ze židle. A pak se mu zčistajasna před osmdesáti miliony očí udělalo špatně. Kameraman na to nebyl připravený. Ještě okamžik setrval na jeho bezmocném stavu a pak to režie střihla.

Carella se jako omráčený díval na orchestr, který spustil říznou melodii.

2

Když detektiv Meyer Meyer dorazil před bývalé skladiště, stály už uprostřed ulice dva policejní vozy a sanitka. Před jediným vchodem do budovy se pět pochůzkářů statečně snažilo odrazit dav reportérů, fotografů a obyčejných čumilů, tlačících se na chodníku. Nejvíc povyku nadělali novináři, kteří častovali policisty vybranými anglosaskými výrazy, ale ti slyšeli takové věci už mnohokrát a nehnuli se ani o píď. Meyer vystoupil z auta a pohledem hledal pochůzkáře Genera, který ani ne před pěti minutami zavolal do služebny. Objevil ho skoro hned a protlačil se k němu zástupem kolem staré paní v županu přehozeném přes noční košili. „Promiňte, madam.“ Pak odstrčil tlustého pána, který kouřil doutník. „Ustupte laskavě, ano?“ Nakonec se dostal až ke Generovi, který tam stál bledý a vyčerpaný a hlídal vchod do budovy.

„Božínku, to jsem rád, že tě vidím,“ řekl Genero.

„Já jsem taky rád, že tě vidím,“ opáčil Meyer. „Pustils někoho dovnitř?“

„Jen Giffordovýho doktora a lidi ze špitálu.“

„Na koho se mám obrátit?“

„Na producenta programu. Jmenuje se David Krantz. Meyere, tady ti je hotovej blázinec! Řek bys, že snad umřel pánbu.“

„Třeba jo,“ řekl Meyer odevzdaně a vešel do budovy.

Slíbený blázinec začal skoro hned. Na železných schodech stáli lidé a dalších byla plná chodba, mluvili jeden přes druhého a všichni říkali totéž. Meyer zastavil mladého muže s bystrýma očima za tlustými skly brýlí a zeptal se: „Kde tu najdu Davida Krantze?“

„Kdo to chce vědět?“ opáčil mladík.

„Policie,“ řekl Meyer unaveně.

„Ach tak, jistě, je nahoře. Třetí patro.“

„Díky.“ Meyer se vydal vzhůru po schodech. Ve třetím patře zastavil dívku v černém trikotu. „Hledám Davida Krantze,“ řekl.

„Rovnou za nosem,“ odpověděla dívka. „Má knírek.“

Muž s knírkem stál uprostřed kruhu lidí pod světelnou rampou. Nejméně pět děvčat v černých trikotech, přibližně tucet dalších v červených šatech posetých flitry a všelijací mužští v oblecích, svetrech a overalech posedávali v hloučcích kolem rozlehlého vyvýšeného pódia pokrytého harampádím zbylým z televizních produkcí. Válely se tam kamery, kabely se závěsnými a směrovými mikrofony, pojízdné kamery, taháky s narážkami, rekvizity a dekorace. Za děvčaty a za hloučkem mužů obklopujících chlapíka s knírkem zahlédl Meyer nemocničního lékaře v bílém, jak hovoří s formálně oblečeným mužem. Meyer se rozmýšlel, jestli se nemá jít podívat na mrtvolu, ale pak se rozhodl, že si raději nejdřív promluví se zdejším šéfem, a prorazil kruh lidí.

„Pan Krantz?“

Krantz se rychle otočil překvapivě úsporným pohybem. „Ano, oč jde?“ vyštěkl, jako by práskl bičem. Byl nevtíravě, elegantně a úhledně oblečený, knírek měl úzký a řídký. První dojem z něho byla funkčnost v pustopusté poušti.

Meyer, který si co do pohotovosti s ním nijak nezadal, okamžitě otevřel náprsní tašku a ukázal odznak. „Detektiv Meyer, sedmaosmdesátá pátrací skupina,“ řekl. „Vy jste producent, pokud jsem správně informován.“

„Jsem,“ řekl Krantz. „A co má být?“

„Proč se ptáte, co má být, pane Krantzi?“

„Chci říct, co tu dělá policie?“

„Běžné šetření,“ řekl Meyer.

„Kvůli člověku, který jasně zemřel na srdeční záchvat?“

„Nevěděl jsem, že jste taky lékař, pane Krantzi.“

„Nejsem. Ale každý, kdo má všech pět pohromadě -“

„Pane Krantzi, tady je horko a já jsem po celodenní práci unavený. Neztěžujte mi mou povinnost hned na začátku. Jak jsem vyrozuměl...“

„A už je to tady,“ řekl Krantz k lidem, kteří se tlačili kolem něho.

„Co je už tady?“ zeptal se Meyer.

„Stará panna umře věkem ve vlastní posteli a kdejaký policajt ve městě je hned přesvědčený, že jde o vraždu.“

„Ale? Odkud to víte, pane Krantzi?“

„Kdysi jsme měli na programu půlhodinové detektivní příběhy. Policejní metody jsou mi známé.“

„Jaké metody máte na mysli?“

„Podívejte se, pane Meyere, řekněte, co ode mne chcete?“

„Především chci, abyste nechal těchhle řečí. Snažím se vám položit několik prostých otázek týkajících se toho, co vypadá jako náhodná -“

„Vypadá! Vidíte, co jsem povídal?“ řekl Krantz davu lidí.

„Ano, vypadá, pane Krantzi. A vy to děláte obtížnější. Jestli si přejete, abych si obstaral povolení k vašemu zatčení, můžeme si o tom promluvit na policejní stanici. Záleží to jen na vás.“

„Děláte si legraci, pane Meyere. Nemáte důvod mě zatknout.“

„Co takhle oddíl 1851 trestního zákona?“ řekl Meyer suše. „Jmenuje se Bránění úřední osobě ve výkonu její

povinnosti a zní: Ten, kdo se v jakémkoli případě a za jakýchkoli okolností, až na přesně stanovené výjimky, záměrně staví na odpor veřejné osobě při výkonu její povinnosti, zdržuje anebo překáží -“

„Dobrá, dobrá,“ řekl Krantz. „Je mi to jasné.“

„Tak se zbavte tady těch svých přitakávačů a promluvíme si.“

Dav se beze slova rozptýlil. Opodál viděl Meyer onoho vysokého muže, jak se zuřivě hádá s lékařem v bílém. Zatím se však věnoval Krantzovi. „Já jsem myslel, že ten program sleduje publikum ve studiu,“ řekl.

„Taky že ano.“

„Kde tedy jsou ti lidé?“

„Odvedli jsme je všechny nahoru. Váš strážník řekl, že je máme zadržet.“

„Chci, aby jeden z vašich lidí zapsal jejich jména a pak je pustil domů.“

„Nemůže policie -“

„Venku na ulici je hotové pozdvižení a já tam mám jen pět mužů. Byl byste tak laskav, pane Krantzi, a pomohl mi? Já jsem si nepřál, aby zemřel, o nic víc než vy.“

„Dobře, zařídím to.“

„Děkuju. A teď, co se stalo?“

„Dostal srdeční záchvat a zemřel.“

„Jak to víte? Měl takový záchvat už někdy předtím?“

„Já o žádném nevím, ale -“

„Necháme to tedy prozatím otevřené, ano? Kolik bylo hodin, když se zhroutil?“

„To vám můžu zjistit. Někdo pravděpodobně hlídal čas. Moment. Georgi, hej, Georgi!“

Muž v pletené vestě, který hovořil s jednou z přítomných tanečnic, se při zvuku svého jména prudce otočil. Chvíli nevrle pátral pohledem kolem ve snaze zjistit, kdo ho volá. Krantz zdvihl na znamení ruku, muž sebral ze sedadla židle vedle sebe megafon a nakvašeně šel k oběma mužům.

„To je George Cooper, náš pomocný režisér,“ řekl Krantz. „Detektiv Meyer.“

Cooper napřáhl neochotně ruku a Meyer náhle pochopil, že Cooper se mračí pořád; dává tím najevo, že nesnáší obtěžování a cítí se příšerně uražený, jako kdyby byl myslitel, který se ocitl uprostřed revoluce.

„Těší mě,“ řekl.

„Pan Meyer chce vědět, kolik bylo hodin, když se Stan zhroutil.“

„Co je to za otázku?“ řekl Cooper a ta věta zněla jako vyzvání na souboj. „Přece potom, jak skončili ty zpěváci.“

„Ano, ale kolik bylo hodin? Sledoval to někdo?“

„Můžu vám přehrát pásek,“ řekl Cooper neochotně. „Mám?“

„Prosím,“ řekl Meyer.

„Co se stalo?“ zeptal se Cooper. „Byl to srdeční záchvat?“

„Zatím nevíme -“

„Co jiného by to mohlo být?“ přerušil je Krantz.

„Tak já pustím ten pásek,“ řekl Cooper. „Zdržíte se?“

„Budu tady,“ ujistil ho Meyer.

Cooper krátce přikývl a zamračeně odešel.

„Kdo se to tam hádá s lékařem?“ zeptal se Meyer.

„Carl Nelson,“ odpověděl Krantz. „Stanův doktor.“

„Byl tu celý večer?“

„Ne. Zastihl jsem ho doma a řekl mu, ať sem honem jede. Bylo to hned potom, co jsem zavolal sanitku.“

„Řekněte mu laskavě, ať sem přijde.“

„Ovšem,“ řekl Krantz. Zdvihl ruku a zavolal: „Carle! Máš minutku čas?“

Nelson domluvil s lékařem, otočil se a křikl za ním ještě jedno slovo; pak energicky přistoupil k čekajícímu Meyerovi a Krantzovi. Byl nejen vysoký, ale i rozložitý, a měl černé vlasy, které mu začínaly na spáncích šedivět. Už z povzdálí bylo vidět, že se tváří velice vážně; v obličeji byl zarudlý a rty měl pevně sevřené, jako kdyby došel k tajnému rozhodnutí a hodlal je bránit proti všem.

„Ten idiot chce pohnout tělem,“ řekl bez úvodu. „Řekl jsem mu, že to ohlásím Sdružení amerických lékařů, jestli to udělá. Co mi chceš, Davide?“

„Tohle je detektiv Meyer, doktore.“

Nelson mu krátce a pevně stiskl ruku. „Požádáte policejního lékaře o pitvu?“ zeptal se.

„Myslíte, že je to záhodno, pane doktore?“

„Vy jste neviděl, jak Stan zemřel?“

„Neviděl. Jak zemřel?“

„Byl to srdeční záchvat,“ řekl Krantz.

„Nebuď směšný! Stan měl srdce ve výborném stavu. Přišel jsem sem asi v devět hodin a to se u něho už projevovala řada symptomů. Namáhavě dýchal, měl zrychlený tep, zvracel. Vypumpovali jsme mu žaludek, ale nepomohlo to. Asi ve čtvrt na deset dostal křeče a v půl desáté při třetím záchvatu zemřel.“

„Jaký je váš názor, pane doktore?“

„Můj názor je, že ho někdo otrávil,“ řekl Nelson bez okolků.

Do otvoru telefonního automatu ve třetím poschodí vhodil Meyer minci a vytočil soukromé číslo poručíka Petera Byrnese. V boxu s telefonem bylo dusno a páchlo to tam. Meyer čekal, zatímco telefon na druhém konci linky vyzváněl.

Zdvihl ho osobně Byrnes, hlas měl ospalý.
„Pete, tady je Meyer.“
„Kolik je hodin?“ zeptal se Byrnes.
„Nevím. Snad půl jedenáctý, jedenáct.“
„Já jsem zřejmě usnul. Harriet šla do kina. Co se děje?“
„Pete, já vyšetřuju tu věc se Stanem Giffordem. A myslel jsem, že bych ti měl -“
„Jakou věc se Stanem Giffordem?“
„S tím z televize. Padl mrtvej dneska večer a -“
„S kým z televize?“
„S tím slavným komikem.“
„Vážně?“
„Vážně. Zkrátka, jeho doktor myslí, že by se měla hned provést pitva. Měl totiž křeče a -“
„Strychnin?“ zeptal se Byrnes hned.
„Pochybuju. Zvracel, než dostal křeče.“
„Arzenik?“
„To spíš. V každým případě si myslím, že pitva by byla vhodná.“
„Tak to spusť. Požádej o ni našeho doktora.“
„Taky budu potřebovat pomoc. Musím se zeptat ještě na pár věcí a myslel jsem si, že bysme měli hned poslat někoho do špitálu. Aby tam byl, až přivezou mrtvolu, chápeš? Ať tam ty lidi sebou trošku mrsknou.“
„Dobrej nápad.“
„Jo, jenže Cotton je venku, jde po nějaký falešný stopě, a Bert odpovídal na udání, když jsem odcházel. Myslíš, že bys mohl zavolat Stevovi?“
„To víš, že jo.“
„Oukej, tak to je všechno. Ještě zavolám, jestli nebude moc pozdě.“
„Kolik říkáš, že je?“
Meyer se podíval na hodinky. „Tři čtvrtě na jedenáct.“
„Asi jsem usnul,“ řekl Byrnes nevěřícně a zavěsil.
Když Meyer vyšel z budky, George Cooper na něj už čekal. Tvářil se pořád stejně - jako by spolkl něco odporného a měl vztek a dělalo se mu ze všeho nanic.
„Mrknul jsem se na ten pásek.“
„Výborně.“
„Stopnul jsem si druhou půlku s hodinkama v ruce. Co chcete vědět?“
„Kdy se skácel?“
Cooper se nakvašeně díval na blok, který držel v ruce. „Ty folkový zpěváci skončili ve dvacet třicet sedm,“ řekl. „Stan nastoupil hned po nich. S tím hollywoodským fešákem byl v záběru dvě minuty a dvanáct vteřin. Když se host odešel převlíct, udělal Stan tu reklamu na kafe. Mluvil o malinko dýl, než je minuta, kterou má zaplacenou, přesně minutu a čtyřicet vteřin. Se svou pantomimou začal v osm hodin, jednačtyřicet minut a dvaapadesát vteřin. Po dvou minutách a pětapadesáti vteřinách se sesypal, to znamená, že byl v záběru celkem sedm minut a sedmnáct vteřin. Zhroutil se v osm hodin čtyřicet čtyři minuty a sedmnáct vteřin.“
„Díky,“ řekl Meyer. „Jsem vám vděčný za pomoc.“ Zamířil ke dveřím vedoucím do studia, ale Cooper se mu postavil do cesty. Jeho pohled se setkal s Meyerovým, byl pátravý.
„Někdo ho otrávil, viďte?“ řekl.
„Proč si to myslíte, pane Coopere?“
„Nemluví se tu o ničem jiným.“
„To ale nemusí znamenat, že je to pravda, nemyslíte?“
„Doktor Nelson říká, že budete nařizovat pitvu.“
„Má pravdu.“
„Vy si tedy taky myslíte, že ho někdo otrávil?“
Meyer pokrčil rameny. „Já si zatím ještě nemyslím nic, pane Coopere.“
„Poslyšte,“ řekl Cooper a ztišil hlas do šepotu. „Poslyšte, já... nechci dostat někoho do průšvihu, ale... ale když jsme dneska večer před představením zkoušeli -“ Náhle umlkl a podíval se do studia. Po chodbě přicházel muž ve sportovním saku a při chůzi sahal do kapsy pro balíček cigaret.
„Mluvte, pane Coopere,“ řekl Meyer.
„Nechtě to plavat,“ odpověděl Cooper a rychle odešel. Muž ve sportovním saku přišel blíž, krátce kývl na Meyera, strčil si cigaretu do úst, opřel se o zeď a škrtl sirkou. Meyer také vytáhl cigaretu a řekl: „Promiňte, nepřipálil byste mi?“
„Samo,“ řekl ten člověk. Byl malý, měl pronikavé modré oči a krátce ostříhané vlasy, takže jeho obličej připomínal tvarem ostrý trojúhelník. Škrtl sirkou, připálil Meyerovi a sirku zhasil, pak se zase opřel o zeď.
„Děkuju,“ řekl Meyer.
„Za málo.“
Meyer šel za Krantzem, který postával s Nelsonem a nemocničním lékařem. Lékař byl očividně zmatený. Měl službu na pohotovosti, když ho sem zavolali, a teď to vypadalo, že tady nevědí, co chtějí, aby udělal s mrtvolou. Obrátil se prosebně k Meyerovi s nadějí, že někdo vezme situaci do rukou.
„Můžete odvézt tělo,“ řekl Meyer. „Do márnice k pitvě. Řekněte u vás, že se tam co nevidět dostaví jeden náš detektiv. Jmenuje se Carella.“

Lékař rychle zmizel, než někdo projeví jiný názor. Meyer se letmo podíval do chodby, kde se muž ve sportovním saku dosud opíral o zeď a kouřil.

„Kdo je tenhle člověk?“ zeptal se.

„To je Art Wetherley,“ odpověděl Krantz. „Jeden náš scenárista.“

„Byl tu dneska večer?“

„Samozřejmě,“ řekl Krantz.

„Dobrá, a kdo další má něco společného s představením?“

„Kde mám začít?“

„Chci vědět, kdo tu byl dneska večer, nic víc.“

„Proč?“

„Pane Krantzi, prosím vás! Gifford mohl klidně zemřít jen z toho randálu tady, ale je taky možné, že ho někdo otrávil. Tak kdo tu byl dneska večer?“

„Jak si přejete. Byl jsem tu já. A moje sekretářka. A můj koproducent. A vedoucí našeho štábu se sekretářkou. A -“

„To má každý sekretářku?“

„Každej ne.“

„Kdo tu tedy ještě byl?“

Krantz založil ruce a začal odříkávat: „Režisér a pomocný režisér. Dvě hollywoodské hvězdy a folková skupina. Dva scénografové, kostymérka, sbormistr, sbor - celkem sedmnáct lidí, dirigent, dva aranžéři, třiatřicet muzikantů, pět scenáristů, čtyři ženský z dokumentace, písařky, hudební agent, klavírní doprovod, choreograf, šest tanečnic, korepetitor, vedoucí osvětlovač, zvukový technik, dva inspicienti, devětadvacet techniků, sedmadvacet elektrikářů a kulisáků, tři členové ostrahy, pětatřicet pomocných sil, tři maskéři, vlásenkář, devět garderobiérek a šest hostů včetně zástupců sponzorů.“ Krantz vítězoslavně pokyvoval hlavou. „Ty všichni tu byli dneska večer.“

„Na co jste se, prosím vás, chystali?“ zeptal se Meyer. „Na rozpoutání třetí světové války?“

Paul Blaney, zástupce policejního lékaře, ještě nikdy nepitval slavnou osobnost. Kdyby mu byli Carella a Meyer, čekající venku na chodbě, už neřekli, že muž na stole z nerez oceli je televizní komik Stan Gifford, prozradila by mu to tabulka zavěšená na zápěstí oběti. Blaney pokrčil rameny. Mrtvola jako mrtvola; a on je jen vděčný, že tuhletu nerozmačkal automobil. Na televizi se stejně nikdy nedíval. Násilí ho vyvádělo z míry.

Vzal do ruky skalpel.

Nelíbilo se mu, že na něho při práci čekají venku dva detektivové. Než se naděje, objeví se v pitevně a budou mu radit, jak má držet kleště. Nesouhlasil ani s tím, že mrtvola někoho, kdo byl slavný, má jen proto nárok na přednostní zacházení, kvůli kterému vyburcujou člověka o půlnoci. Je pravda, že Meyer mu dopodrobna vysvětlil, o jak neobyčejný případ jde, kolik pozornosti mu budou věnovat média. Musí ovšem potvrdit, že příznaky skutečně svědčí o nějaké otravě. Blaneymu se to však přesto nelíbilo.

Zaváněl to nátlakem. Člověku má být dovoleno vyjmout játra nebo ledviny v klidu, beze spěchu a bez policajtů, kteří mu funí zezadu na krk. Rutina vyžaduje pitvu, zprávu a odeslání zprávy vyšetřujícím detektivům. V případě vraždy bývá někdy nutné vypracovat ještě doplňující zprávy a Blaney to činil, když se mu chtělo, častěji však ne. Ty dodatečné zprávy se posílaly na oddělení vražd jih nebo sever, policejnímu prezidentovi, veliteli detektivů, okresnímu veliteli a policejní technické laboratoři. Občas, když byl Blaney obzvlášť milostivě naladěný, zavolal detektivovi z příslušného revíru a sdělil mu obsah pitevní zprávy telefonicky. Ale ještě nikdy na něho nečekali detektivové na chodbě. Nelíbilo se mu to. Vůbec se mu to nelíbilo.

Rozzlobeně se pustil do práce.

Venku na chodbě seděl Meyer na lavici u zeleně natřené stěny a pozoroval Carellu, jak přechází sem a tam jako nastávající otec. Meyer trpělivě otáčel hlavou podle toho, jak Carella šel až na konec krátké chodby a zase nazpět. Byl skoro tak velký jako Carella, ale vypadal sražený a robustnější, zvlášť když seděl.

„Jak to přijala paní Giffordová?“ zeptal se Carella.

„Pitva se nezamlouvá nikomu,“ odpověděl Meyer. „Ale zajel jsem za ní domů a řekl jí, proč to děláme, a ona pochopila, že je to asi nutný.“

„Jaká je?“

„Proč?“

„Jestli ho doopravdy někdo otrávil...“

„Může jí být tak osmatřicet, devětatřicet, je vysoká a atraktivní, aspoň myslím. Nedalo se to posoudit, po tvářích jí tekla maskara.“ Meyer se odmlčel. „Kromě toho nebyla tehdy ve studiu, jestli je to k něčemu dobrý.“

„Kdo všechno byl ve studiu?“ zeptal se Carella.

„Řekl jsem Generovi, aby udělal seznam všech přítomných, než je pustí domů.“ Meyer se opět odmlčel. „Já se ti přiznám, Steve, doufám, že pitva zjistí přirozenou smrt.“

„Kolik bylo těch lidí?“

„Diváky ve studiu můžeme klidně vynechat, co myslíš?“

„Asi jo. Kolik jich bylo?“

„Pět set šedesát.“

„Dobrá, tak ty klidně vynecháme.“

„Pak nám zbývají všichni, kdo nějak souviseli s programem a dneska tam byli.“

„A kolik je těchhle?“ zeptal se Carella. „Přibližně dva tucty?“

„Dvě stě dvanáct lidí,“ řekl Meyer.

Dveře od pitevny se otevřely. Objevil se v nich Paul Blaney a stahoval si gumové rukavice, jak to viděl doktory dělat ve filmu. Otráveně se podíval na Meyera a Carellu, jejichž přítomnost mu tak vadila, a řekl: „Co chcete vědět?“

„Příčinu smrti,“ řekl Meyer.

„Akutní otrava,“ odpověděl Blaney.

„Jakým jedem?“

„Měl v anamnéze srdeční potíže?“

„Podle jeho lékaře ne.“

„Hmm,“ řekl Blaney.

„Co tedy?“

„Je to divný, protože... zkrátka, je to otrava strofantinem. Našel jsem ho v tenkým střevě a automaticky jsem předpokládal -“

„Co je strofantin?“

„To je lék jako digitális, jenže mnohem silnější.“

„Proč ses ptal, jestli netrpěl srdeční chorobou?“

„To máš tak. Oba ty léky se používají při léčení kardiaků. Digitális v infuzích, strofantin intravenózně nebo intramuskulárně. Normální dávka je nepatrná.“

„Toho strofantinu?“

„Právě.“

„Podává se taky v pilulce nebo v kapsli?“

„Pochybuju. Před lety se snad vyráběl v pilulkách, ale dneska nahradily strofantin jiný léky. Fakticky neznám doktora, kterej by strofantin normálně předpisoval.“

„Vysvětli nám proč.“

„Vysvětlím. Jakmile dojde k poruchám rytmu anebo ke strukturálnímu poškození srdce, je běžnější předpisovat digitális. Ale strofantin...“ Blaney zavrtěl hlavou.

„Proč ne strofantin?“

„Neříkám, že se nepoužívá nikdy, nechápejte mě špatně. Říkám, že se používá zřídka. Lékárnu v nemocnici o něj může doktor požádat tak jednou za pět let, předepíše ho, jen když potřebuje bezodkladný výsledek. Účinkuje mnohem rychleji než digitális.“ Blaney se odmlčel. „Víte to jistě, že ten člověk neměl něco se srdcem?“

„Víme.“ Carella chvíli přemýšlel a pak řekl: „A v jaký formě se podává dneska?“

„Obvykle v ampulce.“

„V tekutým stavu?“

„Ano, protože se může rovnou použít jako injekce. Viděls už ampulky penicilínu, ne? Tak něco podobnýho.“

„Může být taky v prášku?“

„Může.“

„Jakej druh prášku?“

„Bílý krystalky. Jenže pochybuju, že by některá lékárna měla takovej prášek na skladě, dokonce ani lékárna v nemocnici. Někde bys ho snad sehnal, ale je to vzácnost.“

„Jaká je smrtelná dávka?“ zeptal se Carella.

„Za nebezpečnou se pokládá dávka přesahující miligram. To je tisícina gramu. Porovnej to se smrtelnou dávkou digitálisu, ta je asi dva a půl gramu, a pochopíš, co myslím, když říkám, že strofantin je mimořádně účinnej.“

„Kolik ho měl v sobě Gifford?“

„To ti přesně neřeknu. Většina se už, pochopitelně, absorbovala, jinak by byl nezemřel. Dostat strofantin z orgánů není žádná hračka, abys věděl, absorbuje se velice rychle a rychle mizí. Mám hádat?“

„Buď tak hodnej,“ řekl Carella.

„Podle výsledků kvantitativní analýzy, kterou jsem proved, bych řek, že strávil aspoň celý dva grány.“*)

„Je to hodně?“ zeptal se Meyer.

„Je to asi sto třicet smrtelných dávek.“

„Cože?“

„Příznaky musely nastat okamžitě,“ řekl Blaney. „Nausea, zvracení, nakonec křeče.“

V chodbě nastalo na chvíli ticho. „Co myslíš tím okamžitě?“ zeptal se Carella konečně.

Blaneyho otázka překvapila. „Okamžitě?“ odpověděl. „Co může okamžitě znamenat jinýho než okamžitě? Když předpokládáme, že dostal jed v injekci -“

„Byl na obrazovce nějakých deset minut,“ řekl Carella. „Pořád na kameře. Určitě ne -“

„Přesně sedm minut a sedmnáct vteřin,“ opravil ho Meyer.

„Tak nebo onak, ale injekci strofantinu mu nikdo nedal.“

Blaney pokrčil rameny. „Tak snad užil strofantin ústně.“

„Jak?“

Blaney zaváhal. „Mohl rozbít jednu tu ampulku a spolknout obsah.“

„To neudělal. Byl v záběru, kamera ho sledovala. Říkals, že při tak velký dávce musely příznaky nastat okamžitě.“

„Snad ne tak okamžitě, kdyby přijal lék perorálně. My toho o ústních dávkách vlastně moc nevíme. Při zkouškách na králících byla perorální dávka smrtelná při čtyřicetinásobným množství intramuskulární dávky a při osmdesátinásobným množství intravenózní. Jenže králíci nejsou lidi.“

„Ty jsi ale řek, že Gifford měl v sobě pravděpodobně stotřicetkrát větší dávku, než je normální.“

„To je můj odhad.“

"Jak dlouho by v tom případě trvalo, než by se dostavily ty příznaky?“
„Pár minut.“
„Kolik?“
„Snad pět. Přesně to říct nemůžu.“
„A on byl na kameře víc než sedm minut. Takže jed se do něho musel dostat těsně předtím, než se objevil na obrazovce.“
„Řek bych, že tak nějak to bylo.“
„A co ta ampulka?“ zeptal se Meyer. „Nemohli ji nalejt do něčeho, co pil?“
„To jistě mohli.“
„Existuje ještě nějakej jinej způsob, jak moh ten strofantin vzít?“
„Řek bych to takhle. Kdyby se někdo nějak dostal k tomu léku v prášku, bylo by možný, aby dal ty dva grány do želatinový kapsle.“
„Co je to želatinová kapsle?“ zeptal se Meyer.
„Vždyť je znáš,“ řekl Blaney. „Vitaminy, sedativa, stimulanty... spousta léků se dává do želatinovejch kapslí.“
„Vraťme se k tomu ‘okamžitě’,“ řekl Carella.
„To jsme ještě -“
„Jak dlouho trvá želatinový kapsli, než se rozpustí v těle?“
„Nemám tušení, ale odhaduju to na několik minut. Proč?“
„Protože nejdřív se přece musí rozpustit ta kapsle a teprve pak se uvolní jed. Mám pravdu?“
„Ovšem, máš.“
„Takže okamžitě neznamená vždycky okamžitě, že? V tomto případě znamená okamžitě, až se rozpustí kapsle.“
„Právě jsem ti řek, že by se rozpustila v několika minutách.“
„V kolika?“
„To si musíte zjistit v laboratoři, já nevím.“
„Zjistíme si to,“ řekl Carella.

3

Detektivem určeným k vyšetření poněkud neobvyklé příhody v kanceláři Milese Vollnera byl Bert Kling. Ve čtvrtek ráno, když Carella a Meyer ještě spali, dojel Kling metrem na policejní stanici sedmaosmdesátky, zastavil se ve služebně, jestli pro něho nejsou na nástěnce nějaké vzkazy, a pak sedl na autobus a jel do Shepherdovy ulice. Vollnerova kancelář sídlila v desátém patře. Podle písmen na mléčném skle dveří se Vollnerova firma jmenovala AUDIOVIZUÁLNÍ TECHNIKA VOLLNER, název nevynalézavý, ale rozhodně přesný. Dívka za stolem v přijímací kanceláři byla malá brunetka s vlasy sčesanými do čela. „Prosím, pane, přejete si?“
„Já jsem od policie,“ řekl Kling. „Pokud jsem informován, došlo tady včera k nějaké výtržnosti?“
„Ó ano,“ řekla dívka, „to tedy ano.“
„Pan Vollner je přítomen?“
„Není,“ řekla dívka. „Jste ohlášený?“
„To zrovna ne. Ale dole mi řekli -“
„Chodí obyčejně kolem desáté,“ řekla dívka. Ještě není ani půl -“
„Aha,“ řekl Kling. „Já se musím ještě někde zastavit, tak ho snad zastihnu později -“
„Ale Cindy je tady,“ řekla dívka.
„Cindy?“
„Ano. Co za ní přišel ten chlap.“
„O čem to mluvíte?“
„On aspoň říkal, že přišel za ní.“
„Máte na mysli toho útočníka?“
„Ano. Řekl, že je její přítel.“
„Ach tak. Víte co? Nemohl bych si s ní promluvit? Než přijde pan Vollner?“
„To se rozumí, nevím, proč by to nešlo,“ řekla dívka a stiskla tlačítko na telefonním přístroji. Do mluvítka řekla: „Cindy, je tady nějaký detektiv a chce si promluvit o včerejšku. Mohla bys? Tak jo, jistě.“ Odložila sluchátko. „Za chviličku, pane...“ nedokončila.
„Kling.“
„Pane Klingu. Má teď někoho u sebe v kanceláři.“ Dívka chvilku mlčela. „Ona totiž hovoří s uchazeči o práci v naší továrně, víte?“
„Ach tak. Ona odpovídá za přijímání pracovních sil?“
„Ne, to dělá náš ředitel personálního odboru.“
„Tak proč mluví ona -?“
„Cindy je asistentka podnikového psychologa.“
„Ale?“
„Ano. Hovoří se všemi uchazeči, ještě než je prověří psycholog. Zjišťuje, jestli budou pracovat v naší továrně rádi. Abyste rozuměl: musí montovat ty malinké tranzistorové součástky a to je pěkně náročná práce.“

„Rád věřím," řekl Kling.

„To si pište. Takže oni jdou nejdřív sem a Cindy si s nima pár minut promluví, aby zjistila, co je to za lidi, a když mají za sebou tenhle první pohovor, tak postoupí k našemu psychologovi a tam je čeká moře psychologických testů. Cindy dělá strašně důležitou práci. Vystudovala psychologii na univerzitě, víte? Náš personální ředitel se na uchazeče ani nepodívá, když mu psycholog a Cindy řeknou, že se pro práci u nás nehodí."

„To je, jako když se vybírá posádka pro ponorku," řekl Kling.

„Cože? Aha, asi ano," řekla dívka a zasmála se. Otočila se, když po chodbě přicházel nějaký muž. Vypadal, jako by ho první rozmluva s asistentkou psychologa potěšila a rozjařila. Usmál se na dívku i na Klinga, došel ke dveřím, u východu se otočil, ještě jednou se na oba usmál a byl pryč.

„Myslím, že teď bude volná," řekla dívka. „Jestli dovolíte, zjistím to." Opět zvedla sluchátko, stiskla tlačítko a čekala. „Cindy, můžu ti ho poslat? Oukej." Položila sluchátko. „Běžte rovnou dál. Číslo dveří čtrnáct, páté dveře vlevo."

„Díky," řekl Kling.

„Rádo se stalo," odpověděla dívka.

Kývl na ni a vyšel kolem jejího stolu na chodbu. Dveře na levé straně začínaly číslem osm a pokračovaly dál. Číslo třináct chybělo. Místo něho bylo hned za dvanáctkou číslo čtrnáct. Klinga napadlo, jestli asistentka podnikového psychologa není náhodou pověrčivá; pak zaklepal.

„Dále," řekl dívčí hlas.

Otevřel dveře.

Dívka stála u okna zády k němu. Jednou rukou si držela u ucha sluchátko, plavé vlasy měla shrnuté k jedné straně. Na sobě měla tmavou sukni a bílou blůzičku. Kabátek patřící k sukni byl přehozený přes zadní opěradlo židle. Byla vysoká a měla hezkou postavu a příjemný hlas. „Ne, Johne," říkala, „já pochybuju, že tenhle test, ale když myslíš... Zavolám za chvíli, teď tu někoho mám. Dobrá. Čau." Otočila se, aby vrátila sluchátko do vidlice, a uviděla Klinga.

Poznali se okamžitě.

„Co tu prokristapána děláte?" řekla Cindy.

„Tak vy jste ta Cindy?" řekl Kling. „Cynthia Forrestová. Ať mě husa kopne!"

„Proč poslali zrovna vás? To se v tom vašem revíru nenajdou jiní policajti?"

„Já jsem přece šéfův mazánek, říkal jsem vám to už hezky dávno."

„Hezky dávno jste mi toho napovídal ažaž. Teď jděte a řekněte tomu vašemu kapitánovi, že bych radši jednala s jiným -"

„Poručíkovi, ne kapitánovi."

„Ať je, co chce. Ne, vážně, pane Klingu, myslím, že existuje něco jako přidat k ublížení ještě urážku. To, jak jste se ke mně choval, když zavraždili tatínka -"

„Myslím, že tenkrát došlo k nedorozumění na všech stranách, slečno Forrestová."

„Ano, většinou vaší vinou."

„Byli jsme ve stresu. Ve městě se volně pohyboval ostřelovač -"

„Pane Klingu, ve stresu je většinou většina lidí. Pokud vím, patří k povinnostem policistů jako služebníků veřejnosti být zdvořilí k občanům a -"

„Ano, to je pravda."

„Je, ale vy jste byl všechno, jen ne zdvořilý. Já mám dobrou paměť, pane Klingu."

„Já taky. Váš otec se jmenoval Anthony Forrest a byl první obětí toho ostřelovače. Vaše matka -"

„Podívejte se, pane Klingu -"

„Vaše matka se jmenuje Clarice a máte -"

„Clara."

„Clara, správně, a máte mladšího bratra Johna."

„Jeffa."

„Jeffa, správně. Vy jste tehdy studovala pedagogiku -"

„Přešla jsem v prvním roce na psychologii."

„Ve městě na Ramseyově univerzitě. Bylo vám devatenáct -"

„Už skoro dvacet."

„A protože je to už skoro tři roky, je vám teď dvaadvacet."

„Bude mi dvaadvacet příští měsíc."

„Vidím, že už jste dostudovala."

„Ano," řekla Cindy úsečně. „A teď, jestli mi prominete, pane Klingu -"

„Dostal jsem příkaz vyšetřit tuto stížnost, slečno Forrestová. Podobná záležitost je v našem městě maličkost, a tak vám zaručuju, že poručík nepřidělí ten úkol jinému detektivovi jen proto, že já se vám nelíbím."

„Mezi jiným."

„Ano, bohužel, ale nedá se nic dělat. Řekla byste mi, co se tady včera dělo?"

„Neřeknu vám nic."

„Chcete zjistit, kdo byl ten chlap, co sem přišel?"

„Chci."

„V tom případě -"

„Pane Klingu, dovolte, abych vám to řekla, jak nejlíp dovedu. Nelíbíte se mi. Nelíbil jste se mi už tenkrát, když jsem vás viděla naposledy, a nejste mi sympatický ani dneska. Naneštěstí patřím k lidem, kteří nemění své názory."

„U psychologa je to vážný nedostatek."

„Já ještě nejsem hotový psycholog. Po večerech se připravuju na závěrečné zkoušky.“
„Ta dívka venku mi řekla, že jste asistentka podnikového -“
„To jsem, ale bez závěrečných zkoušek.“
„Praxi smíte provozovat?“
„Podle zákonů tohoto státu - myslela jsem, pane Klingu, že byste to mohl vědět - nikdo nesmí provozovat praxi jako -“
„Ne, nevím.“
„Zřejmě ne. Nikdo nesmí provozovat praxi psychologa, pokud nesložil závěrečné zkoušky a nemá doktorát. Nemám praxi, jen vedu pohovory a občas provádím testy.“
„Pane, to se mi ulevilo, když to slyším,“ řekl Kling.
„Co má tahle drzost znamenat?“
„Nic,“ řekl Kling lhostejně.
„Poslyšte, pane Klingu, jestli se tu zdržíte ještě minutu, budeme zase tam, kde jsme posledně přestali. A pokud se neklamu, řekla jsem vám, když jsme se viděli naposledy, ať už mi nechodíte na oči, živý nebo mrtvý.“
„Správně.“
„Tak proč jste tady?“
„Musím,“ řekl Kling. „Je to můj případ.“ Příjemně se usmál a usadil se pohodlně v židli vedle jejího stolu. „Pověděla byste mi, co se tady včera dělo, slečno Forrestová?“ řekl, jako by se nechumelilo.

Když to dopoledne v půl jedenácté přišel Carella do služebny, Meyer už tam byl. Na stole našel lístek se sdělením, že ráno ve tři čtvrtě na osm volal nějaký Charles Mercer z policejní laboratoře.
„Ozval ses mu?“ zeptal se Carella Meyera.
„Já jsem přišel teprve před minutou.“
„Doufejme, že se od něho něco dozvíme,“ řekl Carella a vytočil laboratoř. Ptal se po Mercerovi, ale řekli mu, že Mercer sloužil „funebráka“ a odešel domů v osm.
„Kdo je u telefonu?“ zeptal se Carella.
„Danny di Tore.“
„Věděl bys něco o testech, který dělal Mercer pro nás? S želatinovýma kapslema?“
„Jakpak by ne,“ řekl Di Tore. „Momentík. To jste teda dali Charliemu zabrat.“
„Nač přišel?“
„Tak za prvé musel otestovat spoustu různejch kapslí. Nejsou stejně tlustý, víš. Výrobci prostě nedělají všechny stejný.“
„Meyere, vem si ten hovor u sebe, jo?“ řekl Carella a do telefonu: „Tak spusť, Di Tore.“
„A dál. Na rychlost rozpouštění kapslí má vliv moře věcí. Když je někdo veme hned po jídle na plnej žaludek, kapsle se rozpouští pomalu. Když je žaludek prázdnej, rozpustí se za kratší dobu.“
„Dobrá a dál.“
„Taky se může stát, že taková kapsle projde zažívacím traktem a nerozpustí se vůbec. Stává se to u starších lidí.“
„Ale Mercer ty testy proved?“ zeptal se Carella.
„To jo, samozřejmě. Smíchal dávku pětiprocentního roztoku kyseliny hydrochlorový se špetkou pepsinu - aby napodobil žaludeční šťávy, chápeš? Nalil to do několika nádobek a pak do nich hodil ty kapsle.“
„S jakým výsledkem?“
„Nech mě popsat, co udělal. Použil různý značky a taky různý velikosti kapslí. Dělají se v různých velikostech, víš, čím vyšší číslo, tím menší velikost. Například číslo čtyři je menší než tři, proč, to ti nepovím.“
„A nač přišel?“
„Nerozpouštějí se všechny stejně rychle. Některým to trvá deset minut, jiným čtyři, osm, dvanáct. Nejvíc bylo patnáct minut, nejmíň tři. To vám houby pomůže, co?“
„Není to zrovna to, co -“
„Ale většina se rozpustila průměrně za šest minut. Máte čím si lámat hlavu.“
„Říkáš šest minut?“
„Jo.“
„Oukej. Díky moc, Di Tore. A poděkuj za nás Mercerovi, prosím tě.“
„To nestojí za řeč. Nespal kvůli tomu.“
Carella položil telefon a obrátil se k Meyerovi.
„Tak co si o tom myslíš?“
„Jsem snad odborník? Co jinýho si můžu myslet? Ať to Gifford vypil nebo spolknul, muselo to být přesně předtím, než šel na obrazovku.“
„To muselo. Jed účinkuje během několika minut a kapsle se rozpustí přibližně za šest. A on byl na kameře sedm minut.“
„Sedm minut a sedmnáct vteřin,“ opravil ho Meyer.
„Myslíš, že to vzal úmyslně?“
„Že by sebevražda?“
„Možný by to bylo.“
„Před očima čtyřiceti milionů lidí?“
„Proč ne? Herci mají rádi parádní odchod ze scény.“
„Moh bys mít pravdu,“ řekl Meyer, ale neznělo to přesvědčivě.

„Měli bysme si zjistit, kdo s ním byl těsně před začátkem."
„To je maličkost," řekl Meyer. „Včera večer se tam motalo dvě stě dvanáct lidí."
„Zavolám tvýho pana Krantze. Třeba nám pomůže."
Carella vytočil číslo a požádal, jestli by s ním mohl mluvit. Centrála ho spojila s nějakou úřednicí a ta s Krantzovou sekretářkou, která mu řekla, že pan Krantz není přítomný - nechce mu nechat vzkaz? Carella ji požádal, ať chvilku počká, a zakryl mluvítko.
„Zajdeme za Giffordovou ženou, co říkáš?" zeptal se Meyera.
„Myslím, že bysme měli," řekl Meyer.
„Řekněte, prosím, panu Krantzovi, aby mě zavolal ke Giffordovům, ano?" řekl Carella do telefonu, poděkoval a zavěsil.

Na Skřiváncí vyhlídku se jelo z centra města asi půl hodiny. Bylo to exkluzivní předměstí, které jako zázrakem poskytlo majitelům tamějších vil o něco větší pozemky, než byla obvyklá parcela o velikosti šedesát krát sto metrů. V době, kdy se sídliště rozlézala na všechny strany jako houby, bylo příjemné a uklidňující přijít do míst s rozlehlými trávníky a výstavnými domy skrytými hluboko za zákruty cest. Meyer se vydal na Skřiváncí vyhlídku už včera, kdy pokládal za slušné vysvětlit Melanii Giffordové, proč policie trvá na pitvě, i když její souhlas nebyl nutný. Ale trpělivě a odevzdaně podnikl ten výlet znova; poprvé spatřil tu čtvrť za bílého dne a spořádané a mírné okolí mu lahodilo. Carella přemílal v hlavě divoké nápady od chvíle, co vyjeli z města, ale když zastavili před dvěma kamennými sloupy stojícími po obou stranách příjezdové cesty vysypané bílým štěrkem, mlčel. Půl tuctu mládenců s kamerami a další půltucet s bloky a tužkami křičelo na dva místní strážníky, kteří jim zahrazovali cestu. Meyer spustil okénko na své straně auta a zařval: „Přestaňte s tím rámusem! Potřebujeme projet!"
Jeden strážník se odtrhl od hloučku novinářů a šel k autu. „Kdopak jseš ty, kámo?" řekl Meyerovi. Ten mu ukázal odznak.
„Jo, sedmaosmdesátej revír?" řekl strážník. „Ten případ vyšetřujete vy?"
„Přesně tak," řekl Meyer.
„Proč sem teda nepošlete někoho z vašich hlídat tuhle cestu?"
„Co se děje?" zeptal se Carella a vyklonil se z auta. „Vy těch pár reportérů nezvládnete?"
„Pěknejch pár! Měl jste tu bejt před třema minutama! Teď už to trochu prořídlo."
„Můžeme projet?" zeptal se Meyer.
„To se ví, jen jeďte. Vemte to rovnou přes ně. My to pak zametem."
Meyer zahoukal a šlápl na plyn. Novináři se rychle rozestoupili a nešetřili nadávkami na sedan, který se skřípotem přejel po štěrku kolem nich.
„Pašáci, jen co je pravda," řekl Meyer. „Člověk by myslel, že nechají tu ubohou ženskou na pokoji."
„Jako my, viď?" řekl Carella.
„To je něco jinýho."
Dům bylo veliké stavení v koloniálním stylu z georgiánské doby, pobité bílými překládanými prkny a se světle zelenými okenicemi. Vchod byl z obou stran hustě zarostlý starým stromovím, které se táhlo až za dům a zakrývalo před zvědavýma očima zadní část pozemku. Štěrkovaná příjezdová cesta minula hlavní vchod, pak se obrátila a vracela se zpátky; než se kruh uzavřel, vzniklo na levé straně domu malé parkoviště. Meyer tam zajel, zabrzdil a vystoupil. Carella obešel vůz a oba kráčeli po vrzajícím štěrku ke vchodu do domu. Vedle dveří visel lesklý mosazný zvonec. Carella zatahal za šňůru a čekali. Zatahal ještě jednou a zase čekali.
„Giffordovi přece mají služebnictvo, nebo ne?" řekl udiveně Carella.
„Kdybys vydělával půl milionu dolarů ročně, taky bys měl služebnictvo, ne?"
„Nevím," řekl Carella. „Ty vyděláváš pět a půl tisíce ročně a Sarah služku nemá."
„Nemáme rádi okázalost," řekl Meyer. „Kdybysme si vzali hospodyni, policejní prezident by se moh začít pídit po úplatcích, který beru."
„Tak ty taky?"
„Bodejť. Jen na hracích automatech jsem vloni vydělal rovnejch sto táců."
„Já se specializuju na trh s bílým masem," řekl Carella. „Vydělám na tom tak -"
Dveře se otevřely.
Žena, která tam stála, byla malá, vystrašená Irčanka. Zamžikala do slunce a zeptala se tenkým hláskem se slabým irským přízvukem: „Ano, co si přejete, prosím?"
„My jsme od policie," řekl Carella. „Rádi bychom mluvili s paní Giffordovou."
„Och!" Malá Irčanka se vylekala ještě víc. „Och, ano," řekla. „Ano, pojďte dál. Je venku se psy. Podívám se po ní. Od policie, říkáte?"
„Ano, od policie," řekl Carella. „Jestli je vaše paní někde v parku, nemohli bychom jít za ní?"
„Och, já nevím."
„Vy jste hospodyně?"
„Ano, pane, hospodyně."
„Tak tedy smíme jít za ní?"
„Prosím, ale -"
„Ti psi koušou?" zeptal se Meyer.
„Ne, jsou jak beránci. A paní Giffordová je s nima."
„Děkujeme," řekl Carella. Otočili se ode dveří a pustili se po dlážděné cestičce vedoucí dozadu. Sotva obešli roh domu, objevila se žena. Vycházela ze skupinky břízek na konci trávníku. Byla vysoká a světlovlasá, na sobě měla

tvídovou sukni, mokasíny a modrou pletenou vestu a dívala se na dva zlaté retrívry, kteří běželi před ní. Detektivy spatřili téměř okamžitě a rozštěkali se. Žena zdvihla zvědavě hlavu a oči, pak zaváhala a zarazila se.

„To je Melanie Giffordová," zašeptal Meyer.

Psi se obrovskými skoky řítili přes trávník a Meyer úzkostlivě pozoroval, jak jsou blíž a blíž. Carella, který byl dítě velkoměsta a neuvykl šelmám prohánějícím se po volných prostorách, byl přesvědčený, že mu skočí na krk. Div že nepodlehl pokušení vytáhnout pistoli, ale psi se zastavili asi metr od něho a unisono spustili zuřivý štěkot.

„Ticho!" řekl Meyer a dupl. Ke Carellovu nesmírnému překvapení psi stáhli ocasy a utíkali s ňafáním zpátky ke své velitelce, která se vztyčenou hlavou pánovitě kráčela k oběma detektivům.

„Ano?" řekla. „Oč jde?"

„Paní Giffordová?" zeptal se Carella.

„Ano?" Znělo to velitelsky. Teď, když byla blíž, prohlédl si Carella její obličej. Měla jemné rysy, oči šedé a pronikavé, lehce vyklenuté obočí, plné rty. Nepoužívala rtěnku. V koutcích očí a na rtech jako by se tajil žal; zračil se bezděčně i v celém obličeji a zbavoval ho krásy. „Ano?" opakovala netrpělivě.

„My jsme detektivové, paní Giffordová," řekl Meyer. „Byl jsem tu včera večer, nevzpomínáte si?"

Chvíli si ho nevěřícně prohlížela. Psi dosud štěkali, plní odvahy teď, když se jí drželi u sukní. „Ano, ovšem," řekla konečně. „A vy, chlapci, ticho!" dodala ke psům, kteří rázem umlkli.

„My bychom vám rádi položili několik otázek, paní Giffordová," řekl Carella. „Víme, že je to pro vás těžká doba, ale -"

„To je v pořádku," odpověděla. „Nechcete jít dovnitř?"

„Zařídíme se podle vás."

„Nebude vám vadit, když zůstaneme tady venku? V domě... Já si pořád... tady je prostor a svěží vzduch. Po tom, co se stalo..."

Carella, který z ní nespouštěl oči, měl náhle pocit, že paní Giffordová hraje divadlo. Trochu se zamračil. Ale ona ihned řekla: „Zní to afektovaně a dramaticky, že? Promiňte, musíte mi to odpustit."

„My vás chápeme, paní Giffordová."

„Opravdu?" Na nenalíčených rtech se objevil náznak smutného úsměvu. „Sedneme si na terase. Nebude vám zima, viďte?"

„Na terase to bude výborné," řekl Carella.

Vydali se přes trávník k dlážděné terase spojené se zadní částí domu a otevřené lesům zářícím podzimními barvami. Na terase stály bílé židle z tepaného železa a stůl se skleněnou deskou. Melanie vytáhla zpod stolu nízké bílé sedátko a usedla. Detektivové si přistrčili židle proti ní; seděli výš než ona a shlíželi na ni. Otočila pateticky tvář vzhůru a Carella měl opět pocit, že je to pečlivě připravená hra, že úmyslně usedla na nižší židli, aby se zdála malá a bezbranná. Impulzivně se zeptal: „Vy jste herečka, paní Giffordová?"

Melanii otázka překvapila. Na okamžik rozevřela doširoka oči, pak se opět tak slabě jako předtím usmála a řekla: „Bývala jsem. Než jsme se se Stanem vzali."

„Jak dlouho jste byla vdaná, paní Giffordová?"

„Šest let."

„Máte děti?"

„Ne."

Carella přikývl. „Paní Giffordová," řekl, „nás zajímá především to, jak se choval váš manžel v několika posledních týdnech. Zdál se sklíčený nebo přepracovaný, plný starostí?"

„Ne, myslím, že ne."

„Měl ve zvyku se vám svěřovat?"

„Ano, byli jsme si velice blízcí."

„A nikdy se nezmínil o ničem, co by mu dělalo starosti?"

„Ne. Řekla bych, že byl víc než spokojený s tím, jak se věci vyvíjejí."

„Jaké věci, paní Giffordová?"

„Jeho program, nové postavení, které získal v televizi. Než se začal vysílat jeho program, vystupoval v barech, víte."

„To jsem nevěděl."

„Ano. Stan začal před mnoha lety v kabaretu a pak přešel do nočního klubu. Když za ním přišli, aby se ujal toho televizního programu, vystupoval v Las Vegas."

„Jak dlouho už se ten program vysílá?"

„Tři roky."

„Kolik let bylo vašemu manželovi, paní Giffordová?"

„Osmačtyřicet."

„A kolik je vám?"

„Sedmatřicet."

„Bylo to vaše první manželství?"

„Ano."

„A vašeho manžela?"

„Také."

„Chápu. Řekla byste, paní Giffordová, že vaše manželství bylo šťastné?"

„Ano. Velice šťastné."

„Paní Giffordová," řekl Carella přímo, „myslíte, že váš manžel spáchal sebevraždu?"

„Nemyslím," odpověděla Melanie bez váhání.

„Vy samozřejmě víte, že to byla otrava?“
„Vím.“
„Když nemyslíte, že spáchal sebevraždu, tak se asi domníváte -“
„Že byl zavražděn. Ano, to si myslím.“
„A kdo ho podle vás zabil, paní Giffordová?“
„Myslím -“
„Promiňte, madam,“ ozvalo se z otevřených francouzských dveří vedoucích na terasu. Melanie se otočila. Stála tam omluvně její hospodyně. „Pan doktor Nelson, madam.“
„Na telefonu?“ zeptala se Melanie a vstala.
„Ne, prosím. Je tady.“
„Ach tak.“ Melanie se zamračila. „Dobře. Požádejte ho, ať jde sem k nám.“ Opět se posadila. „Už zase,“ řekla.
„Prosím?“
„Byl tu včera večer. Přišel rovnou z televize. Má starost o mé zdraví. Dal mi sedativum a dnes odpoledne ještě dvakrát volal.“ Objala rukama kolena, ale ten pohyb působil u té štíhlé graciézní ženy nepřirozeně. Carella ji chvilku mlčky pozoroval. Na terase bylo ticho. Venku se jeden z obou zlatých retrívrů rozštěkal na opozdilého podzimního ptáka.
„Chtěla jste něco říct, paní Giffordová?“
Melanie vzhlédla. Zdálo se, že je myšlenkami jinde.
„Mluvili jsme o možném vrahovi vašeho manžela.“
„Ano. Chtěla jsem říct, že ho zabil Carl Nelson.“

4

Doktor Carl Nelson se objevil na terase ani ne dvě minuty potom, co Melanie vyslovila jeho jméno. Přistoupil nejdřív k ní, políbil ji na tvář a pak podal ruku Meyerovi, kterého znal už od předešlého večera. Vzápětí byl představen Carellovi; seznámení stvrdil pevným stiskem ruky a opakováním jména „detektiv Carella“, přikývnutím a úsměvem, jako by si ho chtěl vtisknout do paměti. Pak se otočil k Melanii a zeptal se: „Jak se ti daří, Mel?“
„Výborně, Carle,“ odpověděla. „Říkala jsem ti to už včera.“
„Spala jsi dobře?“
„Ano.“
„Byl to otřes,“ řekl Nelson. „Vy, pánové, to jistě chápete.“
Carella přisvědčil. Bedlivě sledoval Nelsonův účinek na Melanii. Zcela zjevně se od něho odtáhla, sotva vešel na terasu, zkřížila ruce na prsou a tiskla je k sobě, jako by se bránila prudkému větru. Byla to nepochybně divadelní póza, ale přesto se zdála upřímná. Pokud se toho vysokého muže s pronikavýma hnědýma očima přímo nebála, tak k němu určitě chovala nedůvěru, a to jako by ji nutilo stáhnout se do sebe, uchýlit se do ledové pasivity.
„Pitvu jste už udělali?“ zeptal se Nelson Meyera.
„Ano, pane doktore.“
„Smím se vás zeptat na výsledek? Anebo to patří mezi utajované informace?“
„Pan Gifford zemřel následkem velké dávky strofantinu,“ řekl Carella.
„Strofantinu?“ Nelson byl, jak se zdálo, upřímně překvapený. „To je dost neobvyklé, nemyslíte?“
„Vy ten lék znáte, pane doktore?“
„Ovšem že ano. Totiž vím o něm. Myslím ale, že jsem ho nikdy nikomu nepředepsal. Málo se používá, víte.“
„Pane doktore, pan Gifford neměl srdeční potíže, viďte?“
„Neměl. Pokud se pamatuju, řekl jsem to už včera panu Meyerovi. Rozhodně ne.“
„Užíval digitális nebo některé příbuzné glykosidy?“
„Nic z toho, pane Carello.“
„Co užíval?“
„Jak to myslíte?“
„Bral nějaké léky?“
Nelson pokrčil rameny. „Ne. Pokud já vím, tak ne.“
„Byl jste přece jeho osobní lékař. Kdyby to někdo věděl, byl byste to vy, že ano?“
„Ovšem. Ne, Stan neužíval žádné léky. Pokud nepočítáme pilulky proti bolestem hlavy a vitaminy.“
„Jaké pilulky?“
„Směs empirinu s kodeinem v prášku.“
„A vitaminy?“
„B-komplex a vitamin C.“
„Jak dlouho užíval tyhle vitaminy?“
„Jen několik měsíců. Pociťoval únavu, byl přepracovaný, víte, a tak jsem mu navrhl, aby je zkusil.“
„Předepsal jste mu je?“
„Jestli jsem je předepsal? Ne.“ Nelson zavrtěl hlavou. „Užíval druh, který se jmenuje Plexcin, pane Carello. Dostane se v každé lékárně bez receptu. Ale navrhl jsem mu je, to ano.“
„Navrhl jste právě tenhle druh?“
„Ano. Vyrábí ho solidní firma a já ho mám vyzkoušený jako naprosto spoleh -“

„V jakém balení se ty vitaminy kupují, pane doktore?“
„V kapslích. Jako většina vitaminů.“
„Jak velké jsou ty kapsle?“
„Velikost nula, řekl bych. Snad dvojitá nula.“
„Pane doktore, nevěděl byste, jestli měl pan Gifford ve zvyku užívat ty vitaminy během představení?“
„Ale to přece... ne, já...“ Nelson se odmlčel. Podíval se na Carellu, pak se otočil k Melanii a znova pohlédl na Carellu. „Přece si nemyslíte...“ Nelson potřásl hlavou. „Ale ono je asi možné všechno, že?“
„Co jste si myslel, pane doktore?“
„Že snad někdo nahradil vitamin strofantinem.“
„Bylo by to možné?“
„Nevím, proč by nebylo,“ řekl Nelson. „Kapsle plexcinu je z neprůsvitné želatiny a dá se rozdělit na dvě půlky. Můžeme si představit, že někdo rozevřel kapsli, vyndal vitaminy a dal tam místo nich strofantin.“ Opět zaváhal. „Ale to by byl zdlouhavý způsob, jak...“ nedomluvil.
„Jak co, pane doktore?“
„No... jak někoho zabít, aspoň myslím.“
Na terase zavládlo opět ticho.
„Bral ty vitaminové kapsle každý den?“ zeptal se Carella.
„Ano,“ odpověděl Nelson.
„Věděl byste, kdy je vzal včera?“
„Ne, já -“
„Já vím kdy,“ ozvala se Melanie.
Carella se k ní otočil. Dosud seděla na nízkém sedátku, dosud se objímala rukama, dosud vypadala promrzle, ztraceně a opuštěně.
„Kdy?“ zeptal se Carella.
„Jednu si vzal včera ráno po snídani.“ Melanie chviličku mlčela. „Včera odpoledne jsme se sešli ve městě na obědě a on vzal další kapsli.“
„V kolik hodin to bylo?“
„Hned po obědě. Asi ve dvě.“
Carella vzdychl.
„Copak, pane Carello?“ zeptala se Melanie.
„Myslím, že můj kolega začíná nenávidět hodiny,“ řekl Meyer.
„Jak to?“
„To máte takhle, paní Giffordová. Želatinová kapsle se rozpustí po šesti minutách a uvolní to, co je uvnitř. A strofantin působí okamžitě.“
„Pak tedy ta kapsle, kterou vzal po obědě, nemohla obsahovat jed.“
„Ano, je to tak, paní Giffordová. Spolkl ji ve dvě hodiny a zhroutil se až večer skoro v devět hodin. To je časový rozdíl téměř sedm hodin. Ne, ten jed musel vzít, když už byl ve studiu.“
Nelson se na chvíli zamyslel. „Nebylo by pak moudré vyslechnout -“ začal a nedomluvil, protože v domě zařinčel do odpoledního ticha telefon.

David Krantz mluvil věcně, přímo obchodnicky, a krátce, jako by do telefonu práskal bičem.
„Volal jste mě?“ zeptal se.
„Volal.“
„Jak se daří Melanii?“
„Zdá se v pořádku.“
„Vy jste si za ní ale pospíšil, co?“
„Děláme, co můžeme,“ řekl Carella suše, protože si vzpomněl, jak mu Meyer vylíčil své setkání s Krantzem, a byl by rád věděl, jestli všichni lidi od televize mají tak protivný hlas od přírody.
„Co ode mne chcete?“ zeptal se Krantz. „Telefon se od rána netrhne. Každé noviny, každý časopis, každý kretén v našem městě chce vědět, jak to přesně včera bylo. A já to mám vědět!“
„Vždyť jste tam byl, nebo ne?“
„Byl jsem ve sponzorské lóži. Viděl jsem to jen na monitoru. Co ode mne chcete? Mám moře práce.“
„Chci vědět přesně, kde byl Stan Gifford včera večer, než se objevil na obrazovce naposledy.“
„Jak to mám vědět, kde byl? Právě jsem vám řekl, že jsem byl ve sponzorské lóži.“
„Kde bývá obyčejně, když není na obrazovce?“
„To záleží na tom, kolik má času.“
„Dejme tomu, že měl tolik času, kolik potřebovali ti zpěváci, aby zazpívali dvě písničky.“
„Tak šel podle mého názoru do své šatny.“
„Mohl byste mi to ověřit?“
„U koho bych to podle vás měl ověřovat? U mrtvýho Stana?“
„Poslyšte, pane Krantzi, opravdu mi chcete namluvit, že ve vaší bezvadně fungující, hladce běžící organizaci nemá nikdo tušení, kde byl Stan Gifford, když kamera snímala ty zpěváky?“
„To jsem neřekl.“
„Co jste tedy řekl? Asi jsem vám špatně rozuměl.“

„Řekl jsem, že nevím. Byl jsem nahoře ve sponzorské lóži. Šel jsem tam patnáct minut před začátkem."
„Dobře, pane Krantzi, děkuju. Máte dobré alibi. Předpokládám, že Gifford během programu do sponzorské lóže nepřišel?"
„Přesně tak."
„Takže vy jste ho otrávit nemohl. O to vám jde, že?"
„Nesnažil jsem se o alibi pro sebe. Já jsem jen -"
„Pane Krantzi, kdo by věděl, kde byl Gifford? Může to někdo vědět? Někdo ze studia?"
„Zjistím to. Můžete mě zavolat později?"
„Radši bych se u vás zastavil. Budete dneska u sebe v kanceláři celý den?"
„Budu, ale -"
„Mám ještě několik věcí, na které bych se vás rád zeptal."
„Jakých věcí?"
„Týkají se Gifforda."
„Jsem v téhle zatracené šlamastyce podezřelý?"
„Ano, pane Krantzi, jste," řekl Carella a zavěsil.
Cestou zpátky do města byl Meyer nezvykle zamlklý. Carella, který ho na čas vystřídal u volantu, se na něho podíval. „Chceš jít za Krantzem teď, nebo až po obědě?"
„Po obědě," řekl Meyer.
„Zdáš se mi unavenej. Co je ti?"
„Mám dojem, že na mě něco leze. Hlavu mám jako vycpanou."
„To dělá ten předměstskej ozón," řekl Carella.
„Ba ne, asi jsem se nachladil."
„Půjdu za Krantzem sám," řekl Carella. „Ty jdi radši domů."
„Ale ne, není to nic vážnýho."
„Myslím to doopravdy. Svedu -"
„Nech toho," řekl Meyer. „Budu z tebe mešuge. Mluvíš jako kdysi moje matka. Za chvíli se mě zeptáš, jestli mám čistej kapesník."
„A máš čistej kapesník?" zeptal se Carella a Meyer se rozchechtal. Uprostřed smíchu najednou kýchl. Sáhl si do zadní kapsy, zaváhal a otočil se ke Carellovi.
„Vidíš!" řekl. „Nemám čistej kapesník."
„Mě maminka naučila užívat rukáv," řekl Carella.
„Dobrá. Můžu použít tvůj?"
„Co si myslíš o našem váženým panu doktorovi?"
„Najde se v tyhle kraksně papírovej kapesník?"
„Zkus to v přihrádce s rukavicema. Co si myslíš o doktoru Nelsonovi?"
Meyer sáhl mezi rukavice, našel krabičku s papírovými kapesníky a hlučně se vysmrkal. Popotáhl, řekl ááááa a hned nato: „Já si na doktory nepotrpím nikdy, ale tenhle se mi zvlášť nelíbí."
„Jakpak to?"
„Připadá mi jako všema mastma mazanej filmovej padouch."
„Což znamená, že ho můžeme jako podezřelýho škrtnout, jo?"
„K tomu máme lepší důvod. Byl včera večer doma." Meyer se odmlčel. „Na druhý straně je doktor a měl by přístup k vzácnýmu léku, jako je strofantin."
„Ale pitvu navrhl on, jestli se pamatuješ?"
„Právě. Další dobrej důvod, abysme na něj zapomněli. Když někoho otrávíš, tak nenavrhneš hned potom policajtům, aby hledali jed, ne?"
„Všema mastma mazanej filmovej padouch by moh udělat právě to."
„To jistě, ale v tom případě by všema mastma mazanej filmovej detektiv na fleku poznal, že mu ten padouch chce něco nabulíkovat."
„Truchlící Melanie si zřejmě myslí, že to udělal."
„Smutná Melanie, chceš říct. Jo. Rád bych věděl proč."
„Budeme se jí muset zeptat."
Já jsem se k tomu chystal, ale seladona Carla ani nenapadlo se odporoučet."
„Zajedeme za ní ještě jednou. Zapiš si to."
„Rozkaz," řekl Meyer. Po chvilce mlčení řekl: „Tenhle případ smrdí."
„Není nad obyčejnou staromódní vraždu sekyrkou."
„Jedem vraždí obvykle ženský, že jo?" zeptal se Meyer.
„Samo," řekl Carella. „Podívej se na dějiny. Na všechny slavný traviče. Neill Cream a Carlyle Harris, Roland B. Molineux a Henri Landru. Vem si takovýho..."
„Stačí, došlo mi to," řekl Meyer.

Ten čtvrtek odpoledne si poručík Byrnes přečetl Klingovu zprávu. Pak zazvonil do služebny a požádal, ať za ním Kling přijde. Když se dostavil, nabídl mu židli (kterou Kling přijal) a doutník (který Kling odmítl), pak si sám zapálil cigáro, vypustil oblak dýmu a řekl: „Co je to za nesmysl, ten ‚silný odpor k mé osobě?"
Kling potřásl hlavou. „Nelíbím se jí, Pete. Nemůžu říct, že bych jí to měl za zlý. Prožíval jsem tenkrát těžkou dobu. A

vůbec, proč ti to říkám?“
„Hmm,“ řekl Byrnes. „Myslíš, že na tý spojitosti s vězením něco je?“
„Pochybuju. Ale možnost to je, tak jsem si myslel, že nemáme co ztratit.“ Podíval se na hodinky. „Ona má teď být na ústřední identifikaci a prohlížet si jejich portréty.“
„Třeba na něco přijde.“
„Snad. Zašel jsem ještě za několika rodinama dalších Redfieldových obětí, ještě s tím nejsem hotov, pár mi jich zbejvá. Ale ty, který jsem zastih, řekly, že k ničemu nedošlo, žádný výhrůžky, nic podobnýho. Byl jsem opatrnej, Pete, neboj se. Řek jsem jim, že jde o běžnou rutinu. Nechtěl jsem je polekat.“
„Ano, dobře,“ řekl Byrnes. „Ale ty sám si nemyslíš, že jde o pomstu, nebo ano?“
„Jestli ano, tak by muselo jít o někoho, koho Redfield znal, než jsme ho dostali, nebo o někoho, s kým se seznámil v lapáku. Ale ať tak nebo onak, proč by někdo riskoval krk pro mrtvýho?“
„Tak tak,“ řekl Byrnes a zamyšleně bafal z cigára, pak mrkl znova na zprávu. „Tři vyražený zuby a tři zlomený žebra. Pěknej pořez,“ řekl.
„On je Fairchild ještě nováček.“
„To vím. Ale stejně - úctou k zákonu ten chlap zrovna nevyniká, co?“
„Mírně řečeno,“ odpověděl Kling s úsměvem.
„Ve zprávě říkáš, že popad tu Forrestovou za ruku?“
„Právě.“
„Mně se to nelíbí, Berte. Jestli ten chlap takhle pro nic za nic zřídí policajta, co udělá, až bude s tou holkou o samotě?“
„O to právě jde.“
„Řek bych, že ho musíme dostat.“
„To jistě, ale kdo je to?“
„Možná že na něco přišli dole ve městě. Podle těch fotek.“
„Slíbila, že se tu zastaví, jen co si je prohlídne.“
„Třeba budeme mít štěstí.“
„Třeba.“
„I když ne, dostat ho musíme za každou cenu. Nemám rád, když mi někdo mlátí policajty, to za prvé. A nelíbí se mi pomyšlení, že by si moh na to děvče někde počíhat. Fairchildovi vyrazil čtyři zuby a zlomil tři žebra. Bůhsuď, co by proved bezmocný děvence!“
„Měří skoro metr sedmdesát, Pete. Chci říct, že je velká. Na děvče.“
„Přesto. Jestli nebudeme dávat pozor, máme na krku vraždu.“
„To myslím, že uvažuješ dál, než je zatím třeba, Pete.“
„Snad jo, snad ne. Musíme ho dostat.“
„Jak?“
„To ještě nevím. Na čem děláš teď?“
„Na tom vloupání do obchodů s lihovinama. A taky na jednom přepadení.“
„Kdy došlo k poslednímu vloupání?“
„Před třema dny večer.“
„Jakej máš plán?“
„Vypadá to, že je bere po řadě, Pete, pěkně jeden obchod za druhým na Culverový. Myslel jsem si, že se nakvartýruju do toho dalšího.“
„To si myslíš, že si tak pospíší?“
„Až doteď byly mezi vloupáníma vždycky tak asi dva tejdny.“
„Takže není žádnej spěch?“
„Může změnit rozvrh.“
„Může změnit celej systém. V tom případě budeš dřepět v nesprávným podniku.“
„To máš pravdu. Mě prostě napadlo -“
„Počkej s tím chvilku, Berte. A co to přepadení?“
„Oběť je chlap, jmenuje se Vinny Marino, obchoduje s drogama v malým, bydlí na Ainsleyový. Asi před tejdnem u něho zastavili dva chlapi, vylezli z auta s baseballovýma pálkama a přerazili mu obě nohy. V sousedství se vykládá, že měl pletky se ženou jednoho z nich. Proto přej mu šli po nohách, chápeš, aby nemoh randit. Že je taky dealer, je náhoda.“
„Já bych se nezlobil, kdyby ho oddělali,“ řekl Byrnes. Vytáhl ze zadní kapsy kapesník, vysmrkal se a pak řekl: „Případ pana Marina počká taky. Chci, abys zůstal u toho posledního případu, Berte.“
„Myslím, že by to chtělo ještě jednoho člověka, Pete. Pochybuju, že ona se mnou bude chtít spolupracovat. Pravděpodobně vůbec ne.“
„Jenže koho můžu postrádat?“ zeptal se Byrnes. „Willis a Brown vyšetřujou tu vraždu nožem, Hawes má taky něco, Meyer a Carella mají na krku tu zatracenou televizi, Andy Parker...“
„Třeba bych si to moh s někým prohodit.“
„Nevidím rád, když se na případech, který se už jednou začaly vyšetřovat, mění lidi.“
„Zařídím se podle tebe, Pete, ale -“
„Byl bych rád,“ řekl Byrnes.
„Rozkaz, pane poručíku.“
„Můžeš dál prošetřovat tu možnost vendety, jestli chceš, ale mám stejnej názor jako ty. Z toho nebude

pravděpodobně nic.“

„Já vím. Myslel jsem jenom -“

„Jistě, za pokus to stálo. Sleduj, kam to směruje. Spoj se se zbytkem těch, co přežili, a vyslechni, co ti ta Forrestová řekne, až tě zavolá. Ale po týhle linii bych s ničím nepočítal.“ Byrnes se odmlčel, zadýmal z doutníku a pak řekl: „Říká, že útočníka nezná, co?“

„Ano, říká to.“

„Napadlo mě, jestli s ním někdy nechodila.“

„Ne.“

„Zhrzenej milenec, víš, tyhle hlouposti.“

„Ne, podle ní ne.“

„Třeba se jen snaží dostat se jí pod sukni.“

„Třeba.“

„Je hezká?“

„Přitažlivá, to ano. Není to ohromující krasavice, ale řek bych, že se líbí.“

„Možná že to bude ono.“

„Snad, ale proč by se o ni ucházel tímhle způsobem?“

„Třeba žádnej jinej nezná. Vypadá na grázla a grázlové si to, co chtějí, prostě vemou. O bonbonech nebo kytce jakživi neslyšeli. Vidí hezkou holku, dostane na ni chuť, a tak jde po ní - i kdyby ji měl mlátit, aby ji dostal. Podle mě je to možnost.“

„Snad.“

„Kdyby ano, tak na tom vyděláme. Jen se podívej, jak dopad Fairchild, když se tomu surovci připlet do cesty. Vyražený zuby a zpřerážený žebra. Něco od ty holky chce - podle mě sex -, a tak nepřipustí, aby mu to někdo kazil, ať zákon, nebo někdo jinej. A tady už se to týká tebe.“

„Jak to myslíš?“

„Na to ho dostaneme. Nechci udělat něco, co by ohrozilo to děvče. Chci, aby ten chlap narazil na tebe, Berte.“

„Na mě?“

„Na tebe. Ví, kde to děvče pracuje, pravděpodobně i kde bydlí, a já bych se vsadil, že ji sleduje každou minutu od rána do večera celejch čtyřiadvacet hodin. Dobrá, tak mu poskytneme něco ke sledování.“

„To jako mě?“ zeptal se Kling.

„Tebe, to se ví. Budeš s tím děvčetem od rána do večera. Uděláme-“

„Ve dne a v noci taky?“

„V podstatě ano. Ať se ten ničema dožere na tebe tak, že půjde po tobě a bude se snažit provést ti to, co proved Fairchildovi.“

Kling se usmál. „A sakra,“ řekl. „Co když se mu to povede?“

„Fairchild je zelenáč,“ řekl Byrnes. „Sám jsi to povídal.“

„Jak chceš, Pete, ale na něco jsi zapomněl...“

„Na co?“

„Ta dívka mě nesnáší. Nápad, že bych ji neměl opustit ani na krok, se jí nebude líbit.“

„Zeptej se jí, jestli chce radši, aby jí ten mizera nejdřív vyrazil zuby a přelámal žebra a pak ji v noci ve výtahu znásilnil. Zeptej se jí na to.“

Kling se zase usmál. „Třeba tomu dá přednost.“

„To pochybuju.“

„Pete, ona mě nenávidí. Ona mě opravdu -“

Tentokrát se usmál Byrnes. „Tak si ji získej, chlapče,“ řekl. „Prostě si ji nakloň, to je všecko.“

David Krantz pracoval pro společnost, která se jmenovala Otevřená rozhlasová a televizní asociace a měla kanceláře ve středu města na Jeffersonově třídě. Otevřená rozhlasová a televizní, anebo - jak se jí důvěrně říkalo - ORTA, se zabývala především natáčením televizních programů, ale sem tam se pustila i do živého vysílání. Pořad Stana Gifforda byl - aspoň až dosud - jeden ze tří programů, které se v městě vysílaly živě každý týden. Čtvrtý živý program se připravoval také jednou týdně na tichomořském pobřeží. ORTA byla beze všech pochyb gigantem televizního byznysu, a protože úspěch zpravidla rodí opovržení, dostávalo se jí od znechucených a nevděčných televizních vtipálků nejrůznějších přezdívek. Začínaly mírnými šťouchanci jako Otravní rozhlasoví a televizní anonymové, přes neškodná epiteta typu Ohromné rodeo tristních autorů, až po skutečně umělecké výtvory jako Ohromující režiséři trapných artefaktů. Ať jste ji nazývali jakkoli a rozcupovávali ji na padrť, byla to společnost důležitá a obrovská a měla týdně na svědomí pres šedesát procent televizní potravy národa.

Budova na Jeffersonově třídě byla vlastnictvím společnosti. Honosila se nesčetnými patry s dřevem táflovanými kancelářemi, okouzlujícími sekretářkami a úřednicemi dovezenými z tichomořského pobřeží i slavnostně se tvářícími mladými muži v tmavých oblecích a kravatách, bílých košilích a černých polobotkách a ponožkách. I David Krantz byl slavnostně se tvářící muž v uniformě společnosti, ale už nebyl tak mladý, jak býval. Jeho sekretářka uvedla Meyera a Carellu do kanceláře a opatrně za nimi zavřela dveře. „S panem Meyerem se už známe,“ řekl Krantz s nádechem sarkasmu v hlase. „Já a vy, pane Caretto, jsme měli, pokud vím, to potěšení mluvit spolu jen telefonicky.“

„Carella.“

„Carella, promiňte. Posaďte se laskavě. Očekávám důležitý hovor, takže budu-li muset naše povídání přerušit, jistě to pochopíte.“

„Jistěže," přisvědčil Carella.
Krantz si uhladil knírek. „Tak co byste rádi věděli?"
„Především: zjistil jste, kde se zdržoval Gifford, když nebyl v záběru?"
„Nepodařilo se mi sehnat George Coopera, jako P. R. by to věděl."
„P. R. Co je to?"
„Pomocný režisér," řekl Meyer. „Mluvil jsem s ním včera večer, Steve. To on mi pustil ten pásek kvůli časům."
„Aha."
„Snažil jsem se ho zastihnout doma," řekl Krantz, „ale telefon nikdo nebral. Zkusím to znova, jestli si přejete."
„Kde bydlí?" zeptal se Carella.
„Dole ve městě. Ve Čtvrti. Odpovídá za to, že každý je včas na místě. Určitě bude vědět, kde byl Stan, když vystupovali ti folkoví zpěváci. Mám říct sekretářce, aby to zkoušela znova?"
„Prosím," řekl Carella.
Krantz přivolal sekretářku. V souladu s politikou společnosti to byla vysoká a krásná rudovláska v přiléhavém zeleném svetru a sukni. Pozorně vyslechla Krantze, že má ještě jednou zavolat Coopera, a pak řekla: „Váš hovor s pobřežím čeká, pane Krantzi."
„Děkuji," řekl Krantz. „Prominete?" obrátil se ke Carellovi a Meyerovi a pak zdvihl sluchátko. „Haló, tady je Krantz. Haló, Franku, co se děje? Kdo že? Autor? Jak to myslíš, autor? Autorovi se nelíbí změny, které jsme provedli? Ptá se ho snad někdo na jeho názor? Dobrá, já vím, že scénář je jeho dílo, ale co na tom? Tak moment, začni od začátku, buď tak laskav. Kdo provedl ty změny? Ten je přece ohromně schopnej režisér, proč by si měl autor na něco stěžovat? Co že říká? Že je to jeho dílo a že mu vadí, když do něj rejpe nějakej slabomyslnej režisér? Poslouchej, co je tenhle autor vlastně zač? Cože? V životě jsem o něm neslyšel. Co že říká Sobotní přehled? Prosím tě, co má literární plátek nějaký inteligence společnýho s divákama televize? Co je mi po tom, že je spisovatel a píše romány, jde o to, jestli dovede psát pro televizi? Kdo ho vůbec angažoval? Někdo tady, nebo to rozhodli tam u vás? Tyhle kecy si nech pro sebe, Franku, spisovatelů je všude jako máku. Ale ano, i dobrejch spisovatelů, ale člověk, kterej dovede napsat pořádnej televizní scénář, se hned tak nenajde. Ty říkáš, že on to dovede? Tak v čem je problém? Aha, už vím, nelíbí se mu naše změny. K jakejm změnám tam vlastně došlo, Franku, prosím tě? Aha, no jo, prostitutku přepsali na jeptišku a ona nakonec neumře, ale udělá místo toho zázrak, aha, jo, a co hrdina? Že už není řidič náklaďáku? Aha, chápu, je fotbalovej trenér, no ano. Aha, jo, pracuje na univerzitě nedaleko toho kostela, hmm ano, chápu. Pořád ještě se to odehrává v Londýně? Aha, chápu, chápu, chcete to točit na univerzitě v Los Angeles, to je rozumnej nápad, je to blíž našemu studiu. Já ti teda povím, Franku, že na první pohled je to po těch úpravách mnohem lepší scénář, opravdu nechápu, proč se ten slavnej autor tak rozčiluje? Vysvětli mu, že ty změny jsou minimální, že celý kusy dialogu a jednotlivejch scén zůstaly nedotčený, tak, jak je napsal. Řekni mu, že na nás tlačili shora z vedení, že jsme proto museli provést pár menších - ne, použij slovo přechodnejch - pár přechodnejch změn, a udělal je schopnej režisér, na zdlouhavý konzultace prostě nebyl čas. Řekni mu, že si obrovsky vážíme jeho práce a že jsme si vědomi toho, co o něm napsal ten Sobotní přehled, ale vysvětli mu, že v tom začarovaným kruhu věžíme všichni, a co jinýho můžeme dělat pod nátlakem sítě a sponzorů a termínů? Požádej ho, ať má rozum, Franku, určitě to pochopí. Už jsi slyšel, co řekla těhotná žížala policii? Zkus to, hádej! Ale ne, ne. Místo aby řekla Znásilnili mě, řekla Zesílili mě." Krantz se rozřehtal. „Oukej, Franku, ještě si promluvíme. V pořádku. Tak čau."
Zavěsil. Vzápětí se dveře kanceláře otevřely a objevila se rudovláska. „Nemohu se pana Coopera dovolat," řekla.
„Tak to zkoušejte dál," řekl Krantz a dívka odešla. „Omlouvám se za to přerušení, pánové. Budeme pokračovat?"
„Budeme," řekl Carella. „Pamatujete si, kdo tam večer s vámi byl, v té lóži?"
„Chcete slyšet jména?"
„Rád bych."
„Očekával jsem to," řekl Krantz. „Nařídil jsem sekretářce, aby napsala jejich seznam, hned potom, co jste ráno odešli."
„To bylo od vás prozíravé."
„V tomhle byznysu se snažím jednat prozíravě vždycky."
„Škoda že jste nepředvídal Giffordovu smrt," řekl Carella.
„Ta byla bohužel nečekaná, ano," souhlasil Krantz naprosto vážně a slavnostně potřásl hlavou. „Řeknu sekretářce, aby přinesla ten seznam." Zmáčkl tlačítko na svém aparátu. „Pracovala dřív ve studiu u našeho šéfrežiséra. Viděli jste už takový kozy?"
„Nikdy," řekl Carella.
„Jsou pozoruhodný."
Dívka vešla do kanceláře. „Přál jste si, pane Krantzi?"
„Přineste mi ten seznam, který jste včera udělala. Jak to vypadá s panem Cooperem?"
„Zkusím to znova, pane Krantzi."
„Děkuju."
„Prosím," řekla a odešla.
„Pozoruhodný," řekl Krantz.
„Než přijde s tím seznamem," řekl Carella, „mohl byste nám povědět třeba něco sám, pane Krantzi?"
„Když si přejete... Jako obvykle tam byla se mnou Gladina. Dělá si poznámky, kdybych něco -"
„Gladina?"
„Moje sekretářka. Ty kozičky," řekl Krantz a naznačil je rukou.
„Ach tak. Ovšem."
„Pak tam byl můj koproducent, jmenuje se Dan Hollis. Je u naší společnosti už skoro patnáct let."

„Kdo hlídal kšeft?“ zeptal se Meyer.
„Jak prosím?“
„Když jste byli s kolegou ve sponzorské lóži -“
„Ach tak! Dole ve studiu byl vedoucí našeho štábu a v režii režisér, samozřejmě, a náš P. R., ten dohlížel i na to, aby každý -“
„Chápu, to je jasné,“ řekl Meyer. „Kdo ještě byl s vámi v té sponzorské lóži?“
„Sami hosti. Dva zástupci sponzorů, jeden režisér z Hollywoodu, něco pro nás natáčí a myslel si, že by se mu Gifford hodil do jedné role. Zbývající dva byli -“
Dveře se otevřely.
„Tady je ten seznam, pane Krantzi,“ řekla Gladina. „Zkouším pana Coopera.“
„Děkuju, Gladino.“
„Prosím, pane Krantzi,“ řekla a odešla. Krantz podal Carellovi seznam napsaný na stroji. Carella ho přelétl očima a podal ho Meyerovi.
„Pán a paní Feldensehrovi, kdo je to?“ zeptal se Meyer.
„To jsou přátelé Cartera Bentleyho, vedoucího našeho štábu. Pozval je na Gifforda.“
„A to je všechno? Vy. Vaše sekretářka, váš koproducent Dan Hollis... Kdo je ten Nathan Crabb?“
„Ten režisér z Hollywoodu, jak jsem říkal, že -“
„Ano, dobře, pak manželé Feldensehrovi, a ti poslední jsou ti dva zástupci sponzorů?“
„Správně.“
„Celkem osm lidí,“ řekl Carella. „Z toho pět hostů.“
„Ano, správně.“
„Vy jste nám říkal, že hostů bylo šest, pane Krantzi?“
„Ne, říkal jsem pět.“
„Pane Krantzi,“ vložil se do řeči Meyer, „včera večer jste mi řekl, že hostů bylo šest.“
„Zřejmě jsem počítal Gladinu.“
„Tu vaši sekretářku?“ zeptal se Carella.
„Ano, zřejmě jsem ji připočítal k hostům.“
„To je ale trochu zvláštní, ne, pane Krantzi? Zařadit zaměstnance mezi hosty?“
„Totiž...“
Nastala delší pauza.
„Ano?“ řekl Carella.
„Totiž...“
Další pauza.
„Je docela možné, že to, co vyšetřujeme, je vražda, pane Krantzi,“ řekl Meyer mírně. „Nemyslím, že je moudré v tomto stadiu nám něco zatajovat, vy ano?“
„Když já... předpokládám, že se můžu spolehnout na vaši diskrétnost, pánové?“
„Ovšem,“ řekl Carella.
„Nathan Crabb, ten režisér, co se přijel podívat na Stana, jestli by se nehodil -“
„Ano?“
„Měl s sebou dívku, připravuje ji pro její další film. Vynechal jsem ji ze seznamu úmyslně.“
„Ach tak.“
„Crabb je totiž ženatý a má dvě děti. Proto se mi nezdálo moudré uvádět v seznamu i jméno té dívky.“
„Chápu.“
„Mohu ji tam připsat, jestli chcete.“
„Ano, buďte tak hodný,“ řekl Carella.
„Můžu vám ještě něčím posloužit?“ zeptal se Krantz.
„V kolik hodin jste přišel do té sponzorské lóže?“ zeptal se Meyer náhle.
„Patnáct minut před začátkem programu,“ řekl Krantz.
„V devatenáct čtyřicet pět.“
„Ano. A zůstal jsem tam až do chvíle, kdy se Stanovi udělalo nanic.“
„Kdo tam byl, když jste přišel?“
„Všichni až na Crabba a tu dívku.“
„V kolik přišli oni?“
„Asi pět minut po mně. Za deset minut osm - tak nějak.“
Dveře Krantzovy kanceláře se zčistajasna otevřely, byla to Gladina. Usmála se a řekla: „Zastihli jsme pana Coopera, pane Krantzi. Máte ho na nula trojce.“
„Děkuju, Gladino.“
„Prosím, pane Krantzi,“ řekla a odešla.
Krantz zdvihl sluchátko. „Haló,“ řekl, „tady je Krantz. Zdravím tě, Georgi. Mám tady v kanceláři několik pánů od policie, vyšetřují Stanovu smrt. Chtěli by ti položit pár otázek ohledně toho, kde přesně byl Stan včera večer ve studiu. Ne, počkej, dám ti jednoho k telefonu. Jmenuje se Capella.“
„Carella.“
„Carella, pardon. Tady ho máš, Georgi.“
Krantz podal sluchátko Carellovi. „Dobrý den, pane Coopere,“ řekl Carella. Jste teď doma? A budete tam ještě chvíli?

Napadlo mě, jestli bychom se u vás s kolegou nemohli zastavit. Jen co odejdeme odsud. Výborně. Dáte mi svou adresu, prosím?“ Vytáhl z vnitřní kapsy saka propisku a napsal si adresu na bloček s logem ORTA. „Výborně,“ opakoval. „Díky, pane Coopere, za půl hodinky nebo tak jsme u vás. Na shledanou.“ Vrátil sluchátko Krantzovi a ten ho položil nazpět.

„Mohu vám ještě něčím posloužit?“ otázal se Krantz.

„Můžete,“ řekl Meyer. „Můžete požádat svou sekretářku, aby nám obstarala adresy a telefonní čísla lidí, kteří byli ve sponzorské lóži včera, když jste tam přišel.“

„Proč to? Chcete kontrolovat, jestli jsem tam opravdu přišel patnáct minut před začátkem?“

„A zůstal tam až do chvíle, kdy se Gifford zhroutil, je to tak, že?“

„Je.“ Krantz pokrčil rameny. „Poslužte si, ověřte si to. Říkám vám čirou pravdu. Nemám co tajit.“

„Jsme si jisti, že nemáte,“ řekl Carella vlídně. „Ať nám tu informaci zavolá; budete tak hodný a zařídíte to?“ Napřáhl ruku, poděkoval Krantzovi za čas, který jim věnoval, a odešel, Meyer za ním. Když prošli kolem Gladinina stolu ke zdvižni, řekl Meyer: „Pozoruhodnej chlap, co?“

Čtvrť se nalézala až dole v centru, vecpaná do miniaturního kousíčku města, s ulicemi přeplněnými jako tržiště. Klenotnictví, galerie, knihkupectví, kavárny s posezením na chodníku, bistra, pizzerie, malůvky na dláždění, sklepní divadélka, umělecká kina, to všechno dodávalo Čtvrti nádech, i když ne produktivitu, skutečné avantgardní komunity. George Cooper bydlel v druhém patře malého činžovního domu v točité uličce. Nouzové venkovní schodiště bylo ověšené květináči a pestrými houněmi všech barev, dveře byly pastelově zelené a oranžové, mosaz vyleštěná; celá ulička byla navržená a provedená lidmi, kteří v ní bydleli, a byla bizarně nevěrohodná jako slepý podvodník.

Zaklepali na Cooperovy dveře a čekali. Otevřel jim s týmž zamračeným výrazem, který udělal takový dojem na Meyera předešlý večer.

„Pan Cooper?“ zeptal se Meyer. „Vzpomínáte si na mě, že ano?“

„Vzpomínám, pojďte dál,“ řekl Cooper. Zaškaredil se na Meyera, kterého znal, a pak se lhostejně zamračil na Carellu, který byl cizí.

„To je detektiv Carella.“

Cooper přisvědčil a zavedl je do bytu. Obývací pokoj byl úsporně zařízený úzkým černým otomanem u jedné stěny a dvěma černými křesly u druhé; účelem bylo zřejmě potlačit nábytek a zdůraznit moderní malby, které visely proti sobě na dvou zbývajících stěnách. Detektivové se posadili na otoman, Cooper naproti nim do jednoho z obou křesel.

„My bychom rádi věděli, pane Coopere, kde byl Stan Gifford včera večer při vystoupení těch folkových zpěváků,“ řekl Carella.

„Šel do svý šatny,“ odpověděl Cooper bez váhání.

„Jak to víte?“

„Protože jsem tam za ním šel, abych ho vyvolal před kameru.“

„Ano. Byl v šatně sám?“

„Nebyl.“

„Kdo tam byl s ním?“

„Art Wetherley. A Maria Vallejová.“

„Wetherley je autor,“ vysvětlil Meyer Carellovi. „A kdo je Maria - jak že se jmenuje?“

„Vallejová. Vrchní garderobiérka.“

„A když jste za panem Giffordem přišel vy, tak už tam tihle dva byli?“

„Ano.“

„Věděl byste, jak dlouho už tam byli?“

„Ne.“

„Jak dlouho jste zůstal v té šatně vy, pane Coopere?“

„Zaklepal jsem na dveře a Stan řekl dále, já jsem otevřel dveře, strčil hlavu dovnitř a řekl máš dvě minuty, Stane. On řekl, že dobře, a já jsem počkal, až vyjde.“

„Vyšel hned?“

„No, skoro hned. Za pár vteřin. V televizi je přesnost důležitá, všechno je načasovaný na minutu, víte. Stan to věděl, nikdy se nestalo, že by se opozdil.“

„Takže vy jste v té šatně ani nepobyl, pane Coopere?“

„Ne, dokonce jsem ani nevešel dovnitř. Strčil jsem tam jen hlavu, jak už jsem řek.“

„Povídali si, když jste tam nahlédl?“

„Myslím, že ano.“

„Nehádali se nebo něco?“

„Ne, ale...“ Cooper zavrtěl hlavou.

„Copak, pane Coopere?“

„Nic. Nechtěli byste se, pánové, něčeho napít?“

„Děkujeme, ne,“ řekl Meyer. „Víte určitě, že se tam někdo nehádal?“

„Vím.“

„Žádné zvýšené hlasy?“

„Ne.“ Cooper vstal. „Jestli prominete, já se něčeho napiju. Snad není na pití moc brzo.“

„Jen si poslužte,“ řekl Carella.

Cooper odešel do vedlejší místnosti. Slyšeli, jak si nalévá drink. Vrátil se do obýváku se skleničkou plnou ledových

kostek a pořádných tří dávek whisky. „Nerad piju tak brzo odpoledne," řekl. „Já jsem byl totiž celej jeden rok abstinent, víte. Kolik let byste mi hádali?"

„Nevím," řekl Carella.

„Osmadvacet. Vypadám starší, že jo?"

„Ani bych neřekl," odpověděl Carella.

„Chlastal jsem dřív jako duha," vysvětlil Cooper a lokl si ze sklenice. Obličej se mu rozjasnil jakoby mávnutím proutku. „Omezil jsem to."

„Když pan Gifford opustil šatnu, šel jste s ním?"

„Ano."

„Potkal jste někoho mezi šatnou a jevištěm?"

„Nevzpomínám si, že bych někoho potkal. Proč?"

„Pamatoval byste si to, kdyby ano?"

„Myslím, že jo."

„Takže poslední, kdo byli s Giffordem, jsou Art Wetherley, Maria Vallejová a vy. Fakticky, máme-li být přesní, tím posledním jste byl vy, pane Coopere."

„Asi jo. Ne, počkejte, myslím, že než šel na záběr, řekl ještě pár slov jednomu kameramanovi. Něco o tom, že ho mají vzít na detail. Jo, určitě to tak bylo."

„Jedl pan Gifford něco ve vaší přítomnosti?"

„Ne."

„Vypil něco?"

„Ne."

„Vzal vůbec něco do úst?"

„Ne."

„Jedl nebo pil něco, když jste vešel do šatny?"

„Já jsem tam nevešel, jen jsem tam nakouknul. Možná že tam byly nějaký kelímky s kávou, ale jistě to nevím."

„Pili kávu?"

„Povídám, že to nevím jistě."

Carella přikývl, podíval se na Meyera, pak na Coopera a velice pomalu a klidně řekl: „Co jste nám chtěl povědět, pane Coopere?"

Cooper pokrčil rameny. „Říkám všecko, nač se ptáte."

„Ano, ale je tu něco speciálního."

„Nechci přivést někoho do maléru."

„Oč jde, pane Coopere?"

„No... zkrátka, Stan se včera popral s Artem Wetherleym. Před začátkem toho svýho programu. Vlastně nepopral, jen se pohádali. Slovně. A... já jsem řek něco jako, že bych byl rád, kdyby se Stan uklidnil, a Art... Heleďte se, já ho nechci dostat do maléru. Je to dobrej chlap a já bych se o tom vůbec nezmiňoval, ale v novinách stálo, že Stana někdo otrávil, a... zkrátka, já nevím."

„Co řekl, pane Coopere?"

„Řek, že by byl rád, kdyby Stan chcípnul."

Carella chvilku mlčel. Pak vstal a řekl: „Mohl byste nám sdělit adresu pana Wetherleyho?"

Cooper jim sice řekl, kde Wetherley bydlí, ale nebylo jim to nic platné, protože když tam přišli, Wetherley nebyl doma. Ověřili si to u jeho domácí, která řekla, že ho viděla brzo ráno odcházet; ne, kufry žádné neměl, proč by proboha nosil kufry někam v deset ráno? Carella a Meyer podotkli, že by mohl mít kufry, kdyby měl v úmyslu odejet z města, a domácí jim řekla, že ve čtvrtek nikdy nikam nejezdí, protože ORTA pouští záznamy z předešlého večera, aby scenáristi viděli, které vtipy zabírají, a které ne, a to je při zaměstnání pana Wetherleyho moc důležité. Carella a Meyer jí vysvětlili, že po tom, co se stalo včera večer, se toto předvádění možná nebude konat. Domácí namítla, že na tom, co se stalo včera, nezáleží, oni si pravděpodobně seženou náhradu a scénář bude stejně psát pan Wetherley, a proto je moc důležité, aby ten včerejší záznam viděl a věděl, kdy se diváci smějou, a kdy ne. Poděkovali jí a pak se telefonicky přesvědčili, že předvádění se nekoná, a ne, Wetherley tam není.

Dali si kávu a smažené koblihy v jídelně nedaleko Wetherleyova bytu a uvažovali, jestli na něj nemají vydat zatykač. Nakonec usoudili, že na základě toho, co vědí jen z doslechu, by to bylo trochu drastické, i za předpokladu, že Cooper mluví pravdu, ale co když nemluví? Oba měli všech pět pohromadě, vyznali se v tom, co se kolem nich děje, a nedělali si iluze o televizním blázinci, kde lidé na sebe klidně vytáhnou kudlu. Bylo docela možné, že lžou všichni. Zavolali tedy do služebny a požádali Boba O'Briena, aby zařídil cosi jako telefonický dohled nad Wetherleyho bytem; znamenalo to volat tam každou půlhodinu, a kdyby náhodou telefon vzal, upozornit ho, že nemá z bytu odcházet. Nic jiného než volat každou půlhodinu Wetherleyho po O'Brienovi nechtěli, protože se sám snažil rozřešit tři zdánlivě nesouvisející krádeže v Groverově Parku, ale velice ochotně Carellovi vyhověl. Meyer a Carella pak diskutovali o tom, jaké spropitné mají dát servírce, a shodli se, že o malinko víc než patnáct procent, protože je obsloužila rychle a má hezké nohy. Pak vyšli znova na ulici.

Vzduch byl v tom pozdním odpoledni svěží a ostrý, město pulzovalo rozechvělým jasem, v němž budovy vyskakovaly přímo z oblohy. Ulice se zdály delší a táhly se do nekonečna až k obzoru, který byl téměř viditelný. Mezníky, s nimiž oba muži vyrostli, důvěrně známá znamení, která dodávala městu perspektivu a realitu, jako by je teď obklopovala ještě důvěrněji a byla plná bližších a složitějších detailů. Stačilo natáhnout ruku a dotknout se jich, stačilo zvednout oči a

vidět ve výšce dvanáctého patra vytesaného chrliče. Lidé, občané, kteří dodávají městu tempo a krok, si vykračovali s rozepjatými svrchníky a oživenými, až dosud beztvárnými obličeji; nakažlivě užívali mimořádného podzimního dne a plnili si plíce vzduchem, který se náhle zdál tak lahodný. Carella a Meyer přešli pomalu přes ulici a usmívali se. Kráčeli vedle sebe městem, jež se podobalo krásné mladé dívce, mlčky ji sdíleli a bylo jim trochu úzko v její zářivé přítomnosti.

VÝSLECH MILESE VOLLNERA A CYNTHIE FORRESTOVÉ

Miles Vollner je prezident Vollnerovy audiovizuální techniky na Shepherdově ulici č. 1116. Vypovídá, že se vrátil z oběda kolem 13.45 ve středu 13. října a zjistil, že v přijímací místnosti jeho kanceláře sedí muž. Muž odmítl prozradit své jméno nebo proč přišel a pak vyhrožoval sekretářce p. Vollnera (Grace Di Santová), když ji Vollner požádal, aby zavolala policii. Vollner ihned vyšel ven na ulici a požádal o pomoc pochůzkáře Ronalda Fairchilda, odznak č. 36-104, 87. revír, který s ním šel zpátky do kanceláře. Na Fairchildův dotaz muž prohlásil, že přišel za jednou dívkou, a na otázku, za kterou, řekl že „Za Cindy“. (Cindy je přezdívka slečny Cynthie Forrestové, která je asistentkou podnikového psychologa.)

Vollner poslal pro slečnu Forrestovou, která se na muže podívala a prohlásila, že ho nezná. Když se pokusila odejít, popadl ji muž za paži, v kterémžto bodě ho Fairchild napomenul, ať ji nechá na pokoji, přistoupil k němu a napřáhl pendrek. Muž zaútočil na Fairchilda, opakovaně ho kopal do hlavy a do prsou, když upadl na podlahu. Fairchild byl později poslán do nemocnice Buena Vista. Měl čtyři vykopnuté zuby a utrpěl zlomeniny tří žeber. Vollner tvrdí, že toho člověka nikdy předtím neviděl, a totéž tvrdí i slečna Forrestová.

Slečna Forrestová je dcerou nebožtíka Anthonyho Forresta (zpráva od 20 1A-46-01), první oběti série vražd spáchaných ostřelovačem, k nimž došlo před dvěma a půl roky. Při kontrole zpráv bylo zjištěno, že jejich pachatel, Lewis Redfield, byl odsouzen za vraždu prvního stupně k smrti na elektrickém křesle a v březnu popraven ve vězení Castleview. Zdá se, že mezi nynějším případem a vraždami ostřelovače neexistuje žádná spojitost, ale zařídil jsem, aby se slečna Forrestová podívala na podobizny všech vězňů odpykávajících si trest v Castleview (v době Redfieldova pobytu) a postupně propouštěných. Pochybuji o kladném výsledku, neboť Redfield strávil celou dobu před popravou v cele pro odsouzené k smrti, mohl však mít nějaký styk s ostatními vězni a zařídit obtěžování slečny Forrestové a dalších, kdo přežili jeho oběti.

Předešlý styk slečny Forrestové se mnou v případu ostřelovače v ní zanechal značný odpor k mé osobě. Bude-li se věc dále vyšetřovat, dovoluji si navrhnout, aby byla svěřena jinému členovi pátrací skupiny.

Detektiv 3. třídy, Bertram Kling.

5

Jak Kling očekával, Cindy Forrestová nebyla zrovna bez sebe nadšením, že stráví třeba jen nepatrný zlomeček času s ním. Přiznala však, i když nerada, že takové opatření může být o něco přijatelnější než stejně dlouhý pobyt v nemocnici. Dohodli se, že Kling ji v pátek v poledne vyzvedne v kanceláři, půjde s ní na oběd a pak ji zase odvede zpátky. Připomněl jí, že je městský zaměstnanec a že neexistuje fond, z něhož by platil obědy občanům, které ochraňuje. Cindy pokládala toto sdělení jen za další klíč ke Klingově osobnosti. Nejen že ji obtěžuje, ale ke všemu je ještě držgrešle!

Po nádherném čtvrtečním počasí nebylo v pátek v poledne ani památky. Změnilo se v hrozivé a větrné. Obloha nad hlavami byla slavnostně šedivá, ulice se zdály tmavší, lidé skleslejší. Vyzvedl Cindy v kanceláři a mlčky odešli do restaurace vzdálené asi šest bloků. Měla vysoké podpatky, ale přesto mu dosahovala jen k bradě. Oba byli blond a prostovlasí. Kling kráčel s rukama v kapsách, Cindy se zkříženými pažemi a s prsty zasunutými do podpaží. Když došli do restaurace, Kling jí zapomněl podržet otevřené dveře, ale že ji to u toho člověka nepřekvapuje, prozradil jen slabý záchvěv jejích modrých očí. Pustil ji sice dovnitř před sebou, ale už bylo pozdě.

„Doufám, že máte ráda italskou kuchyni,“ řekl.

„Mám,“ řekla, „ale mohl jste se zeptat předem.“

„Omlouvám se, ale kromě starosti o to, který restaurant by se vám zamlouval, mám hlavu plnou dalších věcí.“

„Jste jistě velmi zaměstnaný člověk.“

„Jsem.“

„Jistě.“

Majitelka restaurace, malá Italka z Neapole se záplavou černých vlasů, které rámovaly hezký kulatý obličej, je pokládala za milence a zavedla je k osamělému stolu v zadní části. Kling si vzpomněl, nejen že má pomoct Cindy z kabátu (zamumlala zdvořilé díky), ale dokonce i na to, že jí má nabídnout židli (usedla a nepatrně kývla hlavou). Číšník přijal objednávku a ti dva tam seděli proti sobě, aniž by si měli co říct.

Mlčení se protahovalo.

„Jak vidím, mám se nač těšit,“ řekla Cindy. „Obědy s vámi bůhví jak dlouho.“

„Já bych taky raději trávil čas jinak, slečno Forrestová," řekl Kling. „Ale jak už víte, jsem jen městský zaměstnanec. Dělám to, co se mi nařídí."
„Je u vás ještě Carella?" zeptala se Cindy.
„Je."
„Mnohem raději bych šla na oběd s ním."
„Člověk míní, pánbu mění," řekl Kling. „On je mimoto ženatý."
„To vím."
„A má dvě děti."
„Vím."
„Hmm. Určitě by byl celý bez sebe nadšením nad takovým úkolem, ale naneštěstí vyšetřuje v této chvíli případ otravy."
„Kdo byl otráven?"
„Stan Gifford."
„Vážně? Na tomhle pracuje? Včera jsem o tom četla v novinách."
„Ano, je to jeho případ."
„Musí být dobrý detektiv. Chci říct, když se mu svěří tak důležitý případ."
„Ano, je velice dobrý," řekl Kling.
U stolu zavládlo opět ticho. Kling se podíval přes rameno ke dveřím, jimiž vstupoval podsaditý muž v černém svrchníku.
„Je tohle ten váš přítel?" zeptal se.
„Ne. A není můj přítel."
„Poručíka napadlo, že by to mohl být jeden z vašich bývalých ctitelů."
„Není."
„Nebo někdo, s kým jste se někde seznámila."
„Ne."
„Doopravdy jste včera na těch fotkách nikoho nepoznala?"
„Docela doopravdy. Nevím, kdo je ten člověk, a nedovedu si představit, co ode mne chce."
„Poručík měl nějaké názory i na tohle."
„Jaké?"
„Víte, já bych je radši s vámi neprobíral."
„Proč ne?"
„Protože... prostě radši ne."
„Představuje si poručík, že ten chlap mě chce znásilnit?"
„Cože?"
„Ptám se, jestli -"
„Ano, něco podobného," řekl Kling a odkašlal si.

„Vůbec by mě to nepřekvapilo," prohlásila Cindy.
Objevil se číšník a ušetřil Klingovi povinnost dalšího komentáře. Cindy si pro začátek objednala antipasto, údajnou specialitu podniku, a Kling šálek minestrone. Než vzal lžíci do ruky, vyčkal, až se do jídla pustí ona.
„Jaké je to?" zeptal se.
„Moc dobré," řekla. „A co polívka?"
„Výborná."
Chvíli jedli beze slova.
„Jak vlastně vypadá ten váš plán?" zeptala se Cindy.
„Poručík si myslí, že váš obdivovatel je trochu horká hlava; řekl bych, že je to rozumný předpoklad. Doufá, že nás ten váš člověk uvidí spolu a pustí se do mne."
„V tom případě co?"
„V tom případě se já pustím do něho a odvedu ho do kriminálu."
„Vy můj hrdino," řekla Cindy suše a pustila se do sardele, kterou měla na talíři.
„Mám s vámi strávit co nejvíc času," řekl Kling a odmlčel se. „Asi budeme dneska spolu i večeřet."
„Cože?"
„Ano," řekl Kling.
„Podívejte se, pane Klingu -"
„Já jsem si to nevymyslel, slečno Forrestová."
„Co když mám jiné plány?"
„Máte?"
„Nemám, ale -"
„Pak je to bez problémů."
„Já nemám ve zvyku večeřet venku, pokud mě někdo nedoprovází, pane Klingu."
„Doprovázet vás budu já."
„Tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem říct, že jsem pracující člověk a nemůžu si dovolit -"
„Pokud jde o finance, je mi líto, ale jak jsem vám už vysvětlil -"
„Ano, jistě, ale tomu svému poručíkovi řekněte, že si nemůžu dovolit marnit čas společenskými večeřemi. Vydělávám

po odečtení daní sto dva dolary týdně, pane Klingu. Platím si sama vyšší vzdělání a nájemné za byt -“
„Možná že to všechno nebude trvat dlouho. Jestli nás ten chlap zpozoruje, může zasáhnout hezky brzy. Do té doby to musíme vydržet. Viděla jste už ten nový Hitchcockův film?“
„Prosím?“
„Ten nový -“
„Ne, neviděla.“
„Mohli bychom si na něj po večeři zajít.“
„Proč?“
„Musíme zůstat pohromadě.“ Kling chvíli mlčel. „Mohl bych vám místo toho navrhnout dlouhou procházku, ale dneska večer bude asi chladno.“
„Já bych navrhla, abyste šel po večeři domů,“ řekla Cindy. „Místo toho, víte. Protože, mám-li být upřímná, pane Klingu, jsem na konci pracovního dne pořádně unavená. Jestli vás to zajímá, tak v úterý, ve středu a ve čtvrtek mám sotva čas zhltnout jeden hamburger, než běžím do školy. Já nejsem moc společenská, to byste měl pochopit.“
„Poručíkův rozkaz,“ řekl Kling.
„Dobře, ano, tak mu řekněte, ať se jde podívat na ten nový Hitchcockův film sám. Povečeřím s vámi, když na tom trváte, ale pak jdu rovnou do postele. Ale ne s vámi.“
„Ani jsem si to nemyslel.“
„Říkám to jen, aby bylo mezi námi jasno.“
„Mně je to úplně jasný,“ řekl Kling. „V tomhle městě je spousta lidí, slečno Forrestová, a mezi nimi chlap, který jde po vás. Nevím, jak dlouho bude trvat, než ho vypátráme, ale vím, že nás neuvidí spolu, když vy budete v bezpečí hajat ve své postýlce a já v mojí.“ Kling se zhluboka nadechl. „Takže my to uděláme takhle, slečno Forrestová. Dneska spolu povečeříme a pak půjdeme na toho Hitchcocka. Po kině si zajdeme na kávu a něco k tomu a já vás pak doprovodím domů. Zítra je sobota, a tak si hezky naplánujeme celý den spolu. V neděli taky. V pondělí -“
„Ach Bože,“ vzdychla Cindy.
„Promluvila jste jako kniha. Hlavu vzhůru, už vám nesou jídlo.“

Protože právě v době, kdy Cindy Forrestová vkládala do úst první sousto, ztloukl v baru na Culverově nějaký běloch černocha, muselo pět detektivů z 87. revíru nastoupit a uklidňovat situaci, která hrozila začátkem demonstrace. Mezi detektivy byli i Meyer a Carella, a to na základě teorie, že Stan Gifford je už mrtvý, kdežto pranice na Culverově, pokud se hned něco nepodnikne, by mohla do večera zavinit daleko větší počet obětí.
Podniknout něco hned přirozeně nešlo. Ke srocení lidí buď dojde, nebo nedojde, a až příliš často přítomnost policie rozrůstající se dav jen rozvášní a dosáhne opačného účinku, než byl ten původní. Strážníkům a detektivům ze sedmaosmdesátky nezbylo než čekat, uklidňovat občany, pokud se dali, pátrat v davu po lidech, které znali, a nabádat je k rozumu, ujišťovat je, že zatčeni jsou oba výtržníci, nejen ten černoch. Někdo si dal říct, někdo ne. Policisti procházeli ulicemi jako dobrotiví strýčkové, snažili se opožděnými slovy o míru ovázat krvácející rány staletí, snášenlivě poplácávali po zádech a žádali, aby byli pokládáni za přátele. Mnozí policisti ovšem přátelé nebyli a lidé si toho byli až příliš vědomi. Mnozí policisti byli rozhněvaní lidé s hněvivými představami o negrech a Portorikánech, plní vrozených předsudků, které nemohou změnit příklady ani napomínání. Boj za toho větrného odpoledne byl dlouho nerozhodný.
Ve čtyři hodiny se dav začal rozcházet. Strážníci tam zůstali v dvojnásobném počtu, ale detektivové se směli vrátit ke svým případům. Meyer a Carella se vydali dolů do města za Marií Vallejovou.
Její ulice se nalézala v jedné z lepších částí města. Bydlela ve starém domě z hnědočerveného pískovce s čistě zametenými schůdky před vchodem a záclonkami na vstupních dveřích. Vešli do maličkého vestibulu se zvonky a naleštěnými mosaznými schránkami na dopisy a našli byt číslo 22 se jménem Maria Vallejová. Zazvonili. Odpovědělo jim dlouhé a naléhavé drnčení, které se ozývalo ještě potom, co stoupali po kobercem pokrytých schodech do druhého patra. U bytu dvakrát zazvonili a dveře se skoro ihned otevřely.
Maria byla snědá osůbka a energie z ní přímo tryskala. Odhadovali ji na dvaatřicet let. Měla husté černé vlasy, těsně utažené kolem hlavy, hnědé oči, veliká ústa a ohrnutý nosík - zřejmě výsledek plastické operace. Na sobě měla bílou blůzu a černé, dole se zužující kalhoty, z uší jí visely velké zlaté kruhy. Jiné šperky neměla. Otevřela, jako by očekávala společnost, a zírala na detektivy s nezastíraným úžasem.
„Ano?“ řekla. „Děje se něco?“ Mluvila beze stopy cizí výslovnosti. Kdyby byl měl Carella hádat podle řeči na její regionální původ, byl by zvolil Boston nebo některé z jeho předměstí.
„My jsme od policie,“ řekl a ukázal odznak. „Vyšetřujeme smrt Stana Gifforda.“
„Ó ano, ovšem,“ řekla. „Pojďte dál.“
Následovali ji do bytu. Byl zařízený s vybraným vkusem, ale přeplněný předměty koupenými v lepších starožitnictvích a vetešnictvích. Regály a stěny byly plné starobylých louskáčků na ořechy a starých divadelních plakátů; vedle francouzské loutky byly akvarelové návrhy kostýmů a divadelních výprav a několik smaltovaných armádních medailí, černý hedvábný vějíř a různé samorosty. Obývací pokoj byl malý, široká okna zastřená záclonami vedla na ulici, která zářila odpoledním sluncem. Nábytek sestával z pohovky a křesla se zelenými sametovými potahy, houpací židle z ohýbaného dřeva, nízké stoličky s vyšívaným potahem a stolku s mramorovou deskou, na níž leželo několik čísel časopisu Paris Match.
„Posaďte se, prosím,“ řekla Maria. „Můžu vám posloužit něčím k pití? Ach ne, vy nesmíte, že? Tak tedy kávu?“
„Já bych si dal šálek,“ přisvědčil Carella.
„Je na sporáku. Jen ji naleju. Vždycky mám konvici kávy připravenou, vypiju milion hrnků denně.“ Odešla do malé

kuchyňky. Viděli ji, jak stojí u kulatého stolu se skleněnou deskou, nad nímž viselo drahé stínítko od Tiffanyho, a nalévá kávu ze smaltované, ručně malované konvice. Na malém podnose z týkového dřeva přinesla do obýváku šálky, cukr, lžičky a smetanu, odstrčila francouzské časopisy, aby udělala místo, a obsloužila detektivy. Pak se posadila do houpací židle, popíjela kávu a pohupovala se přitom dopředu a dozadu.

„Koupila jsem si ji, když zabili Kennedyho," vykládala. „Líbí se vám? Každou chvíli se rozpadá. Co jste chtěli vědět o Stanovi?"

„Pokud víme, byla jste s ním onu středu večer v jeho šatně, právě než z ní odešel. Je to pravda?"

„Ano, je," odpověděla.

„Byla jste tam s ním sama?"

„Ne, v šatně nás bylo víc."

„Kdo ještě?"

„Jejda, já si takhle naráz nevzpomenu. Myslím, že tam byl Art a... no ještě jeden člověk."

„George Cooper?"

„Ano, ten, správně. Odkud to, prosím vás, víte?"

Carella se usmál. „Ale pan Cooper nevešel dovnitř, viďte?"

„Ale ano, vešel."

„Chtěl jsem říct, že jen zaklepal na dveře a zavolal na pana Gifforda. Nebylo to tak?"

„Ne, vešel dovnitř," řekla Maria. „A hezkou chvilku se zdržel."

„Jak dlouho byste řekla, že se pan Cooper zdržel?"

„Řekla bych tak pět minut."

„Pamatujete si to dobře?"

„Ó ano, byl tam, za to ručím."

„Co ještě si pamatujete, slečno Vallejová? Co se dělo tu středu večer v té šatně?"

„Celkem nic. Povídali jsme si. Stan odpočíval, zatímco ty zpěváci zpívali, a já jsem tam přišla jen na kus řeči a dát si cigaretu, jinak nic."

„O čem jste si povídali?"

„To už se nepamatuju. Takový řečičky, víte. Monitor byl puštěný, na kameře zpívali ty zpěváci a my jsme si přitom jen tak povídali."

„Jedl pan Gifford něco? Nebo pil?"

„Ne, to ne. Opravdu ne. Jen jsme si povídali."

„Ani kávu? Nic takového?"

„Ne. Je mi líto, ale ne."

„Nevzal si nějakou vitaminovou pilulku? Nevšimla jste si náhodou?"

„Božínku ne, nevšimla jsem si ničeho."

„Nebo vůbec nějakou pilulku?"

„Ne, jen jsme se bavili, to bylo všecko."

„Měla jste ráda pana Gifforda?"

„No, já..."

Maria zaváhala. Zvedla se z houpací židle a přešla ke stolku s kávou u pohovky. Odložila svůj šálek a pak se nerozhodně vrátila k houpací židli.

„Měla jste ho ráda, slečno Vallejová?"

„Nerada mluvím o mrtvých," řekla.

„Ještě před minutou jsme o něm mluvili docela normálně."

„Nerada mluvím o mrtvých špatně," opravila se.

„Vy jste ho tedy ráda neměla?"

„No, byl prostě trochu náročný."

„V jakém směru náročný?"

„Já jsem vrchní garderobiérka, víte."

„Ano, to víme."

„Mám pod sebou osm lidí. To je hodně. Jsem za ně za všechny odpovědná a není to žádná hračka oblíknout tenhle program každý týden, to mi věřte. No a já... já si myslím, že Stan mi tu práci nijak neulehčoval, to je všecko. On... totiž... zkrátka, on toho o kostýmech moc nevěděl, ale předstíral, že ví... a mně to občas šlo na nervy, to je všecko."

„Chápu," řekl Carella.

„Ano, ale na kus řeči do jeho šatny jste šla," zahuhňal Meyer plným nosem a popotáhl.

„My jsme přece nebyli nepřátelé nebo něco takovýho. Jenom jsme občas jeden na druhýho křičeli, to je všecko. Ale to mi nebránilo, abych si nešla do jeho šatny popovídat. Nevidím na tom, že jsem tam šla, nic špatnýho."

„Nikdo neříká, že to bylo špatné, slečno Vallejová."

„Podívejte se, já vím, že ho někdo zavraždil a tak, ale to není důvod, abyste chytali za slovo každýho, kdo něco plácne, a šťourali do každý maličkostí, kterou udělal. Lidi se hádají, to přece víte."

„Ano, to víme."

Maria se odmlčela. Přestala se houpat a otočila hlavu k oknům, kterými proudilo dovnitř sluneční světlo. „Ale co, nemá to smysl. Stejně vám už řekli, že jsme se Stan a já nemohli cítit." Beznadějně pokrčila rameny. „Myslela jsem, že mě propustí. Slyšela jsem, že mě už nemíní dál snášet."

„Kdo vám to řekl?"

„David. Řekl - David Krantz, náš producent - řekl, že Stan mi dá padáka. Proto jsem šla ve středu večer do jeho šatny. Zeptat se ho na to, zkusit, jestli by... ta práce je dobře placená, víte. Osobní věci by se neměly promítat do pracovních záležitostí. Nechtěla jsem přijít o práci, to je všecko.“

„Mluvila jste s ním o tom?“

„Začala jsem, ale pak přišel Art a hned po něm George, a tak jsem se k tomu nedostala.“ Znova se odmlčela. „Teď už na tom asi nezáleží.“

„Asi ne.“

Meyer se hlučně vysmrkal a pak řekl jakoby nic: „Jste ve svém oboru známá, slečno Vallejová?“

„To jsem, ano.“

„Takže kdyby vás pan Gifford nechtěl, vždycky byste našla práci jinde. Mám pravdu?“

„Totiž... v tomhle oboru se všechno hned roznese. Dostat vyhazov není dobrý v žádným zaměstnání, to jistě víte. A v televizi... byla bych radši dala sama výpověď, to je všecko. Tak jsem chtěla, abysme si to vyříkali, proto jsem za ním šla do šatny. Vyjasnit si situaci. Jestli je pravda, že se mě chce zbavit. A mít možnost odejít z vlastní vůle, to je všecko.“

„Ale neměla jste příležitost o tom mluvit?“

„Ne, jak jsem už řekla. Přišel Art.“

„Tak vám moc děkujeme, slečno Vallejová,“ řekl Carella a vstal. „Ta káva byla perfektní.!

„Podívejte se...“

Vyskočila z houpací židle, která se dál kymácela dopředu a dozadu, a stála uprostřed pokoje, do záclon za ní pražilo slunce. Chvíli se kousala do rtu a pak řekla: „Podívejte se, já s tímhle nemám nic společnýho.“

Meyer a Carella neodpovídali.

„Neměla jsem Stana ráda a je možný, že mě chtěl vyhodit, ale já přece nejsem padlá na hlavu. Jsem snad trochu temperamentní, to jo, ale v hlavě to mám v pořádku. Prostě jsme spolu nevycházeli, to je všecko. Ale to není důvod někoho zabíjet. Při tomhle programu nevycházela se Stanem spousta lidí. Nebylo to s ním lehký a ještě k tomu byl hvězda. Prostě jsme si občas vjeli do vlasů, ale to je všecko. Nezabila jsem ho. Já... já bych se nikdy nezmohla na to, abych někomu ublížila.“

Detektivové na ni jen zírali. Maria slabě potřásla hlavou. „To je všecko.“

Když se opět dostali na ulici, odpoledne už mělo na kahánku. Carella se podíval na hodinky. „Pojď, zavoláme Boba,“ řekl. „Jestli se mu podařilo zastihnout toho našeho Wetherleyho.“

„Zavolej ho ty,“ řekl Meyer. „Mně je mizerně.“

„Běž radši do postele.“

„Víš, co je podle Fanny Briceový nejlepší lék proti nastuzení, nebo nevíš?“

„Nevím. Co?“

„Dát si na prsa rozhicovanýho žida.“

„Radši si vem aspirin.“

Zašli do nejbližší lékárny a Carella zavolal do služebny. O’Brien mu řekl, že odpoledne volal Wetherleymu třikrát, ale nikdo se nehlásil. Carella mu poděkoval, zavěsil a šel ven k autu, kde si Meyer utíral nos a vypadal jako sedm drahých let. Než se vrátili do služebny, volal O’Brien na stejné číslo počtvrté, ale zase marně. Carella nabádal Meyera, ať nedělá hlouposti a jde domů, ale Meyer trval na tom, že napíše aspoň jednu zprávu o lidech, s kterými odpoledne mluvili. Odešel ze služebny asi dvacet minut před Carellou. Carella dopsal své zprávy právě včas, aby přivítal Andyho Parkera, který ho střídal a jako obvykle se zpozdil o půl hodiny. Zkusil číslo Arta Wetherleyho ještě jednou a pak řekl Parkerovi, ať to zkouší celou noc; kdyby měl úspěch, ať ho zavolá domů. Parker ho ujistil, že to udělá, ale Carella měl své pochybnosti.

Domů do Riverheadu se dostal ve čtvrt na osm. Dvojčata ho přivítala u dveří a div ho neporazila, jak bouřlivě se k němu vrhla. Popadl jedno z každé strany a houpal jimi cestou do kuchyně, když zazvonil telefon.

Postavil děti na zem a šel k němu.

„Haló,“ řekl.

„Určitě sis myslel, že nezavolám, viď?“ řekl hlas.

„Kdo je tam?“

„Andy Parker. Právě jsem mluvil s Wetherleym. Přej přišel před deseti minutama. Upozornil jsem ho, že má zůstat doma, dokud nepřijdeš.“

„Ach jo,“ řekl Carella. „Díky.“

Zavěsil a zamířil do kuchyně. Ve dveřích stála Teddy. Chvíli se na ni mlčky díval a ona na něho, pak s omluvným gestem řekl prostě: „Najíst se snad můžu, než zas odejdu.“

Teddy téměř nepozorovaně vzdychla, ale Mark, starší z dvojčat o pět minut, pozoroval tu mezihru se zvláštním soustředěním. Také udělal jednou rukou rezignované gesto a řekl: „Už jde zase pryč!“ A April se v domnění, že je to hra, vrhla Carellovi do náručí a ječela: „Už jde zase pryč, už jde zase pryč, už jde zase pryč!“

Art Wetherley na něho čekal. Zavedl Carellu přes byt do ateliéru s vyhlídkou na park. V ateliéru byl psací stůl a na něm psací stroj, popelník, hromádka čistého papíru a něco, co vypadalo jako další hromádka papírů popsaných na stroji a počmáraných tužkou. Na stěnách viselo několik medailí, pod nimi stála nízká knihovnička. Wetherley ukázal na jednu ze dvou židlí v místnosti a Carella se posadil. Wetherley se zdál nadmíru klidný, naprosto nenucený, ale popelníček na psacím stole byl plný oharků. Hned si také zapálil.

„Nejsem zvyklý, že mi telefonuje policie,“ řekl rovnou.

„My jsme tady byli, ale -“
„Zvlášť, když mi řeknou, že se nemám hnout z místa a odcházet z bytu.“
„Andy Parker není zrovna ohleduplný -“
„Nevěděl jsem, že žijeme v diktatuře. To tím míním,“ řekl Wetherley.
„Taky že v ní nežijeme,“ opáčil Carella nevzrušeně. „Jenže my vyšetřujeme vraždu a byli jsme tu za vámi už včera. Vy jste -“
„Byl jsem u jedné známé.“
„U jaké známé?“
„U jedné dívky, kterou znám. Byl to pro mě šok. Když se ve středu večer stala ta... ta věc. Byl jsem z toho úplně vedle, a tak jsem šel k ní. Poslední dva dny jsem byl tam.“ Wetherley chvíli mlčel. „To snad není proti zákonu, nebo ano?“
„To se rozumí, že ne,“ Carella se usmál. „Je mi líto, že vás obtěžujeme, ale chceme vám položit několik otázek.“
Wetherley jako by se trochu obměkčil. „Tak dobrá,“ řekl. „Ale varovat, že nemám vytáhnout paty z domova, jste nemuseli, ne?“
„Omlouvám se za to, pane Wetherley.“
„Dobrá, v pořádku.“
„Byl bych rád, kdybyste mi mohl povědět, co se ve středu večer dělo v šatně Stana Gifforda. Než z ní odešel.“
„Já si to podrobně nepamatuju.“
„Povězte mi to, co si pamatujete.“
Wetherley chvilku přemýšlel, pak zamáčkl cigaretu, zapálil si novou a řekl: „Když jsem tam přišel, byla tam Maria. O něco se se Stanem hádala. Aspoň...“
„Hádala?“
„Ano. Slyšel jsem je, jak na sebe křičí, ještě než jsem zaklepal.“
„Dál, prosím.“
„Ovzduší bylo trochu napjaté, když jsem vstoupil, a za celou dobu, co jsem tam byl, toho Maria moc neřekla. My jsme se Stanem vtipkovali, většinou o těch zpěváčcích. Stan totiž folkové zpěváčky nesnášel, ale tahle skupina je nejnovější hit a vedení ho přemluvilo, aby je vzal.“
„Dělali jste si z nich legraci?“
„Ano. A koukali na ně na monitoru.“
„Řekl byste, že přátelskou legraci?“
„Jak jinak?“
„Co se dělo dál?“
„Pak... pak přišel George. George Cooper, pomocný režisér.“
„Přišel do šatny?“
„Ano.“
„Jak dlouho se zdržel?“
„Řekl bych, že tak tři nebo čtyři minuty.“
„Dobře. Ale ten se s Giffordem nehádal, že ne?“
„Ne.“
„Jen Maria?“
„Ano. Než jsem přišel, chápete?“
„Ano, chápu,“ řekl Carella. „A co vy?“
„Já?“
„Ano. Co ta hádka s Giffordem před začátkem představení?“
„Hádka? Kdo vám nakukal, že došlo k nějaké hádce?“
„Ono k ní nedošlo?“
„Samozřejmě že ne.“
Carella se nadechl. „Pane Wetherley, neřekl jste, že byste si přál, aby Stan Gifford chcípnul?“
„Ani nápad.“
„Vy jste to neřekl?“
„Ne, pánové, neřekl. Stan a já jsme spolu vždycky vycházeli.“ Wetherley se odmlčel. „Spousta lidí s ním nevycházela, to vám můžu prozradit. Ale já jsem s ním neměl nikdy žádný problémy.“
„Kdo je s ním měl?“
„Tak například Maria. To jsem už řekl. A David Krantz ho taky zrovna nemiloval. Říkával, a tak, aby to Stan slyšel, že všichni herci jsou dobytek a komikové jsou jen pošahaný herci. George Coopera zas netěšila jeho úloha... jak bych to řekl, skoro poskoka. Musel udržovat klid mezi účinkujícími, běhat pro kafe, nosit Stanovi jeho pilulky a zařídit, aby všichni -“
„Nosit Stanovi jeho co?“
„Jeho pilulky,“ řekl Wetherley. „Stan byl nervóza, víte, a co já vím, tak se jimi přímo cpal. Ale zkrátka, George byl jeho hlavní poskok a myč flašek a skákal, jak jen Stan luskl prstem.“
„Přinesl mu George pilulku ve středu večer?“
„Kdy jako?“ zeptal se Wetherley.
„Ve středu večer. Když přišel do šatny.“
Wetherley chvíli přemýšlel a pak řekl: „Když se teď o tom zmiňujete, tak myslím, že ano.“
„Víte to jistě?“

„Vím. Na sto procent.“
„A Stan si od něho tu pilulku vzal?“
„Vzal.“
„A spolkl ji?“
„Spolkl.“
Carella náhle vstal. „Byl byste tak hodný a šel se mnou, pane Wetherley?“
„Šel s vámi kam?“
„K nám na stanici. Rádi bychom si vyjasnili několik věcí.“

To, co si chtěl Carella vyjasnit, byly protichůdné výpovědi posledních tří lidí, kteří byli s Giffordem, než šel na kameru. Podle Carelly bylo nejlepší udělat to ve služebně, kde je policie ve hře na otázky a odpovědi v psychologicky výhodném postavení. Na zelených koulích visících před budovou stanice, ani na vysokém pultu v ohlašovně, na upozorněních vyzývajících návštěvníky, aby se ohlásili, dokonce ani na nápise zvěstujícím výraznými černými písmeny ODDĚLENÍ DETEKTIVŮ a ukazujícím k železnému schodišti do prvního poschodí, nebylo nic odstrašujícího. Schody samy vypadaly nevinně, stejně jako úzká chodba s dveřmi opatřenými úhlednými nápisy VÝSLECHY, WC a KANCELÁŘ. Laťkové hrazení, které oddělovalo chodbu od služebny, se zdálo neškodné a sama služebna, přestože měla zamřížovaná okna, vypadala s psacími stoly, kartotékami, vyzvánějícími telefony, ochlazovačem vody, nástěnkami a muži se svlečenými saky jako kterákoli jiná kancelář ve městě. Ale Arta Wetherleyho, Marii Vallejovou a George Coopera to prostředí zřejmě znervózňovalo, a to tím víc, že je každého odvedli do jiné místnosti. Bob O’Brien, obrovitý policista s miloučkým, chlapecky bezelstným obličejem, vyslýchal v poručíkově kanceláři Coopera; v kanceláři, z níž vystrnadili Miscola, který tam pilně sepisoval své zprávy a trpce si stěžoval, vyslýchal Carella Mariu. Nachlazený Meyer Meyer, nevrlý vůči nějakým nesmyslům, měl ve spoře zařízené místnosti pro výslechy Arta Wetherleyho. Všichni tři detektivové se předem dohodli, na co se budou ptát a jak na to půjdou. A tak se každý v jiné místnosti a každý s jiným podezřelým pustili do navyklé rutiny.
„Vy jste říkala, že jste nepila kávu, slečno Vallejová,“ začal Carella. „Pan Cooper nám ale pověděl, že v šatně byly konvice s kávou. Byly, nebo nebyly?“
„Ne. Já se nepamatuju. Vím jen, že já jsem kávu neměla.“
„Art Wetherley ano?“
„Ne. Neviděla jsem, že by něco pil.“
„Dával George Cooper Giffordovi nějakou pilulku?“
„Nedával.“
„Hádala jste se s Giffordem, než přišel Art Wetherley?“
„Nehádala.“

„Probereme si to ještě jednou, pane Coopere,“ řekl O’Brien. „Vy jste tedy jen zaťukal na dveře a strčil dovnitř hlavu, je to tak?“
„Ano, správně.“
„Zdržel jste se jen pár vteřin.“
„Ano. Podívejte se, já -“
„Dal jste Stanu Giffordovi nějakou pilulku?“
„Pilulku? Ne, nedal!“
„Ale konvice s kávou v šatně byly, že?“
„Ano. Heleďte se, já jsem mu nic nedal! Co se to snažíte...“
„Slyšel jste Arta Wetherleyho říct, že by si přál, aby Gifford chcípnul?“
„Ano!“

„Tak dobrá, Wetherley,“ řekl Meyer Meyer. „Kdy mu dal Cooper tu pilulku?“
„Hned jak vešel.“
„A Gifford ji zapil čím?“
„Kávou, kterou jsme tam měli.“
„Tvrdíte, že jste ji pili všichni?“
„Všichni.“
„Kdo jmenovitě?“
„Maria a Stan a já taky.“

„Proč jste tedy, Mario, šla do té šatny, když ne proto, abyste se s ním pohádala?“
„Šla jsem tam... promluvit si s ním. Myslela jsem si, že bysme mohli...“
„Ale hádali jste se, že?“
„Nehádali. Přísahám u pánaboha, že jsem -“
„Tak proč lžete o té kávě? Pila jste kávu, nebo nepila?“
„Ne. Kávu ne. Prosím vás, já -“

„Tak moment, pane Coopere, moment. Buďto jste v šatně byl, nebo nebyl. Buďto jste mu pilulku dal, nebo -“
„Říkám vám, že nedal.“

„Dal jste mu vůbec někdy nějakou pilulku?“
„Ne.“
„Bral uklidňující prostředky, že?“
„Já nevím, co bral. Nikdy jsem mu nic nepřines.“
„Nikdy?“
„Snad jednou nebo dvakrát. Aspirin. Když ho bolela hlava.“
„Ale uklidňující prostředek nikdy?“
„Nikdy.“
„A co vitaminovou kapsli?“

„Dal mu tu pilulku,“ řekl Wetherley.
„Jaká to byla pilulka?“
„To nevím.“
„Vzpomínejte.“
„Snažím se. Malá pilulka.“
„Jaké barvy?“
„Bílá.“
„Byla to tabletka? Jako aspirin? Taková?“
„Jo, ano, myslím, že taková. Nepamatuju se.“
„Přece jste ji viděl, jak sám říkáte.“
„Viděl, ale...“

Později to dali ve služebně všechno dohromady. Všechny tři podezřelé nechali v poručíkově kanceláři pod dohledem jednoho strážníka, sesedli se kolem Carellova stolu a porovnávali své výsledky. Nijak zvlášť je nepotěšily, ale také nepřekvapily. Všichni byli u policie už hezkou řádku let a nepřekvapovalo je nic z toho, co si lidští tvorové vymýšlejí jeden na druhého. Snad je to, co zjistili, pokaždé trochu rozesmutnilo, ale nijak se tomu nedivili. Byli zvyklí zabývat se fakty a fakta v případu Stana Gifforda přijali s ponurou rozhodností.

Ta fakta byla prostá a neradostná.

Když porovnali své výsledky, došli k závěru, že všichni tři podezřelí lžou.

Maria Vallejová se hádala s Giffordem a pila kávu, ale popřela oboje obvinění, protože si uvědomila, jak nebezpečné mohou být ty tři zdánlivě nesouvisející okolnosti. Velmi dobře pochopila, že někdo mohl otrávit Gifforda něčím, co mu hodil do kávy. Kdyby přiznala, že v šatně byla káva, že ona a Gifford ji skutečně popíjeli, a dále, že se skutečně spolu hádali, mohla by být osobou, která nepozorovaně hodila smrtelnou dávku jedu do kávy poskytované sponzory, ona! Maria tedy lhala, jako když tiskne. Stačilo jí vymotat se z něčeho, co hrozilo jako nebezpečná past.

Art Wetherley si skutečně přál, aby jeho zaměstnavatel „chcípnul“, a přál si to nahlas a v přítomnosti další osoby. A bác ho, Stan Gifford se tu noc skutečně zhroutil před kamerou, před očima milionů diváků! Art Wetherley, podobný dítěti, které si něco horoucně přeje, zjistil s úžasem, že se jeho přání splnilo. Žasl, ale navíc se vyděsil. Rázem si vzpomněl, co řekl před začátkem programu Cooperovi, a byl si jistý, že si vzpomene i Cooper. Jeho obavy vzrostly, když si uvědomil, že byl jedním z těch několika posledních lidí, kteří mluvili s Giffordem, když byl ještě naživu. Gifforda zřejmě někdo otrávil, a kvůli tomu, že on se vyskytoval v jeho blízkosti, plus ta náhodná poznámka při zkoušce, může na něm, byť mylně, uviznout podezření z vraždy. Když mu zavolal ten detektiv a varoval ho, aby nikam neodcházel, byl si Wetherley jistý, že si ho vybrali jako zločince roku, což je vyznamenání, které nevynese zlatou medaili za umělecký výkon. V zoufalství se snažil otřást Cooperovou výpovědí tím, že na oplátku vrhl podezření na něj. V posledních letech viděl Coopera přinejmenším několikrát, jak nese Giffordovi aspirin. Rozhodl se, že toho využije, vymyslel si pilulku, která ten večer, kdy Gifford zemřel, nikdy nepřešla z ruky do ruky, a nesmyslně obvinil Coopera. Ale vyděšenému člověku nezáleží na tom, kdo to odskáče, hlavně když to není on sám.

Jenže podobně jako on, uvědomil si i Cooper, že nejen patří k těm, kdo viděli Gifforda naposledy, ale že je tím absolutně posledním. I když strávil s Giffordem v šatně jen několik minut, pokládal za bezpečnější tvrdit, že tam jen strčil hlavu. Gifford před odchodem na kameru sice nepromluvil slovíčko s živou duší, ale Cooperovi se zdálo moudré přidat záhadného kameramana. A pak, aby se vyvlékl z té navýsost kompromitující situace ještě přesvědčivěji, vzpomněl si na dřívější Wetherleyova slova a okamžitě se s nimi vytasil před vyšetřujícími policisty, i když věděl, že takové výrazy se při televizních zkouškách objeví tisíckrát za den.

Lhali všichni.

Ale nevraždili.

Po tříhodinové úporné diskusi došli detektivové k závěru, že všichni ti tři lháři teď v záchvatu očistné katarze pravdy blábolí pravdu. Ano, lhali jsme, přiznali se každý zvlášť, ale teď mluvíme pravdu, pravdu pravdoucí. Nezabili jsme Stana Gifforda. Nerozeznáme ten váš „stromykoin“ od díry ve zdi. Mimoto jsme hodní, mírumilovní lidé, jen se na nás podívejte! Lháři jsme, to ano, ale vrazi ne! Nezabili jsme! To je pravda.

Nezabili jsme.

Detektivové jim věřili. Vyslechli za svého života už dost lží na to, aby věděli, že pravda se vyznačuje otřesným zvukem, který dokáže zbořit mrakodrapy. Poslali tu trojici domů s omluvou za to, že je obtěžovali. Bob O’Brien zívl, protáhl se, zeptal se Carelly, jestli ho ještě potřebuje, narazil si klobouk a odešel. Meyer a Carella zůstali sedět v osiřelé služebně a civěli přes stůl jeden na druhého. Do půlnoci chybělo pět minut. Zvonění telefonu je překvapilo. Meyer zdvihl sluchátko.

„Meyer, sedmaosmdesátá pátrací skupina," řekl. „Á, to jsi ty, Georgi?" Carellovi pošeptal: „To je Temple, ověřoval mi Krantzovo alibi." Do telefonu řekl: „Co máš? Dobrá. Oukej, díky." Zavěsil. „Konečně se dostal až na konec Krantzova seznamu, k tomu režisérovi z Hollywoodu. Byl v divadle a právě se vrátil do hotelu. I s tou svou." Meyer významně zamrkal.

Carella na něj unaveně zíral. „Co zjistil Temple?"

„Povídá, že všichni potvrdili Krantzovu výpověď. Přišel do sponzorský lóže dobrejch patnáct minut předtím, než program začal, a byl tam celou dobu, než se Giffordovi udělalo zle."

„Tak jo," řekl Carella.

Otráveně se na sebe dívali. Půlnoc přišla a odešla, další den už začal. Meyer hlasitě popotáhl. Carella zívl a přejel si rukama obličej.

„Co si o tom myslíš?" zeptal se.

„Já nevím. Co ty?"

„Taky nevím."

Oba mlčeli.

„Třeba se zabil sám," řekl Carella.

„Třeba."

„Abys věděl, já toho mám dneska plný zuby," řekl Carella.

Meyer odpověděl hlasitým hepčí.

6

Následoval je do restaurace a do kina a teď stál ve dveřích přes ulici naproti jejímu domu a čekal, až se bude vracet. Noc byla chladná; krčil se ve stínu s vysoko vyhrnutým límcem v týle, rukama v kapsách kabátu a kloboukem naraženým do čela.

Bylo deset minut po půlnoci a ti dva odešli z kina ve tři čtvrtě na dvanáct, on však počítal s tím, že půjdou rovnou k ní. Pozoroval dívku už hezky dlouho, a tak o ní ledacos věděl, například že si nepotrpí na střídání spolunocležníků. Někdy minulý měsíc zůstala u jednoho mládence na Banningově ulici, zůstala tam jen přes noc, ale druhý den ráno, když odešla, navštívil ho v jeho bytě a zpracoval ho boxerem tak, že mládeneček zůstal ležet s brekem na podlaze v kuchyni. Varoval ho, ať nevolá policii a ať se neopováží přiblížit k Cindy Forrestový, ať se už nikdy nepokusí se s ní sejít, dokonce jí nesmí ani zavolat. Ten kořen si držel rozbitou hubu pohromadě zakrvácenou rukou a kejval a prosil, ať ho už nebije - aspoň jeden, kterej ji už nebude obtěžovat! Věděl tedy, že milence nestřídá, věděl i to, že půjde s Blonďákem rovnou domů, protože Blonďák je policajt.

Vyčmuchal v něm poldu skoro hned, jak ho zmerčil, dneska brzo odpoledne, když pro ni přišel do kanceláře, aby spolu šli na oběd. Poznal by v něm chlupatýho podle čichu a podle vzhledu na sto honů a hned ho taky napadlo, že tyhle vychytralý fízláci líčej past, do který má von spadnout - tady sem, vážený poldové, sežerte si mě i s chlupama!

Sranda až na půdu!

Nepřibližoval se k restauraci, kde obědvali; policejního fluida, které je obklopovalo, se nadýchal dosyta. Věděl, že se něco chystá, ale nevěděl přesně co, a chtěl si být zatraceně jistý, než učiní další krok. Ten Blonďák si vykračoval jako polda, chůze policajta je nezaměnitelná. Kromě toho ovládal pokoutní způsob, jak si prohlížet okolí: hlava se otočí jedním směrem, ale ve skutečnosti se vnímá právě ten opačný - roztomilej fízlovskej trik! Používají ho někdy i známí zločinci, ale většinou je to specialita policajtů odsud až po Detroit a zase zpátky. Což o to, von zná poldy z celý širošírý Ameriky, rozbil už víc policajtskejch hlav, než by spočítal na prstech u rukou a u nohou! Rozbít ještě jednu by mu vůbec nevadilo, už pro ten hec, ale neudělá to, dokud nezjistí, jakou past na něj chystají. Ale vlízt jim do tý pasti - to teda pr, pánové, leda až naprší a uschne!

V zimě nebo v počasí, jako bylo teď, když se ochladilo a člověk musel mít na sobě kabát, se vždycky pozná, jestli je někdo ozbrojený nebo ne. Když má ramenní pouzdro, nechává rozepnutý knoflík mezi prvním a třetím shora. Jestli má pouzdro připevněné k opasku, pak nezapíná knoflík hned nad ním, aby mohl sáhnout pravou rukou po zbrani a vytáhnout ji. To bylo taky to první, co mu prozradilo, že Blonďák je chlupatej s bouchačkou u pasu. Když ho ten den pozoroval velkou výlohou druhé restaurace, šel Blonďák platit účet a otevřel náprsní tašku; přitom se mu na vteřinu zalesknul vodznak. To byl druhej konkrétní fakt, a když člověk není zrovna zabedněnej, nepotřebuje víc než jeden až dva fakty, aby si je dal dohromady, zvlášť když všechno kolem smrdí policajtštinou.

Nevěděl jen jedno: jakou past na něj uchystali a jestli by neměl vyřídit Blonďáka tím, že by do ní jako vlez a přitom ho pořádně zmlátil. Usoudil, že bude lepší vsadit na holku. Nejvyšší čas, aby se naučila, co si může dovolit, a co ne, nemá smysl to vodkládat. Musí vědět, že s přespáváním na Banningový je konec, a všude jinde vostatně taky. A že nesmí pomáhat poldům líčit na něj past; ať už si vymýšlej to nebo vono, musí to pochopit teď hned a jednou pro vždycky, protože von už neníní zůstávat ve stínu. Ta holka musí vědět, že je jeho a nikoho jinýho!

Ba jo, dneska v noci od něho dostane vejprask.

Znova se podíval na hodinky. Čtvrt na jednu? Kde se káraj tak dlouho? Snad se jich měl držet, když vyšli z kina, ne se hnát rovnou sem. Přesto, jestli Blonďák -

Do ulice zahnulo auto.

Stáhl se zpátky do stínu a vyčkával. Vůz jel pomalu ulicí. No tak, Blonďáku. Nikdo tě nesleduje, nemáš důvod se takhle loudat, ušklíbl se ve tmě. Vůz zajel k chodníku, Blonďák vystoupil, obešel ho, otevřel dveře a podržel je dívce a

vyšel s ní po schůdcích nahoru. Dům byl čtyřpatrový, šedivý a ona bydlela až nahoře s okny dozadu. Nad zvonkem stálo C. Forrestová, to bylo první, co si o ní zjistil, už před téměř dvěma měsíci. Brzo potom otevřel násilím zámeček u její schránky a našel v ní dva dopisy adresované slečně Cynthii Forrestové - ještě že není vdaná, kdyby byla, tak by si to její manžílek pořádně vodskákal. Další dopis byl tentokrát adresovaný slečně Cindy Forrestové a napsal ho voják mírového sboru z Thajska - má kliku, že je až v Thajsku, jinak dostal návštěvu s upozorněním, že tý roztomilý kočičce nesmí psát.

Blonďák jí odemkl dveře do chodby. Dala mu dobrou noc - slyšel její hlas přes ulici a Blonďák, vobrácenej k němu zády, jí vrátil klíče a něco jí řek, neslyšel co. Pak se za ní zavřely dveře a Blonďák sešel ze schůdků tou svou velkolepou policajtskou chůzí jako boxer, kterej se blíží k ringu, kde na něj čeká sparring partner, a se skloněnou hlavou. A to je právě ten policajtskej trik a von určitě měří vočima ulici nahoru a dolů, i když vypadá, že nemůže vidět, a neotáčí se. Blonďák našed do auta, motor nechal předtím běžet, rozjel se a byl fuč.

Čekal.

Netrvalo ani pět minut a vůz se otočil, objel nároží a pomaloučku se šinul kolem šedivého domu.

Div že se nerozesmál - to si Blonďák myslí, že má co dělat s amatérem? Vyčkal, až vůz znova zajel za roh, a pak ještě patnáct minut, dokud si nebyl jistý, že se Blonďák nevrátí.

Přešel rychle ulici, obešel roh a vešel do domu, který vzadu sousedil s jejím. Prošel jím, otevřel v přízemku zadní dveře a vyšel na dvůr. Vylezl na tyč od šňůry na prádlo u plotu, který odděloval dvůr od sousedního, přeskočil plot a dopadl na kolena. Když vzhlédl, v dívčině pokoji ve čtvrtém poschodí se svítilo. Opatrně, ale celkem snadno došel k zadní části domu, vyskočil a popadl žebřík k nouzovému schodišti, stáhl ho dolů, vyšvihl se na něj a začal stoupat. Velice opatrně míjel každé okno, zvlášť jedno v druhém patře, které bylo rozsvícené; mihl se kolem něho jako stín a pokračoval až do třetího patra, kde položil nohu na schod železného schodiště do čtvrtého, tedy jejího patra.

Na železných stupních stála dřevěná bedýnka plná tvrdé hlíny, ze které trčely snítky zvadlých květin. Nouzové schodiště vedlo před oknem její ložnice. Ze strany do ní nahlédl, ale pokoj byl prázdný. Podíval se doprava a viděl, že svítí maličké okénko od koupelny. Je v koupelně! Uvažoval, jestli nemá jít rovnou do ložnice, zatímco ona bude v předsíni, ale pak ten nápad zavrhl. Počká, až bude v posteli. Tentokrát ji vystraší pořádně!

Jediné světlo v ložnici pocházelo od lampy na nočním stolku vedle její postele. Z místa, kde dřepěl na nouzovém schodišti, byla postel jasně vidět. Vedle postele, mezi ní a oknem, stála jediná židle, bude se jí muset ve tmě vyhnout. Překvapení mělo být úplné, nechtěl zakopávat o nějaký nábytek a probudit ji předčasně. Okno bylo nahoře nepatrně pootevřené, asi ho otevřela, když se vrátila, aby trochu vyvětrala. Nevěděl, jestli ho zavře a zajistí, než si lehne, pravděpodobně ano. Tady je ovšem poměrně slušný okolí, zjistil si to, protože se bál, že by se do dívčina bytu mohl vloupat nějakej sprostej chmaták a způsobit mu komplikace - tak doufejme, že spí s voknem nahoře votevřeným, jako je teď. Byla ještě v koupelně, a tak si okno pořádně okoukl: zavírání bylo prosté. Rozhodl se tedy, že i kdyby ho zavřela, dostat se dovnitř nebude problém.

Světlo v koupelně náhle zhaslo.

Přitiskl se těsně k cihlové zdi domu. Dívka si pobrukovala nějakou písničku, když vešla do pokoje, ale rázem přestala, protože pustila rádio. Přímo zaburácelo - do hajzlu, ta holka snad probudí celej barák! Otáčela knoflíkem, až našla stanici, kterou chtěla, sladkou hudbu, samé housle a přitlumené trubky, a trochu ji stáhla. Čekal. Za okamžik přistoupila k oknu a spustila roletu. Fajn, řekl si, okno nezajistila! Čekal ještě chviličku a pak se přimáčkl k nouzovému schodišti, odkud viděl do pokoje škvírou pod dolejším krajem rolety; dívka nechala mezi ním a okenním rámem nejmíň pěticentimetrovou mezeru.

Byla dosud oblečená, měla na sobě hnědé šaty, v nichž byla na večeři s Blonďákem, ale když se otočila a šla ke skříni, viděl, že už má na zádech rozepjatý zip. Šaty se roztáhly do širokého vé a odhalovaly záda s bílými zkříženými konci podprsenky; zip byl rozevřený až těsně nad začínající oblinou jejích boků. Z rádia se ozývala písnička, kterou znala, a tak si ji tiše pozpěvovala, když otevřela skříň a z věšáčku sňala noční košili. Pak skříň zavřela, odešla k posteli, usedla na ni obličejem k oknu, vykasala šaty nad stehna a začala si rozepínat podvazky; nejdřív jeden, pak druhý, shodila střevíčky, srolovala punčochy a pak šla uložit boty i s punčochami do jakéhosi pytle, který visel ve skříni. Opět skříň zavřela a svlékla si šaty, stála před skříní a k posteli se zatím nevracela. V podprsence a spodničce odešla na druhou stranu pokoje, kde na ni neviděl - jako by, potvůrka jedna, věděla, že ji hltá vočima! Dosud si prozpěvovala. Zvlhly mu dlaně. Otřel si je o rukávy kabátu a čekal.

Vrátila se tak náhle, že ho to až překvapilo. Odložila spodní prádlo a kráčela nahá k posteli - Ježíši, ta je krásná, Ježíši, až dosud si neuvědomil, jak zatraceně krásná! Pozoroval ji, jak se lehce předklonila, když si natahovala přes hlavu noční košili, pak se narovnala a nechala ji sklouznout přes ňadra a vysunuté boky. Zívla. Podívala se na hodinky, pak šla znova na druhý konec pokoje mimo jeho dohled a vrátila se k posteli s brožovanou knížkou. Vlezla do postele, vlastně do ní skočila roztaženýma nohama, pak si přetáhla přikrývku přes kolena a natřásla polštář, poškrábala se na bradě a otevřela knížku. Zívla. Zase se podívala na knihu a zřejmě změnila názor na čtení; odložila knížku na noční stolek a zase zívla.

Hned nato zhasla.

První, co zaslechla, byl hlas.

Řekl „Cindy“ a ona si na zlomek vteřiny myslela, že se jí něco zdá, hlas byl pouhý šepot. A pak se ozvalo znovu „Cindy“ někde nad jejím obličejem. Rozevřela široce oči a snažila se posadit, ale něco ji vší silou tlačilo zpátky do polštáře. Otevřela ústa k výkřiku, ale na rty se jí přitiskla ruka. Zírala přes silné prsty do tmy ve snaze vidět. „Ticho, Cindy,“ řekl hlas, „teď mlč!“

Svíral jí ústa tvrdě a pevně. Seděl na ní obkročmo, kolena na posteli, nohama svíral její uvězněné ruce, seděl jí na

žaludku, jednu ruku jí položil na hrudník a přidržoval ji na polštáři.
„Slyšíš mě?“ zeptal se.
Přikývla. Jeho ruka jí pevně a bolestivě svírala ústa. Chtěla ho do ní kousnout, ale nemohla pohnout ústy. Jeho tíha byla nesnesitelná. Snažila se zavrtět, ale byla bezmocně uvězněná v kleštích jeho kolen, spoutávala ji ruka, přehozená přes prsa.
„Poslouchej mě,“ řekl. „Zbiju tě, až budeš modrá.“
Uvěřila mu okamžitě a hlava se jí div nerozskočila zděšením.
Její oči pomalu přivykaly tmě. Nejasně rozeznávala obličej, který se nad ní šklebil. Tabákem páchnoucí prsty pravé ruky jí nepřestávaly svírat ústa, ruka přehozená přes její hrudník se posunula níž a popadla ji za jeden prs. Jak mluvil, ruka se pohybovala, tiskla jí pod tenkou nylonovou košilí bradavku a mačkala ji; hlas přitom pomalu a lenivě mluvil jednotvárným tónem: „Víš, proč tě zbiju, Cindy?“
Snažila se pohnout hlavou, ale ruka jí svírala ústa tak pevně, že to nešlo. Věděla, že se v nejbližším okamžiku rozpláče. Celá se třásla pod jeho váhou. Ruka, položená na jejích ňadrech, byla krutá. Pokaždé, když jí sevřela bradavku, škubla sebou bolestí.
„Nemám to rád, když randíš s policajtama,“ řekl. „Nemám rád, když randíš s kýmkoli, ale s poldama zvlášť.“
Teď už viděla jeho obličej jasně. Byl to ten člověk, který se onehdy objevil v kanceláři, ten, který zmlátil policistu. Vzpomněla si, jak do něho kopal, když ležel na zemi, a roztřásla se ještě prudčeji. Slyšela ho, jak se směje.
„Teď ti sundám ruku z pusy, protože si musíme promluvit,“ řekl. „Ale jestli budeš křičet, tak tě zabiju, rozumíš?“
Snažila se přisvědčit. Jeho ruka povolovala. Pomalu ji oddaloval od jejích úst, trochu přivřenou, jako když člověk opatrně nahlíží, jestli nechytil mouchu. Chtěla vykřiknout, ale hned si uvědomila, že jestli to udělá, dodrží on svůj slib a zabije ji. Převalil se na levý bok, uvolnil sevření jejího hrudníku, pustil její prs a opřel se dlaněmi o stehna; nohy měl ohnuté a koleny jí dosud tiskl paže k tělu, skoro celou vahou dosud spočíval na jejím žaludku. V prsou jí cukalo bolestí. Na břicho jí stekl pramínek potu. Je to krev, pomyslela si na chvíli, nezranil mě do krve? Roztřásla se novou vlnou strachu. Styděla se, že je tak vylekaná, ale strach byl neovladatelný, byla to živelná zvířecí panika, mlčenlivý nářek bolesti a obavy ze smrti.
„Zejtra mu dáš kopačky,“ šeptal. Seděl na ní obkročmo jako na koni, obrovské ruce mu klidně spočívaly na stehnech.
„Komu?“ zeptala se. „O kom -“
„Tomu poldovi. Zejtra se ho zbavíš.“
„Dobře.“ Ve tmě přisvědčila. „Dobře,“ opakovala.
„Zavoláš k němu na revír - kterej je to?“
„Osm... sedmaosmdesátka, myslím.“
„Zavoláš mu.“
„Ano, zavolám.“
„Řekneš mu, že už nepotřebuješ policejní doprovod. Řekneš mu, že všechno je v pořádku.“
„Ano, určitě. Řeknu mu to.“
„Řekneš mu, že ses se svým milým smířila.“
„Se svým...“ Nedomluvila. Srdce jí šíleně bušilo, byla si jistá, že on o její panice ví.
„Se mnou,“ řekl a ušklíbl se.
„Já... já vás ani neznám.“
„Já sem tvůj milej.“
Zavrtěla hlavou.
„Sem tvůj amant.“
Nepřestávala vrtět hlavou.
„Sem.“
„Já vás neznám,“ řekla a najednou se rozplakala. „Co ode mne chcete? Prosím vás, jděte pryč! Prosím vás, nechtě mě na pokoji! Vždyť já vás ani neznám. Prosím vás!“
„Hezky popros,“ řekl a zachechtal se.
„Prosím, prosím, prosím...“
„Povíš mu, aby za tebou přestal chodit.“
„Ano, povím, už jsem vám to řekla.“
„Slib mi to.“
„Slibuju.“
„Ten slib dodržíš,“ řekl krátce.
„Ano, dodržím, už jsem řekla -“
Nečekaně a vší silou ji udeřil, pravá ruka se mu smekla ze stehna a prudce vzlétla k jejímu obličeji. Zamžikala těsně předtím, než jí jeho otevřená dlaň dopadla na obličej. Strnule se odtáhla, krční svaly napjaté, oči rozšířené, rty zaťaté.
„Dodržíš slib,“ řekl, „protože tohle je ukázka, co tě čeká, když ho nedodržíš.“
A začal ji bít.

Nejdřív nevěděla, kde je. Snažila se otevřít oči, ale něco se s nimi stalo, nějak se jí to nedařilo. Tvář měla přitisknutou k něčemu drsnému, hlavu vychýlenou v podivném úhlu. Na tisíci různých místech jí pulzovala bolest, ale žádná jako by nesouvisela s hlavou nebo tělem, každá jako by žila vlastní intenzitou. Levé oko se chvějivě otevřelo a do úzké škvíry mezi víčky se zařízlo světlo, ale víc už oko otevřít nedokázala. Světlo pronikalo do toho bázlivého otvoru a jeho záblesky se chvěly zároveň s kůží nad ním.

Ležela s obličejem zarytým do koberce.

Pořád se snažila otevřít levé oko, a jak se křečovitě zavíralo a otvíralo, viděla přerušovaně šedivý koberec; a i když pořád ještě nevěděla, kde je, byla si jistá, že se s ní stalo něco hrozného, jen si ne a ne vzpomenout co. Ležela na podlaze bez pohnutí a cítila cukající uzlíky bolesti v pažích, nohách, stehnech, na prsou a v nose a všechny ty bolesti tvořily známou kupu masa, která byla jejím tělem, jejím celým, jednolitým a surově zbitým tělem.

A v tu chvíli si přirozeně uvědomila, co se stalo.

První její reakcí bylo, že začala naříkat hrůzou. Pokusila se vtáhnout hlavu hlouběji mezi ramena. Levou ruku zvedla bezvládně k obličeji. Prsty se slabě pohybovaly, jako by chtěly odrazit další rány.

„Prosím," řekla.

Slovo zaševelilo místností. Čekala další úder, každá část jejího těla se obrňovala proti další surové ráně. Když žádná, nepřišla, ležela a třásla se strachy, že se mýlí, že on odchod jen předstíral a připravuje se k dalšímu útoku.

Oči se jí chvějivě zavíraly a otvíraly.

Převalila se na záda a snažila se otevřít druhé oko, ale pod roztřesené víčko pronikl jen tenounký paprsek mžikajícího světla. Strop se zdál nesmírně daleko. Se vzlykáním zvedla ruku k nosu, protože měla dojem, že má rýmu, a přetřela jej hřbetem ruky. Pak si uvědomila, že jí z nosních dírek crčí krev.

„Ach," řekla, „ach panebože."

Ležela na zádech a vzlykala zoufalstvím. Nakonec se pokusila vstát. Podařilo se jí zvednout se na kolena, ale upadla zpět obličejem dolů. Policie, říkala si, musím zavolat na policii! A pak si vzpomněla, proč ji zbil. Nechce policii. S policií musíš skoncovat, řekl. Znova se vyhrabala na kolena. Košili vepředu měla roztrženou odshora dolů. Na prsou ošklivé rudé skvrny. Pravá bradavka vypadala jako otevřená rána. Krk, rozervaná košile, svažující se ňadra, všechno bylo postříkané krví, která jí tekla z nosu. Zmáčkla ho dlaní a snažila se zastavit krev utrženým kouskem nylonu, který k němu přitiskla. Pak se nejistě vyškrábala na nohy a odpotácela se k toaletnímu stolku, kde, jak věděla, nechala klíče od bytu. Kling jí klíče vrátil a ona je nechala na stolku. Přitiskne si je do týla a krev se zastaví. Tápala po desce stolku. Ostrá bolest na straně hrudníku nepolevovala, kopal do ní tak, jako do toho strážníka; s policií musíš skoncovat, ach panebože... milý panebože... ach, ach bože...

Tomu, co spatřila v zrcadle, nemohla uvěřit.

Obraz, který na ni civěl, byl groteskní a úděsný, až k nevíře odporný. Oči oteklé, zorničky nebylo vidět, z každého oka zbyla jen uzounká mezera. Obličej byl samá krev a modřiny, opuchlá masa fialových boulí, světlé vlasy slepené krví, paže a nohy poseté modřinami.

Udělalo se jí mdlo. Chytila se desky toaletního stolku, aby nabyla rovnováhy, na chvíli se přestala držet a dívala se, jak se kapky krve rozstřikují po bílé desce. Zdvihl se jí žaludek, ale přešlo to. Stála s rukou přitisknutou na desku stolku, opírala se o něj nataženou paží a za nic na světě se nechtěla podívat ještě jednou do zrcadla. Nesmí zavolat policii. Kdyby zavolala policii, on se vrátí a znova ji ztluče. Řekl jí, že se policie musí zbavit, zavolá tedy ráno Klinga a řekne mu, že už je všechno v pořádku, že se se svým milým smířila. S pocitem naprosté bezmoci se znova rozplakala, ramena se jí otřásala, z nosu kapala krev a kolena se jí podlamovala, jak se držela stolku, aby neupadla.

Napřímila se lapajíc po dechu, otevřela ústa a velkými doušky vdechovala vzduch, ruce rozprostřené na břiše jako otevřený vějíř. Prsty se dotkla něčeho mokrého a lepkavého a rychle se podívala dolů v očekávání další krve, v očekávání, že zjistí, jak je celá pomazaná krví unikající ze sta neviditelných ran.

Pomalu zdvihla ruku k opuchlým očím.

Když si uvědomila, že to mokré a lepkavé na jejím břiše je sperma, omdlela.

Bert Kling vykopl dveře jejího bytu příští den v půl jedenácté ráno. Pokoušel se jí dovolat v devět, chtěl vypracovat podrobnosti dne, který stráví spolu. Nechal telefon zvonit sedmkrát a pak usoudil, že vytočil špatné číslo. Zavěsil a zkusil to znova. Tentokrát nechal přístroj vyzvánět desetkrát pro případ, že by zaspala. Žádná odpověď. V půl desáté ho napadlo, že se třeba šla ven nasnídat a už je zase doma, zavolal tedy ještě jednou. Pořád nic. V pětiminutových intervalech volal až do deseti hodin, pak si připjal pistoli a sešel dolů ke svému autu. Cesta z Riverheadu k jejímu bytu trvala půl hodiny. Vyšel po schodech do čtvrtého patra, zaklepal na dveře, zavolal ji jménem a pak dveře vyrazil.

Bez prodlení zavolal pro sanitku.

Nabyla vědomí krátce před jejím příjezdem. Když ho poznala, zamumlala: „Ne, prosím vás, jděte pryč, on se to doví," a zase omdlela.

Venku před otevřeným oknem do její ložnice našel Kling hned pod okenním rámem na jednom ze železných stupňů nouzového schodiště zřetelný otisk podpatku. A hned vedle otisku malý kousek něčeho, co uvízlo mezi dvěma schody a vypadalo jako sešlápnutá hlína. Byla tu možnost, byť nepatrná, že ta hrudka spadla z boty útočníka. Vložil ji do obálky a určil k odevzdání do policejní laboratoře k rukám detektiva poručíka Sama Grossmana.

7

Pokaždé, když šel Bert Kling do policejní laboratoře dole ve městě, měl stejný pocit, jako když mu bylo jedenáct a rodiče mu dali k Vánocům krabici Malého chemika. Laboratoř zabírala skoro polovinu prvního patra v budově policejního ředitelství a Kling věděl, že pro Grossmana a jeho kohortu je to naprosto obyčejné místo; pro něj to byla pohádková říše vědeckých divů. Pedanticky uspořádané kamery a filtry, reflektory a zvětšovací přístroje, kondenzátory a promítačky mu ztělesňovaly pravdu a spravedlnost. Z mlčenlivých řad mikroskopů normálních a stereoskopických,

srovnávacích a polarizačních vyzařovaly neznámé světy. Své kouzlo měla Quartzova lampa s ultrafialovým světlem; kádinky, láhve a třínožky, birety a pipety, zkumavky a Bunsenovy hořáky byly plné poezie. Policejní laboratoř a její váhy se zapisovači, její měřicí pásma a mikrometry, skalpely a mikrotomy, smirkové kotouče a svěráky byly oživlou Encyklopedií mechaniky. A nadto se nade vším vznášela vůně tisícerých chemikálií, které útočily na čich jako exotické voňavky vycházející z jediné plachty arabské bárky.

Miloval to a pokaždé vstupoval do laboratoře s pocity malého kluka. Často přitom zapomínal, že sem přichází probírat fakta násilí nebo smrti. Sam Grossman na fakta násilí nebo smrti nezapomínal nikdy. Byl to čahoun s mohutnou kostrou a rukama a obličejem novoanglického farmáře. Oči za brýlemi s tlustými obroučky byly modré a bezelstné. Mluvil tiše, s jemnou vroucností, která připomínala dávno zaniklé časy, i když to byl úsečný hlas člověka zvyklého zabývat se chladnými vědeckými fakty. To ráno v policejní laboratoři si sundal brýle, vyčistil čočky šosem bílého pláště, vrátil brýle na kořen nosu a řekl: „Tentokrát to bylo zajímavý, cos nám dal, Berte."

„Jak to?"

„Ten tvůj člověk byl chodící katalog. Našli jsme v tý hrudce s výjimkou kuchyňskýho dřezu všechno."

„Něco, co se mi bude hodit?"

„Podle toho. Pojď sem."

Oba muži prošli laboratoří mezi dvěma dlouhými bílými pulty plnými zkumavek s nejrůznějšími chemikáliemi, v některých to bublalo. Klingovi připomněly film o Frankensteinovi.

„Tady máš, co jsme dokázali izolovat z tý hliněný placky. Sedm různejch identifikovatelnejch materiálů, všechny buď rovnou v hlíně, nebo na ní přilepený, nebo obalený kolem základního materiálu, kterej se sám o sobě skládá ze tří různejch. Myslím, že měl tu hrudku na botě, jak říkáš, jinak by nenashromáždil tolik roztodivnejch věcí."

„Myslíš, že se mu ta hlína zachytila na podpatku?"

„Pravděpodobně uvízla tam, kde se podpatek připojuje k podrážce. Tvrdit se to ovšem nedá, to je jen dohad. Zdá se to ale pravděpodobný vzhledem ke všemu tomu smetí, který nabral."

„Jaký smetí?"

„Koukni se," řekl Grossman.

Každá sebemenší částečka nebo částečky toho „smetí" byla izolována, položena na zvláštní mikroskopické sklíčko a pečlivě označena. Sklíčka byla narovnána na stojánku jedno vedle druhého a Grossman při řeči ukazoval každé zvlášť.

„Základní materiály jsou na těchhle prvních třech sklíčkách. Společně vytvořily něco jako tmel, na který se bezpochyby nalepily ty další věci."

„A co jsou ty tři základní materiály?" zeptal se Kling.

„Lůj, piliny a krev."

„Lidská krev?"

„Ne. Provedli jsme Uhlenhuthův test, kterej urychluje reakci. Lidská v žádným případě není."

„To je dobře."

„Celkem ano," řekl Grossman, „protože máme z čeho vycházet. Kde by se tak nejspíš našla kombinace pilin, loje a zvířecí krve?"

„V řeznictví?"

„Taky nás to napadlo. A čtvrtý sklíčko tu možnost potvrzuje." Grossman zaťukal prstem na sklíčko. „Je to zvířecí chlup. Zezačátku jsme si nebyli jistý, protože granulace vypadala na lidskej, ale medulární - dřeňovej index, víš, to je poměr mezi průměrem dřeně a průměrem celýho vlasu - je nula pět. Kdyby byl menší, znamenalo by to, že jde o lidskej chlup. Tenhle zaručeně pochází od zvířete."

„Jakýho zvířete?" zeptal se Kling.

„To nevíme jistě. Buď skotu, nebo koně. Vzhledem k ostatním indikacím pochází pravděpodobně ze zvířete, který bys předpokládal, že najdeš u řezníka, snad z vola nebo z bejčka."

„Aha," řekl Kling. Chvíli přemýšlel. „Ale..." Znova přemýšlel. „Oni je přece svlíknou z kůže, než je pošlou do řeznictví, ne?"

„Co to meleš?"

„No, stáhnou z kůže."

„A co z toho?"

„To, že v řeznictví chlup z bejčka nebo vola nenajdeš, jen to."

„Už chápu. Jatky budou pravděpodobnější, co myslíš?"

„To jistě." Kling zase přemýšlel. „U nás ve městě jsou nějaký jatky, nebo nejsou?"

„Já to nevím určitě. Myslím, že všechny porážky se provádějí na druhým břehu řeky, v sousedním státě."

„Aspoň se máme čím zabejvat."

„Našli jsme ještě pár dalších věcí," řekl Grossman.

„Co například?"

„Rybí šupiny."

„Cože?"

„Rybí šupiny, totiž jeden nepatrnej kousíček rybí šupiny."

„Na jatkách?"

„Nezní to moc pravděpodobně, viď?"

„To tedy ne. Začíná se mi spíš zamlouvat to tvoje řeznictví."

„Vážně?"

„Samo. Řeznictví spojený s rybárnou, proč ne?"

„A co ten zvířecí chlup?“
„Že by pes?“
„To nemyslíme.“
„Dobře, ale jak by přišel k rybí šupině na jatkách?“
„Ani nemusel,“ řekl Grossman. „Třeba ji sebral někde po cestě, kudy šel. A to mohlo bejt kdekoli ve městě.“
„To nám zužuje možnosti,“ řekl Kling.
„Představ si to takhle. Ta hrouda je složená z loje, krve -“
„Jo a z pilin -“
„Správně. A taková hrouda se mu přilepila na botu. Představ si ho, jak kráčí po městě a na tu jeho rozměklou glopis se lepí další kousky smetí -“
„Na jeho rozměklou co?“
„Glopis. To je starej židovskej výraz.“
„Glopis?“
„Glopis.“
„A ten zvířecí chlup se nalepil na tu tvou glopis, jo?“
„Jo.“
„A ta rybí šupina taky?“
„Taky.“
„Co ještě?“
„Neříkám ti to po řadě, chápeš? Zjistit, kde byl v přesným pořadí, nejde. My prostě -“
„Rozumím,“ přisvědčil Kling.
„Oukej. Našli jsme ještě kousíček kytu, tříštičku impregnovanýho dřeva a pár maličkejch odřezků plechu, kterej jsme identifikovali jako měděnej.“
„Pokračuj.“
„Taky jsme našli úlomeček burskýho oříšku.“
„Burskýho oříšku?“ řekl Kling nechápavě.
„Buráčku. A to nejlepší nakonec. Celá tahle lepkavá lojová kaše je nasáklá benzinem. Tvůj kámoš si do něj šlápnul.“
Kling vytáhl z kapsy pero a opakoval nahlas jednotlivé komponenty; když je Grossman odsouhlasil, zapsal si je do notesu:

„Všechno?“
„Všechno,“ potvrdil Grossman.
„Díky. Právě jsi mi zkazil celej den.“

Když se Kling vrátil do služebny, čekal na něj policejní portrétista. Pro detektivy jich pracovalo pět a tuhle kresbu tužkou pořídil detektiv Victor Haldeman, který vystudoval nejdřív uměleckou školu v New Yorku a pak výtvarnou akademii v Chicagu, než vstoupil do služeb policie. Každý z těch pěti vykonával jiné povinnosti, než byli určeni k této specifické práci: Dva pracovali jako detektivové postupně v Calm’s Pointu, Riverheadu a Majestě. Úřad ústřední identifikace sídlil na policejním ředitelství na Hlavní třídě, několik pater nad policejní laboratoří, ale detektivové, kteří pod něj patřili, měli svou pracovnu na Jessupově ulici číslo 600.
Jejich výkony byly pozoruhodné. Pracovali pouze na základě slovních popisů, které jim poskytli svědci, často rozrušení a zmatení, a za uplynulý rok se zasloužili o sto dvacet osm pozitivních identifikací a následných zatčení. V letošním roce vypracovali až dosud osmašedesát portrétů popsaných podezřelých osob; výsledkem bylo čtrnáct zatčení. Ve všech případech se člověk vzatý do vazby pozoruhodně podobal kresbě zhotovené podle popisu svědků. Detektiv Haldeman hovořil se všemi lidmi, kteří byli ve Vollnerově kanceláři, když tam vnikl ten neznámý, vyslechl popisy obličeje, vlasů, očí, nosu a úst od Milese Vollnera, Cindy Forrestové, Grace Di Santové a dosud hospitalizovaného strážníka Ronnieho Fairchilda. Sestavit úplný portrét mu trvalo tři a půl hodiny. Kling jej dostal v obálce to pondělí ráno. Kresba byla chráněna celuloidovým obalem, do něhož byla zasunuta. Kling vytáhl portrét z obálky a bedlivě si ho prohlížel.
Andy Parker, který se cestou na záchod právě klackoval kolem jeho stolu, se zastavil a podíval se na kresbu.
„Kdo je to?“
„Podezřelej,“ řekl Kling.
„Nekecej! Já myslel, že je to Gary Grant.“
„Víš, co bys měl udělat, Andy?“ zeptal se Kling, aniž se na něj podíval, když vracel kresbu do obálky.
„Co?“
„Měl by ses dát k policajtům. Pokud vím, shánějí komický poldy.“
„Haha!“ řekl Parker a odešel s magazínem Life na záchod, kde si, jak doufal, půl hodiny počte.

Čtyřicet mil od revíru a dvacet pět od hranic města jeli to pondělí ráno detektivové Meyer a Carella podzimní krajinou na Skřivánčí vyhlídku za paní Giffordovou.
Celou sobotu a část neděle strávili výslechem slušného procenta z oněch dvou set dvanácti lidí, kteří byli minulý

večer v televizním studiu. Nepředpokládali, že by někdo z nich mohl být podezírán z vraždy. Po pravdě řečeno, úporně se snažili najít něco podstatného, na čem by se dalo dokázat, že šlo o sebevraždu. Jejich výslechy směřovaly za jediným prostým cílem: chtěli vědět, jestli někdo související s programem viděl Stana Gifforda před představením nebo během něho, jak si vkládá něco do úst. Obdržené odpovědi k teorii sebevraždy nepřispěly. Většina těch, kdo se nějak podíleli na programu, měla příliš napilno, než aby si všimla, co si kdo strká do úst; někteří zaměstnanci nepřišli s Giffordem do styku celý den, a ti, kdo s ním nějakou dobu strávili, v žádném případě neviděli, že by něco polykal. Při hovoru s Davidem Krantzem vyšlo najevo, že Gifford měl každou středu ve zvyku odkládat večeři až na dobu po odvysílání pořadu, a vydatný oběd mu vystačil až do večera. Tím vzala za své teorie, že Gifford po schůzce s manželkou snědl ještě něco. Objevil se však prostor pro jisté dohady, a právě to vedlo Meyera a Carellu opět na Skřivánčí vyhlídku.

Meyer byl v bídném stavu. Měl ucpaný nos, bolelo ho v krku a opuchlé oči mu slzely. Přes víkend bral nějaký koupený lék proti nachlazení, ale vůbec mu to nepomohlo. Neustále smrkal a mluvil nosem a zase smrkal. Roztomilý kolega a společník, jen co je pravda!

Reportéři a fotografové už naštěstí Giffordův dům opustili, protože událost zmizela z titulních stránek novin a přemístila se do těch částí, jež jsou rezervovány pro fotelové milovníky detektivních příběhů. Meyer a Carella zajeli na maličké parkoviště, odebrali se ke vchodu a zase vzali za mosaznou kliku vsazenou do rámu dveří. Otevřela hospodyně, opatrně vykoukla a pak řekla: „Ach, to jste zase vy?“

„Je paní Giffordová doma?“ zeptal se Carella.

„Podívám se,“ řekla a zavřela jim dveře před nosem. Čekali na schůdcích před vchodem. Lesy obklopující dům šelestily podzimními barvami při každém závanu větru. Hospodyně se za chviličku vrátila.

„Paní Giffordová pije kávu v jídelně,“ řekla. „Přejete-li si, zve na ni i vás.“

„Díky,“ řekl Carella a oba ji následovali. Obrovské točité schodiště pokryté tlustým kobercem začínalo hned ve vstupní hale a vedlo do hořejších pater. Francouzské dveře se otevíraly do obývacího pokoje; za ním byla malá jídelna s arkýřem a vyhlídkou na zadní dvůr. Melanie Giffordová seděla sama u stolu v prošívaném županu přes dlouhou noční košili z růžového nylonu, jejíž krajkový lem vykukoval zpod županu. Světlé vlasy měla neučesané, obličej nenalíčený, ale vypadala odpočinutěji než posledně a nezměrně uvolněněji.

„Zrovna snídám,“ řekla. „Já totiž dlouho spím. Nedáte si také něco?“

Meyer se posadil na židli naproti ní, Carella vedle ní ke stolu. Nalila oběma kávu a pak jim nabídla teplé anglické vdolečky s máslem a pomerančovou marmeládou, což odmítli.

„Paní Giffordová,“ řekl Carella, „když jsme tu byli posledně, řekla jste něco o lékaři vašeho manžela, Carlu Nelsonovi.“

„Ano,“ řekla Melanie. „Přejete si cukr?“

„Děkuji.“ Carella nabral lžičku cukru, dal si ji do kávy a pak podal cukřenku Meyerovi. „Řekla jste, že si myslíte, že zavraždil -“

„Smetanu?“

„Děkuji - vašeho manžela. Proč jste to řekla, paní Giffordová?“

„Věřila jsem tomu.“

„Dosud tomu věříte?“

„Už ne.“

„Proč ne?“

„Protože teď vidím, že by to nebylo možné. Tehdy jsem nevěděla, o jaký druh jedu jde.“

„O jeho rychlém účinku, chcete říct?“

„Ano, právě o tom.“

„A domníváte se, že by to nebylo možné, protože doktor Nelson byl během vysílání toho programu doma, a ne ve studiu. Tak to myslíte?“

„Ano.“

„Proč jste ho tedy nejdřív podezírala?“

„Snažila jsem se přijít na to, kdo má přístup k jedům, a napadl mě Carl.“

„Nás taky,“ řekl Carella.

„To jsem si myslela,“ odpověděla Melanie. „Tyhle koláčky jsou výborné, nevezmete si?“

„Ne, děkuji. Ale i kdyby měl k jedu přístup, proč by chtěl vašeho manžela zabít, paní Giffordová?“

„Nemám tušení.“

„Oni spolu nevycházeli?“

„Znáte doktory,“ řekla Melanie. „Všichni trpí komplexem, že jsou pánibozi.“ Odmlčela se a pak řekla: „V každém vesmíru může existovat jen jeden Bůh.“

„A ve vesmíru Stana Gifforda byl Bohem on.“

Melanie se napila kávy a řekla: „Když herec není domýšlivý, nestojí za nic.“

„Chcete říct, že jejich dvě domýšlivosti se občas dostaly do konfliktu, paní Giffordová?“

„Ano.“

„Ale jistě to nebylo vážné?“

„Já nevím, co muži pokládají za vážné. Vím jen, že Stan a Carl se občas hádali. A tak, když Stana někdo zabil, jak jsem už řekla, pokoušela jsem se představit si, kdo by si mohl opatřit jed, a napadl mě Carl.“

„To bylo předtím, než jste věděla, že ten jed byl strofantin.“

„Ano. Jakmile jsem se to dověděla a uvědomila si, že ten večer byl Carl doma, bylo mi jasné -“

„Ale kdybyste byla nevěděla, že ten jed je strofantin, mohl to být jiný jed, jakýkoli, že?“

„Ano. Ale -“
„A musela jste taky vědět, že velké množství jedů se dá koupit v drogerii, obyčejně v nějakém běžně prodávaném přípravku.“
„Ano, to jsem bezpochyby věděla.“
„Přesto jste automaticky usoudila, že vašeho manžela zabil doktor Nelson.“
„Byla jsem tehdy v šoku. Nevěděla jsem, co si mám myslet.“
„Rozumím,“ řekl Carella. Vzal do ruky šálek a rozvážně si dal pořádný doušek. „Paní Giffordová, vy jste řekla, že si váš manžel ve středu po obědě vzal jednu kapsli.“
„Ano, vzal ji.“
„Měl tu kapsli u sebe, nebo jste mu ji přinesla s sebou, když jste jela do města?“
„Měl ji u sebe.“
„Bylo to obvyklé, že si nosil kapsle s sebou?“
„Ano, bylo,“ řekla Melanie. „Měl předepsáno brát jednu po každém jídle. Stan byl velice svědomitý člověk. Když věděl, že pojede do města, bral si s sebou malou krabičku s vitaminy.“
„Vzal si tu středu do města jen jednu kapsli? Nebo dvě?“
„Jednu,“ řekla Melanie.
„Jak to víte?“
„Protože při snídani byly na stole jen dvě. Jednu spolkl s pomerančovým džusem, druhou dal do krabičky a krabičku strčil do kapsy.“
„A vy jste viděla, že tu druhou snědl po obědě?“
„Ano. Vyndal ji z krabičky a položil si ji na stůl, jen co jsme si sedli. Tak to obyčejně dělal, aby nezapomněl.“
„A pokud víte, žádné jiné kapsle s sebou tu středu neměl? Ta, kterou si vzal s sebou při odchodu z domova, byla jediná?“
„Ano, přesně tak.“
„Kdo položil ty kapsle na stůl před snídaní, paní Giffordová?“
„Naše hospodyně.“ Melanie se najednou zatvářila dotčeně. „Musím říct, že tomu přestávám rozumět,“ řekla. „Jestli si vzal kapsli při obědě, nechápu, jak by to mohlo -“
„My se jen snažíme zjistit, jestli existovaly jen dvě kapsle, paní Giffordová.“
„Vždyť jsem vám to právě řekla.“
„Chceme si být jisti. Víme, že ta kapsle, kterou spolkl u oběda, ho zabít nemohla. Ale existovala-li nějaká třetí -“
„Byly jen dvě,“ řekla Melanie. „Věděl, že půjde po představení na večeři domů jako každou středu. Nebylo třeba, aby si bral s sebou víc než -“
„Víc než tu jednu, kterou spolkl u oběda?“
„Ano.“
„Paní Giffordová, víte, jestli byl váš manžel pojištěný?“
„Ano, ovšem že byl.“
„Věděla byste na kolik?“
„Na sto tisíc dolarů.“
„U které společnosti?“
„Občanský život.“
„V čí prospěch?“
„Můj,“ řekla Melanie.
„Ach tak,“ řekl Carella.
Nastala krátká pauza. Melanie postavila šálek s kávou na stůl. Její oči se setkaly s Carellovými. Tiše řekla: „Jsem přesvědčená, pane Carello, že nechcete naznačit -“
„To je všechno jen rutina, paní Giffordová -“
„- že já mám něco společného se smrtí -“
„- běžný výslech. Já nevím, kdo má něco společného se smrtí vašeho manžela.“
„Já ne.“
„To doufám.“
„Protože, abyste věděl, pane Carello, sto tisíc dolarů pojistného má velmi daleko do příjmů, které manžel vydělával jako herec. Určitě víte, že nedávno podepsal televizní smlouvu na dva miliony. A mohu vás ujistit, že se ke mně vždycky choval víc než štědře. Nechcete zajít nahoru a podívat se do skříně na mé kožichy a do toaletního stolku na mé šperky?“
„Nemyslím, že by to bylo nutné, paní Giffordová.“
„Já jsem si jistá, že ne. Ale snad byste také měli uvážit, že Stanova pojistka obsahuje tu obvyklou podmínku o sebevraždě.“
„Já dost dobře nevím, o čem mluvíte, paní Giffordová.“
„Mluvím o tom, pane Carello, že pokud nenajdete vraha - nedokážete, že manžel zemřel následkem trestného činu, bude pojišťovna jeho smrt pokládat za sebevraždu a já dostanu pouze zaplacené pojistné, ani o cent víc.“
„Už rozumím.“
„Doufám, že ano.“
„Věděla byste, jestli váš manžel zanechal poslední vůli, paní Giffordová?“ zeptal se Meyer.
„Ano, zanechal.“

„Patříte mezi dědice?“
„Nevím.“
„Nikdy jste s ním o tom nemluvila?“
„Nikdy. Vím, že závěť existuje, ale neznám její obsah.“
„Kdo by ho znal, paní Giffordová?“
„Předpokládám, že jeho advokát.“
„Jak se jmenuje ten advokát?“
„Salvatore Di Palma.“
„Je odsud?“
„Ano.“
„Nebude vám vadit, když ho navštívíme?“
„Proč by mi to mělo vadit?“ Melanie se opět odmlčela a znova se podívala na Carellu. „Musím vám říct, že vás začínám mít po krk,“ řekla.
„To je mi líto.“
„Patří k vaší rutině a běžnému výslechu také obtěžování pozůstalých?“
„Je mi líto, paní Giffordová, my se jen snažíme prošetřit všechny okolnosti.“
„Tak co kdybyste prošetřili okolnost, že já a Stan jsme spolu žili velice šťastně a spokojeně? Když jsme se seznámili, pracovala jsem v Pennsylvánii v oděvním obchodě a vydělávala šedesát dolarů týdně. Co jsme se vzali, měla jsem všechno, co jsem si kdy přála, ale ráda bych dala šperky, vilu i šaty, které mám na sobě, kdyby to přivedlo Stana k životu.“
„My jenom -“
„Ano, vy jen prošetřujete všechny okolnosti, já vím. Mějte srdce,“ řekla. „Máte co dělat s lidmi, ne s číslicemi.“
Detektivové mlčeli. Melanie vzdychla.
„Chcete ještě mluvit s mojí hospodyní?“
„Prosím,“ řekl Meyer.
Melanie vzala zvoneček, který jí ležel u pravé ruky, a rychle jím zatřásla. Hospodyně vešla vzápětí, jako by číhala jen na to slabé zazvonění.
„Tady pánové by vám rádi položili několik otázek, Maureen,“ řekla Melanie. „Jestli prominete, pánové, nechám vás o samotě. Už jsem se zpozdila a ráda bych se šla obléknout...“
„Děkujeme, že jste se nám věnovala, paní Giffordová,“ řekl Carella.
„Za málo,“ řekla Melanie a odešla.
Maureen stála u stolu a nejistě žmoulala cíp zástěry. Meyer se podíval na Carellu a ten přikývl. Meyer si odkašlal a řekl: „Maureen, ten den, co pan Gifford zemřel, jste prostírala stůl k snídani vy?“
„Pro něho a paní Giffordovou, ano, pane.“
„Děláte to vždycky?“
„Mimo čtvrtek a každou druhou sobotu, kdy mám volno. Ano prosím, prostírám vždycky já.“
„Dala jste to ráno na stůl kapsle pana Gifforda?“ zeptal se Meyer.
„Ano. Hned vedle jeho místa jako obvykle.“
„Kolik těch vitaminových kapslí bylo?“
„Dvě.“
„Ne tři?“
„Řekla jsem dvě.“
„Byl někdo v pokoji, když jste dávala ty kapsle na stůl?“
„Nebyl, prosím.“
„Kdo přišel k snídani první? Pan Gifford, nebo paní Giffordová?“
„Paní Giffordová, zrovna když jsem odcházela.“
„A pan Gifford potom?“
„Ano. Za pět minut jsem ho slyšela, jak jde dolů.“
„Ty vitaminové kapsle se prodávají v lahvičce?“
„V malé lahvičce, prosím.“
„Mohli bychom ji vidět?“
„Mám ji v kuchyni.“ Maureen se odmlčela. „Budete muset počkat, hned ji přinesu.“
Odešla. Carella vyčkal, až její kroky zanikly, a pak se zeptal: „Co si o tom myslíš?“
„Já nevím. Ale jestli Melanie Giffordová byla s těma kapslema v pokoji sama, mohla jednu vyměnit, co říkáš?“
„Tu, co si bral s sebou k obědu, vid'?“
„Právě.“
„Tahle teorie má jen jednu vadu,“ řekl Carella.
„Vždyť já vím,“ řekl Meyer. „Obědval sedm hodin předtím, než se zhroutil.“ Meyer vzdychl a potřásl hlavou. „Vždycky zakopnem o těch mizernejch šest minut. Já se z toho zfamfrním.“
„Mimoto se nezdá, že by Melanie měla důvod oddělat svýho dra-hýho, zbožňovanýho manžílka.“
„Jo,“ řekl Meyer. „Já zas mám pocit, že je až příliš ochotná ke spolupráci, víš? Ona i ten slavnej doktor, oba. Jsou tak strašně ochotný! On udělá diagnózu, než se naděješ, a trvá na pitvě. Ona hned zdůrazní, že ho podezírá, a pak, když se doví o jedu, mění názor. A oba dva jsou šikovně mimo studio ten večer, kdy Gifford umírá.“ Meyer zamyšleně pokyvoval hlavou. „Třeba nás těch šest minut má dohnat k šílenství.“

„Jak to myslíš?“
„Třeba někomu záleží na tom, abysme zjistili, jakým jedem se otrávil. Pitvu bysme nařídili sami tak jako tak, že jo? A přitom bysme třeba zjistili, že jde o strofantin a jak rychle účinkuje.“
„Jo, pokračuj.“
„A tak bysme automaticky vyškrtli každýho, kdo nebyl v jeho blízkosti, když umřel.“
„To je skoro celý město, Meyere.“
„Ne, víš přece, jak to myslím. Vyloučili bysme Krantze, ten byl, jak sám říká, ve sponzorský lóži, vyloučili bysme Melanii, která byla tady, a Nelsona, který byl u sebe doma.“
„To všechno se ale musí ještě ověřit,“ řekl Carella.
„Proč? Krantz říká, že se ho dovolal, když se Gifford zhroutil.“
„To ještě neznamená, že tam Nelson byl celej večer. Chci se ho na to zeptat. Ostatně, rád bych se zastavil u něj v ordinaci, hned jak se vrátíme do města.“
„Oukej, ale chápeš, co chci říct?“
„Myslím, že chápu. V situaci, kdy nemáme z čeho vyjít a přitom víme, kolik jedu Gifford spolknul a jak rychle ten jed účinkuje, došli bysme k jedinýmu logickýmu závěru: sebevražda. Taks to myslel?“
„Tak,“ řekl Meyer.
„Tahle teorie má jednu vadu, kamaráde.“
„Jakou?“
„Fakta. Strofantin to byl. Účinkuje bez prodlení. Ať to převracíš, jak chceš, fakta jsou pořád fakta.“
„Fakta, fakta,“ řekl Meyer. „Já vím jen to -“
„Fakta,“ trval na svém Carella.
„Co když Melanie vyměnila tu kapsli? Ještě jsme neviděli Giffordovu závěť. Třeba zdědí pěknej balík.“
„Dobrá, připusťme, že to udělala. Stejně by bylo po něm, než by došel do studia.“
„Nebo dejme tomu, že Krantz s ním přece jen mluvil, než odešel do sponzorský lóže?“
„Pak by se u Gifforda projevily příznaky otravy ještě dřív, než se objevil na obrazovce.“
„Jděte někam, ty i ty tvoje fakta,“ řekl Meyer, a vtom se vrátila Maureen.
„Zeptala jsem se paní Giffordový, jestli je to v pořádku,“ řekla a podala lahvičku s kapslemi Carellovi. „Smíte s nima dělat, co chcete.“
„Rádi bychom si je odnesli, jestli vám to nevadí.“
„Paní Giffordová řekla, co chcete.“
„Dáme vám potvrzení,“ řekl Meyer a podíval se na lahvičku vitaminů v Carellově ruce. Kapsle, matové fialové a černé, v ní byly nacpané až po hrdlo. Meyer na ně mrzutě pohlížel. „Hledáš třetí kapsli?“ řekl Carellovi. „V tý flaštičce je jich stovka!“
Vysmrkal se a začal psát potvrzení o převzetí lahvičky s vitaminy.

8

Ordinace MUDr. Carla Nelsona byla v bílém činžovním domě se zelenou markýzou sahající až na chodník. Carella a Meyer se tam dostali v jednu hodinu, vyjeli výtahem do pátého poschodí a pak se ohlásili u tmavovlasé sestry, která řekla, že pan doktor má právě u sebe pacienta, ale ona mu řekne, že jsou tady, prosím, posaďte se.
Posadili se.
Za deset minut vyšla z lékařovy ordinace starší paní s obvazem na jednom oku a usmála se na oba detektivy; buď hledala soucit se svým postižením, anebo nabízela účast s tím, co přivedlo k lékaři je. Carl Nelson vyšel z ordinace s napřaženou rukou.
„Jak se máte?“ řekl. „Pojďte dál, pojďte dál. Něco nového?“
„Vlastně ne, pane doktore,“ řekl Carella. „My bychom se vás prostě rádi zeptali ještě na několik věcí.“
„Velice rád vám pomůžu, pokud na to mé síly stačí,“ řekl Nelson. Obrátil se k sestře a zeptal se: „Na kdy je objednaný další pacient, Rhodo?“
„Na dvě hodiny, pane doktore.“
„Tak do té doby nepřijímám, jen naléhavé případy, prosím,“ řekl Nelson a vedl detektivy do ordinace. Posadil se za svůj stůl, nabídl oběma židli a pak složil ruce před sebe trpělivě, uvolněně a vyčkávavě jako pravý profesionál.
„Vy jste všeobecný lékař, pane doktore?“ zeptal se Meyer.
„Ano,“ řekl Nelson a usmál se. „Jste pěkně nachlazený, pane Meyere. Doufám, že něco užíváte.“
„Užívám všechno možné,“ odpověděl Meyer.
„Teď zrovna běhá kolem spousta virů.“
„To ano,“ souhlasil Meyer.
„Pane doktore,“ řekl Carella, „jestli vám to nebude vadit, povězte nám něco o sobě.“
„Vůbec ne,“ řekl Nelson. „Co byste chtěli vědět?“
„Všechno, co pokládáte za důležité.“
„O čem? O mém životě? Práci? O mých ambicích?“
„Cokoli, nebo všechno,“ řekl Carella, jako by o nic nešlo.
Nelson se usmál. „Tak odkud...“ Chvilku přemýšlel. „Je mi třiačtyřicet let, narodil jsem se tady ve městě, vystudoval

jsem zdejší Haworthovu univerzitu. V lednu 1944 jsem dostudoval a narukoval jsem právě včas, abych stihl bitvu o Monte Cassino.“

„Kolik vám tenkrát bylo, pane doktore?“

„Dvaadvacet.“

„Byl jste v armádě?“

„Ano, jako lékař.“

„Byl jste důstojník, nebo jen voják?“

„Byl jsem desátník. Přidělili mě k polní nemocnici v Castelforte. Znáte Itálii?“

„Trochu,“ řekl Carella.

„Bojovalo se tam dost zuřivě,“ řekl Nelson krátce. Pak vzdychl a tím to téma odbyl. „V květnu 1946 jsem byl demobilizován a vrátil jsem se k dalšímu studiu medicíny.“

„Kde, pane doktore?“

„Na univerzitě v Georgetownu, ve státě Washington.“

„A pak jste se vrátil sem a otevřel si praxi, ano?“

„Ano. Zahájil jsem soukromou praxi v roce 1952.“

„Tady?“

„Ne, první ordinaci jsem měl mimo střed města, v Riverheadu.“

„Jak dlouho jste tady, na tomhle místě?“

„Od roku 1961.“

„Jste ženatý?“

„Nejsem.“

„A byl jste někdy ženatý?“

„Ano, rozvedl jsem se před sedmi lety.“

„Vaše bývalá žena ještě žije?“

„Ano.“

„V našem městě?“

„Ne. Žije v San Diegu se svým novým manželem. Je architekt.“

„Máte děti?“

„Nemám.“

„Zmínil jste se o svých ambicích, pane doktore. Jaké...“

„No ano,“ řekl Nelson a usmál se. „Doufám, že si jednou otevřu útulek pro seniory.“

„Kde?“

„Nejspíš v Riverheadu, kde jsem začal praxi.“

„A teď, pane doktore,“ řekl Carella. „Pokud víme, byl jste ve středu večer, když vás pan Krantz zavolal a řekl vám, co se stalo, doma. Je to tak?“

„Ano, je.“

„Byl jste doma celý večer?“

„Šel jsem domů rovnou odsud.“

„V kolik hodin jste odešel?“

„Odpoledne tu bývám od pěti do osmi. Tu středu jsem odešel asi deset minut po osmé.“

„Může to někdo potvrdit?“

„Ano. Rhoda odešla zároveň se mnou. Slečna Barnabyová, sestra, kterou jste právě viděli. Odešli jsme oba současně. Můžete se jí zeptat, jestli si přejete.“

„Kam jste šel po odchodu z ordinace?“

„Domů. Už jsem řekl, že rovnou domů.“

„Kde bydlíte, pane doktore?“

„Na Jižní čtrnácté.“

„Jižní čtrnáctá, to by bylo... odsud k vám domů by to mělo trvat nanejvýš patnáct minut, že ano?“

„Správně. Byl jsem doma asi v půl deváté.“

„Byl tam někdo?“

„Jen moje hospodyně, paní Irena Janlewská. Zrovna mi chystala večeři, když zazvonili ze studia. Ten telefon byl vlastně zbytečný.“

„Jak to?“

„Já jsem viděl Stana, jak zkolaboval.“

„Jak to myslíte, pane doktore?“

„Díval jsem se na televizi. Pustil jsem si ji, hned jak jsem přišel.“

„Tedy kolem půl deváté, že?“

„Co se dělo, když jste pustil televizi?“ zeptal se Meyer.

„Jak to, co se dělo?“

„Co se dělo na obrazovce,“ vysvětlil Meyer. Vytáhl svůj černý notes a tužku a vypadalo to, že si při Nelsonově řeči dělá poznámky. Ve skutečnosti studoval stránku proti té, na niž psal. Byly na ní jím vlastnoručně zaznamenané informace, které mu dal tu středu večer ve studiu George Cooper. Folkoví zpěváci skončili ve 20.37 a Gifford se objevil hned po nich a zůstal na obrazovce se svým hollywoodským hostem dvě minuty a dvanáct vteřin. Když se host odešel převléct...

„Stan dělal reklamu, když jsem pustil televizi," řekl Nelson. „Reklamu na kávu."
„To mohlo být asi tak v osm hodin a čtyřicet minut," řekl Meyer.
„Asi tak, pokud vím."
„Fakticky to bylo v osm hodin třicet devět minut a dvanáct vteřin," řekl Meyer umíněně.
„Prosím?" zeptal se Nelson.
„Znamená to, že jste nepustil televizi hned, jak jste přišel. Pokud jste přišel v osm třicet."
„Asi jsem prohodil pár slov s paní Janlewskou, zeptal se jí, jestli někdo volal, vyřešil nějaké domácí problémy. Tak to asi bylo."
„Ano," řekl Meyer. „V každém případě důležité je to, že jste viděl Gifforda, když se mu udělalo zle."
„Ano, to jsem ho viděl."
„Což bylo přesně v osm hodin čtyřiačtyřicet minut a sedmnáct vteřin," řekl Meyer a zmocnil se ho divoký pocit závratné moci.
„Bude to tak," souhlasil Nelson.
„Co jste si myslel, když jste ho viděl, jak se hroutí?"
„Nevěděl jsem, co si mám myslet. Vrhl jsem se ke skříni pro klobouk a kabát a byl jsem ve dveřích, když zazvonil telefon."
„Kdo volal?"
„David Krantz."
„A ten vám řekl, že Giffordovi se udělalo špatně, ano?"
„Ano."
„Ale vy jste to už věděl."
„Ano, já jsem to už věděl."
„Viděl jste, jak Gifford upadl, ale co mu je, jste nevěděl?"
„Ne, nevěděl."
„Později, pane doktore, když jsem s vámi mluvil ve studiu, jste si už zřejmě byl jistý, že jde o otravu?"
„To je pravda, ale -"
„A pitvu jste fakticky navrhl také vy?"
„Ano. Když jsem dorazil do studia, byly symptomy nepopiratelné. Medik z prvního ročníku by poznal, že jde o akutní otravu."
„O jaký druh jedu jde, jste ovšem nevěděl?"
„Jak bych to mohl vědět?"
„Pane doktore," řekl Carella, „hádali jste se někdy vy a Stan Gifford?"
„Hádali. Všichni přátelé se občas pohádají. Nehádají se jen známí, ti nikdy nemají jiné názory."
„Kvůli čemu jste se hádali?"
„Víte, že si to už nepamatuju? Kvůli všemu možnému. Stan byl bystrý člověk s všestrannými vědomostmi a měl spoustu vlastních názorů na věci, které zajímají myslící lidi."
„Rozumím. A o ně jste se hádali?"
„Diskutovali jsme o nich je přesnější."
„Diskutovali jste jistě o všem možném."
„Ano."
„Ale nehádali se."
„I ano. Někdy jsme se taky hádali."
„O věcech všeobecného zájmu?"
„Ano."
„Nikdy o něčem specifickém? O něčem, co by se dalo pokládat za osobní?"
„O osobní problémy jsme se taky hádali."
„O co například?"
„Spatra vám to neřeknu, nevzpomínám si. Ale vím, že jsme se občas hádali i o osobní záležitosti."
„Snažte se vzpomenout si, pane doktore," řekl Carella.
„Melanie vám něco řekla?" zeptal se náhle Nelson. „O to jde?"
„Co měla říct, pane doktore?"
„Vy chcete, abych vám to potvrdil, že? Ujišťuju vás, že to celé byla stupidní záležitost. Stan byl opilý, jinak by se takhle nechoval."
„Povězte nám, jak to bylo," řekl Meyer klidně.
„Pořádali večírek a já jsem tancoval s Melanií. Stan pil celý večer jako duha a... jak bych to řekl... choval se trochu směšně."
„Jak směšně?"
„Obvinil mě, že mu chci ukrást manželku, a... pokusil se mě uhodit."
„Jak jste reagoval vy, pane doktore?"
„Bránil jsem se, pochopitelně."
„Jak? Oplatil jste mu ránu?"
„Ne. Jen jsem zdvihl ruce - proti jeho ránám, chápete. Byl namol a vlastně ani nebyl schopný mi ublížit."
„Kdy se konal ten večírek, pane doktore?"
„Hned po Svátku práce. Tedy týden předtím, než se zase začal vysílat ten jeho program. Po letní přestávce, víte. Bylo

to něco jako oslava.“
„A Stan Gifford si myslel, že mu chcete ukrást manželku?“
„Ano.“
„Jen proto, že jste s ní tancoval?“
„Ano.“
„Tancoval jste s ní víckrát a hodně?“
„Ne. Myslím, že to bylo podruhé za celý večer.“
„Takže vás napadl docela bezdůvodně?“
„Byl opilý.“
„Vy se tedy domníváte, že vás napadl z opilosti?“
„A protože ho David Krantz vyprovokoval.“
„David Krantz? On byl taky na večírku?“
„Ano, byla tam většina lidí, kteří mají co dělat s pořadem.“
„Chápu. Jak ho pan Krantz provokoval?“
„Vždyť to znáte. Lidi dělají nejapné vtipy.“
„Ne, jaké vtipy, pane doktore?“
„Na to, že tančíme spolu. David Krantz je barbar. Podle mého názoru je posedlý sexem a připisuje nečisté myšlenky každému člověku na světě, jen aby si to vykompenzoval.“
„Aha. Takže podle vás to byl Krantz, kdo vnuknul Giffordovi nápad, že mu chcete ukrást manželku?“
„Ano.“
„Jaký k tomu měl důvod?“
„Nenáviděl Stana. On ostatně nenávidí všechny herce. Říká jim dobytek. Snad si myslí, že ho za to budou mít rádi!“
„Jaký měl k němu vztah Gifford?“
„Myslím, že jejich pocity byly obapolné.“
„Chcete říct, že Gifford Krantze taky nenáviděl, ano?“
„Ano.“
„Tak proč bral ten večer Krantze vážně?“
„Jak to myslíte?“
„Na večírku. Když Krantz řekl, že se snažíte ukrást mu paní Giffordovou.“
„Ach tak. Já nevím. Byl opilý. Když je člověk opilý, bude asi naslouchat každému.“
„Hm, snad,“ řekl Carella. Chvíli mlčel a pak se zeptal: „Ale přes tu nemilou příhodu jste zůstal jeho osobním lékařem?“
„Samozřejmě. Stan se mi omluvil hned druhý den.“
„A zůstali jste přátelé?“
„Ovšem. Já ani netuším, proč to Melanie vytáhla. Nechápu, jakou souvislost to má -“
„Ona to nevytáhla,“ řekl Meyer.
„Ach tak! Kdo vám o tom tedy řekl? Že by Krantz? Ani bych se tomu nedivil. Vždycky něco někde zavaří.“
„Vlastně nám o tom neřekl nikdo,“ řekl Meyer. „Slyšíme to poprvé.“
„Ach tak.“ Nelson se zarazil. „Ale na tom nezáleží. Jsem radši, když o tom slyšíte ode mne než od někoho, kdo se taky zúčastnil večírku.“
„To je od vás moudré, pane doktore. Jsme vám vděční za ochotu ke spolupráci.“ Carella chvíli čekal. „Jestli nemáte námitky, ověřili bychom si u vaší sestry, že jste spolu odešli z ordinace ve středu večer deset minut po osmé. A rádi bychom -“
„Ovšem, ověřte si to.“
„Rádi bychom zavolali vaší hospodyni - s vaším povolením, samozřejmě, abychom si ověřili, že jste přišel domů večer v půl deváté, jak říkáte, a zůstal doma až do doby, kdy vám zavolal Krantz.“
„Jistěže. Sestra vám dá mé číslo telefonu domů.“
„Díky, pane doktore, za ochotu a spolupráci,“ řekl Carella a oba detektivové si šli promluvit se slečnou Barnabyovou, která jim řekla, že doktor přišel do ordinace ve středu odpoledne ve tři čtvrtě na pět a odešel z ní až po ordinačních hodinách, deset minut po osmé. Byla si tím naprosto jistá, protože odešli s doktorem společně. Dala jim číslo telefonu doktora Nelsona domů, aby si mohli pohovořit s hospodyní paní Janlewskou. Zdvořile jí poděkovali, sešli ze schodů a vyšli ven z budovy.
„Ochotnej,“ řekl Carella.
„Ochotnej až běda,“ souhlasil Meyer.
„Dáme ho sledovat,“ řekl Carella.
„Já mám lepší nápad,“ řekl Meyer. „Dáme sledovat jeho a Krantze.“
„Dobrej nápad.“
„Souhlasíš.“
„Samo.“
„Myslíš si, že to spáchal jeden z nich?“
„Myslím si, žes to spáchal ty,“ řekl Carella, odepjal od pasu pouta a zacvakl je Meyerovi na zápěstí. „A teď hezky půjdeš se mnou, žádné strachy.“
„Víš, co je přímo balzám pro člověka, kterej je nastydlej?“ zeptal se Meyer.
„Co?“
„Kolega, kterej si potrpí na srandičky.“

„Já nevtipkuju, váženej pane," řekl Carella a oči se mu zúžily. „Já náhodou vím, že Stan Gifford vybral životní pojistku na sedm milionů dolarů, kterou v případě, že zemře některou středu v říjnu mezi půl devátou a půl desátou večer, dostane vaše žena Sarah. A ještě vím -"

„To se dalo čekat," řekl Meyer. „Našinec si nemá začínat s gójama."

Po návratu do služebny se posadili k telefonu.

Nejdřív zavolali do pojišťovny Občanský život, kde se dozvěděli, že Stanley Gifford uzavřel pojistku teprve před půldruhým rokem a že obsahuje tuto podmínku: „Při úmrtí, jež v důsledku sebevraždy spáchané jak při smyslech, tak v záchvatu šílenství, nastane do dvou let od uzavření této pojistky, je pojišťovna povinna vyplatit pouze částku do výše uhrazeného pojistného."

Jako druhému zavolali Giffordovu advokátovi, panu Salvatoru Di Palma, který potvrdil, že Melanie Giffordová není obeznámena s obsahem manželovy závěti.

„Co chcete vědět?" zeptal se.

„Vyšetřujeme jeho smrt," řekl Carella.

„Ve Stanově závěti není nic, co by Melanii stálo za to třeba jen uvažovat o jeho vraždě."

„Jak to můžete říct?"

„Znám obsah závěti."

„Můžete nám ho sdělit?"

„Nepokládal bych za správné prozradit obsah závěti komukoli dřív, než s ním bude seznámena vdova pana Gifforda."

„My vyšetřujeme vraždu," opakoval Carella.

„Podívejte, pánové, dejte na mé slovo," řekl Di Palma. „Není tu nic, co by naznačovalo -"

„Chcete říct, že jí nic nenechal?"

„Řekl jsem to snad?"

„Ne, řekl jsem to já," odpověděl Carella. „Nechal, nebo nenechal?"

„Snažíte se ze mě něco vymámit," řekl Di Palma a zasmál se. Rád se bavil s Italy, pokládal je za jediné civilizované lidi na světě.

„No tak, pane Di Palma, pomozte těžce pracujícímu policajtovi."

„Oukej, ale neslyšeli jste to ode mne," řekl Di Palma a nepřestával se pochechtávat. „Stan za mnou přišel na začátku minulého měsíce a požádal mě, abych jeho závěť změnil."

„Proč?"

„To neřekl. Teď odkazuje svůj dům a osobní majetek paní Adelaidě Garfeinové, to je jeho ovdovělá matka a žije v Poughkeepsie ve státě New York."

„Dál."

„Jednu třetinu své nemovitosti odkázal Americkému svazu varietních umělců, jednu třetinu Akademii televizních věd a umění a třetí Fondu Damona Runyona proti rakovině."

„A Melanii?"

„Nic," řekl Di Palma. „Proto se závěť měnila. Neodkázal jí vůbec nic."

„Děkuju vám mockrát."

„Za co?" zeptal se Di Palma a zase se uchechtl. „Přece jsem vám nic neřekl, nebo ano?"

„Neřekl jste ani slovo," potvrdil Carella. „Ještě jednou dík."

„Tak co?" zeptal se Meyer.

„Nenechal jí ani ň," řekl Carella. „Na začátku minulýho měsíce změnil závěť."

„Ani centák?"

„Absolutně nic." Carella se na chvíli zamyslel. „Je to sakra divný, co říkáš? Jen si to vem. Máme tady andělskou ženu, která žila šťastně a spokojeně se svým mužem a chce nás vzít nahoru a ukázat nám všechny svý kožichy a šperky a podobně - a on ji právě poslední měsíc vyškrtnul ze seznamu dědiců. Podle mě to smrdí až na půdu."

„To jo, zvlášť když minulej měsíc vrazil jednu našemu příteli doktorovi a obvinil ho, že mu chce ukrást manželku."

„Prapodivná shoda okolností," souhlasil Carella.

„Třeba tomu vážně věřil, že mu doktor chce ukrást ženu."

„Snad."

„Tak tak," řekl Meyer. Chvíli přemýšlel a pak řekl: „Ale pořád se zdá, že ona v tom nejede, Steve. Tak jako tak nedostane ani mrť."

„Pokud nenajdeme vraha. V tom případě to nebude sebevražda a ona dostane od pojišťovací společnosti sto tisíc dolarů."

„Jo, to ale neznamená, že vraždila. Protože kdyby to udělala, neplánovala by to tak, aby to vypadalo jako sebevražda, ne?"

„Jak to myslíš?"

„Teď to jako sebevražda vypadá. Úplně tak. A co já vím, může to i být pravda."

„A co z toho?"

„Přece když doufáš, že ti z pojistky bude vyplaceno sto tisíc na základě smlouvy s podmínkou týkající se sebevraždy, tak nenaplánuješ vraždu, která bude jako sebevražda vypadat. Mám pravdu, nebo ne?"

„Máš."

„Tak teda co?"

„Vypadá to, že Melanie je z toho venku."

„Přesně tak.“
„Víš, co jsem zjistil?“ zeptal se Carella.
„Co?“
„Že Gifford se pravým jménem jmenuje Garfein.“
„Vážně?“
„Beton.“
„A co na tom? Já se zase jmenuju Rockefeller.“

9

Vzhledem k počtu lidských vražd, k nimž denně docházelo ve všech pěti částech města, překvapilo Klinga, že se tato aglomerace honosí jedinými jatkami. Městští otcové a Svaz řezníků (který mu poskytl tuto informaci), nebyli naklonění zabíjení zvířat uvnitř hranic svého životního prostoru. Ty jediné jatky byly na Boswellově třídě v Calm's Pointu a specializovaly se na porážku jehňat. Většina dalších porážek se prováděla, jak předpokládal Grossman, ve čtyřech specializovaných závodech v sousedním státě na opačném břehu řeky. Protože Calm's Point byl ze všech lokalit nejblíž, vydal se Kling na Boswellovu třídu jako první. Vyzbrojil se seznamem, který si pořídil v laboratoři, a také kresbou, kterou mu dali v Úřadu kriminální evidence. Nevěděl přesně, co hledá, nebo co chce zjistit. Do jatek nestrčil v celém svém životě ani nos.

Po návštěvě jatek v Calm's Pointu si nepřál, aby to ještě někdy musel udělat. Naneštěstí ho čekaly ještě čtvery na druhé straně řeky.

Na krev byl zvyklý, zvykne si na ni každý policista. Uvykl pohledu na lidské bytosti krvácející sto rozličnými způsoby z tisíce rozličných ran - na to všechno si zvykl. Byl svědkem různých přepadení, ať s břitvou nebo nožem, pistolí nebo brokovnicí, viděl tělesné schránky rozervané nebo proděravělé, krev, která začíná prýštit nebo stříká do výše. Viděl je mrtvé a zakrvavené, a viděl je i živé a krvácející po napadení. Ale ještě nikdy neviděl, jak se zabíjí zvíře, a při tom pohledu se mu chtělo zvracet. Jen taktak se soustředil na to, co mu vykládal vrchní řezník. Uši mu zaléhaly bečením jehňat, vzduch byl plný pachu krve. Hlavní řezník se díval na kresbu, kterou k němu Kling napřáhl, nechal na obalu krvavý otisk prstů a potřásl hlavou. Za ním řvala zvířata.

Vzduch venku byl studený, zavrtával se do nosních dírek. Vtahoval jej chtivě vdech po vdechu a zhluboka vychutnával ten čistý proud. Nechtělo se mu jít na druhou stranu řeky, ale šel. Oběd vynechal, protože věděl, že by ho žaludek neudržel, a navštívil ještě dvoje jatky. Když ani tam nic nenašel, chystal se otráveně zajít do těch dvou zbývajících.

Při vyšetřování existuje intuice, která je velice blízká pravdě; je to, když si policista náhle uvědomí, že ho čeká čerstvý objev. Ta intuice existuje v životě, nejen v románech. Jakmile Kling vjel do přístaviště, věděl, že se trefil. Bylo to náhlé a oslnivé vědomí. Vystoupil z policejního sedanu se slabým a neurčitým úsměvem a spatřil ohromné bílé návěstí se slovy BRATŘI PURLEYOVÉ, a.s., zaujímající celý hořejšek budovy obrácené k řece. Stál uprostřed otevřeného doku velikosti baseballového hřiště a beze spěchu si prohlížel okolí, zatímco probouzející se vědomí hlásalo: To je ono, to je ono, to je ono!

Jedna strana doku byla otevřená k vodě. Za dvěma benzinovými pumpami na břehu viděl Kling přes řeku vysoké budovy města, odrážející se od šedivé říjnové oblohy. Na chvíli spočinul pohledem na nejbližším okolí a pak prudce otočil hlavu doprava, kde bylo přivázáno půl tuctu rybářských člunů; rybáři odhazovali sítě a košíky, vyskakovali na břeh a pak seděli s nohama v holinkách visícíma přes okraj prken, čistili a oškrabovali ryby a házeli je do vymytých, novinami vyložených košů. Obličej se mu roztáhl v úsměvu. Teď už si byl jistý, že tady, v tomhle přístavišti zapadnou všechny kousky do sebe.

Znova obrátil pozornost k budově jatek, která tvořila téměř celou jednu stranu pravoúhlého přístaviště. Ve vzduchu nad řekou křičeli rackové v místech, kde do ní proudily nezakrytým korytem odpadky. Do zadní části cihlové budovy vedly koleje, vlečka od skladišť stojících asi dvacet metrů od přístaviště. Šel ke kolejím a podle nich dál až k budově.

Vedly přímo do ohrad pro dobytek, teď prázdných, vedle nichž byly kovové dveře do jatek. Věděl, co tam najde na podlaze, viděl už tři takové podlahy.

Správce se jmenoval Joe Brady a byl neobyčejně potěšený, že může Klingovi pomoct. Zavedl ho do malé, sklem oddělené kancelářičky s výhledem na místo porážek (Kling se posadil zády k němu) a přijal kresbu, kterou mu Kling podal. Chvíli nad ní uvažoval a pak se zeptal: „Kdo je to? Negr?“
„Ne,“ řekl Kling. „Běloch.“
„Že není negr?“ zapochyboval Brady.
„Podle obrázku vidíte, že je to běloch,“ řekl Kling už trochu dopáleně. Brady si toho zřejmě nevšiml.
„Z toho obrázku se to těžko pozná,“ řekl. „Koukněte semhle, jak jsou ty stíny, vidíte, tadyhle, chápete, jak to myslím? Moh by to klidně bejt negr.“
„Pane Brady,“ řekl Kling rovnou, „já to slovo nemám rád.“
„Který?“ zeptal se Brady.
„Negr.“
„Ale děte,“ řekl Brady, „jen se nedělejte! Tady u nás pracuje hezkejch pár negrů a všichni sou to dobrý kluci, co je to s váma?“
„To slovo mě uráží,“ řekl Kling. „Nechme to být.“

Brady mu prudce vrátil kresbu. „Toho chlapa jsem tu jakživo neviděl. Jestli jste tu skončil, já musím zpátky do práce."
„Nedělá tady u vás?"
„Ne."
„Všichni vaši zaměstnanci pracují na celý úvazek?"
„Všichni."
„Žádné na půl úvazku tu nemáte, nebo někoho, kdo by tu dělal jen pár dní -"
„Já znám každýho, kdo tu dělá," řekl Brady. „Tendle chlap tady nepracuje."
„Není to někdo, kdo sem třeba něco dodává?"
„Co by měl dodávat?"
„Já nevím. Třeba -"
„Sem se dodávaj jedině zvířata."
„Určitě se sem dodávají ještě jiné věci, pane Brady."
„Nic jinýho," řekl Brady a vstal za stolem. „Musím zpátky do rachoty."
„Posaďte se, pane Brady," řekl Kling drsně.
Překvapený Brady se na něho podíval se zdviženým obočím, připravený urazit se doopravdy.
„Řekl jsem sedněte si. A teď spusťte!"
„Helejte se, pane -" začal Brady.
„Ne, teď poslouchejte vy mě," řekl Kling. „Já vyšetřuju přepadení a mám všechny důvody věřit, že tenhle člověk -" zaklepal na papír s portrétem - „byl minulý pátek tady u vás. Vaše chování se mi vůbec nelíbí, pane Brady, a jestli chcete radši odpovídat na otázky u nás na stanici místo tady ve své útulné kancelářičce s vyhlídkou na ty mordy támhle, já nemám nic proti tomu. Takže si vemte klobouk a pojedete hezky se mnou, ano?"
„Proč?" zeptal se Brady.
Kling neodpovídal. Seděl zamračeně u stolu naproti Bradymu a chladně si ho prohlížel. Brady se mu podíval do očí.
„Jediný, co se sem dováží, sou zvířata," řekl.
„Tak jak se tu octly tyhle papírové kelímky?"
„Co jako?"
„Tamhle na ochlazovači vody," řekl Kling. „Nevykrucujte se, pane Brady, mám už toho právě po krk."
„Oukej, oukej," řekl Brady.
„Oukej? Tak kdo sem něco vozí?"
„Fůra lidí. Ale já je většinou znám a ten na tom papírku mi nic neříká."
„Vozí se sem něco, co byste normálně neviděl?"
„Jak to myslíte?"
„Přijde do budovy něco, co vy normálně nekontrolujete?"
„Já kontroluju všecko, co příde sem, nebo de ven. Co vás zajímá? Taky vosobní věci?"
„Osobní věci?"
„Věci, kerý nesouvisej s kšeftem?"
„Co přesně máte na mysli, pane Brady?"
„No, voni někerý kluci si vobjednávaj obědy v tý hospodě naproti. Ňáký lidi, co tam pracujou, jim sem ty vobědy nosej. Nebo kafe. Já mám vařič tady v kanceláři, tak si pro kafe nemusím posílat, a voběd si nosim z domova. Tak ty, co sem nosej vobědy, vobyčejně ani nevidim."
„Děkuju," řekl Kling a vstal.
Brady si neodpustil poslední špičku. „A jesli chcete vědět, tak ty, co jim to sem nosej, sou věčinou negři."
Vzduch venku byl čistý a mokrý a svěže vanul od řeky. Kling vyhledal pohledem hospodu na druhém konci pravoúhlého přístaviště a rychle se k ní vydal. Stála v řadě krámů, které nabývaly ostřejší obrysy, jak se k nim blížil. Na jedné straně hospody byl sklenář, na druhé klempíř.
Vyndal notes a zopakoval si seznam: lůj, piliny, krev, zvířecí chlupy, rybí šupina, kyt, třísky dřeva, odřezky plechu, burák a benzin. Jediná věc, kterou si nedovedl vysvětlit, byl burský oříšek, ale třeba nějaké najde v hospodě. Vlastně doufal, že v ní najde něco víc než burský oříšek. Doufal, že najde člověka, který se zastavil na jatkách a šlápl do loje a krve a pilin, na které se přilepily zvířecí chlupy, když šel venku kolem ohrad. Doufal, že najde člověka, který kráčel po dřevěných pražcích a do lepkavé hmoty na podpatku se mu zapíchla dřevěná tříska. Doufal, že najde člověka, který se zastavil na okraji přístaviště, kde rybáři čistí ryby, a později prošel kaluží benzinu u pump až ke sklenáři, odkud pochází žmoleček kytu, a kolem klempíře, kde ke zbytku Blaneyho glopis přibyl maličký odřezek měděného plechu. Doufal, že najde člověka, který zbil Cindy do bezvědomí; zdálo se mu totiž nanejvýš pravděpodobné, že ten člověk dováží do hospody zboží. Kdo jiný by mohl procházet tolika různými místy? Kling si rozepnul kabát a pro jistotu se dotkl hlavně své pistole. Do nosu ho udeřil pach mastného jídla. Nejedl od snídaně a z té vůně spojené se vzpomínkou na jatky se mu zdvihal žaludek. Posadil se u výčepu a objednal si kávu; než někomu ukáže nakreslený portrét, prohlédne si personál. Za pultem stáli dva muži, jeden bílý a jeden černý, ale žádný se ani zdaleka nepodobal kresbě. Za chodbičkou do kuchyně zahlédl dalšího bělocha, který dával na papírový tácek hamburger, ale ani ten se podezřelému nepodobal. Dva černí poslíčkové v bílých kabátcích seděli v boxu u pokladny, za níž trůnil plešatý běloch a šťoural se sirkou v zubech. Kling usoudil, že další zaměstnance už podnik nemá, s výjimkou kuchaře na minutky. Dopil kávu, šel k pokladně, ukázal holohlavci odznak a řekl: „Rád bych mluvil s manažerem, prosím."
„To jsem já, jak manažer, tak majitel," řekl holohlavý muž. „Myron Krepps, dobrý den."
„Já jsem detektiv Kling. Byl byste tak hodný a podíval se na tenhle obrázek a řekl mi, jestli toho člověka znáte?"
„S největší radostí," řekl Krepps. „Proved něco?"

„Proved," řekl Kling.
„Můžu se zeptat co?"
„To není tak důležité," řekl Kling. Vytáhl z obálky kresbu a podal ji Kreppsovi. Ten naklonil hlavu ke straně a prohlížel si obrázek.
„Pracuje tady?" zeptal se Kling.
„To teda ne," řekl Krepps.
„Nebo tu někdy pracoval?"
„Taky ne."
„Viděl jste ho někdy v hospodě?"
Krepps mlčel. „Je to vážný?" zeptal se pak.
„Je," řekl Kling a hned opáčil: „Proč se ptáte?" Nebyl by mohl říct, jaký instinkt ho přiměl, aby naléhal, snad to způsobilo nepatrné zaváhání v Kreppsově hlase, když položil tu otázku.
„Jak moc vážný?" zeptal se Krepps.
„Ztloukl jedno děvče," řekl Kling.
„To snad ne!"
„Je vám to dost vážný?"
„Sakramentsky vážný."
„Dost vážný na to, abyste mi řekl, kdo to je?"
„Já myslel, že je to nějaká prkotina," řekl Krepps. „Kvůli prkotinám se člověk nemusí chovat jako řádnej občan."
„Znáte toho člověka, pane Kreppsi?"
„Jo, viděl jsem ho tady."
„Viděl jste ho tady v restauraci?"
„Jo."
„Často?"
„Má tady svou štreku."
„Jakou štreku?"
„Obchází všecky podniky tady na přístavišti."
„Proč?"
„Nechtěl bych, aby se kvůli tomu dostal do maléru," řekl Krepps. „Podle mě to není žádnej zločin, co dělá. To naše město je fakt nerealistický."
„Co tedy dělá, pane Kreppsi?"
„Já jen, že jste řek, že zmlátil nějakou holku. To je vážný. Kvůli tomuhle ho nemusím chránit."
„Proč sem chodí, pane Kreppsi? Proč chodí do všech podniků na přístavišti?"
„Pracuje pro sázkovou kancelář, uzavírá sázky," řekl Krepps. „Když chce někdo sázet, tak řeknou svý čísla jemu, jak přijde."
„Jak se jmenuje?"
„Lidi mu říkaj Cookie."
„Cookie a jak dál?"
„Já jeho příjmení neznám. Prostě Cookie. Chodí sem a uzavírá sázky."
„Prodáváte buráky, pane Kreppsi?"
„Cože? Buráky?"
„Ano."
„Ne, buráky nevedu. Čokolády a pár žvejkaček, to jo, ale buráky ne. Proč? Máte je rád?"
„Je tady někde nějaké místo, kde bych je mohl dostat?"
„Tady na přístavišti ne," odpověděl Krepps.
„A kde?"
„Tamhle na ulici. Je tam bar. Tam dostanete buráky."
„Moc děkuju," řekl Kling. „Ohromně jste mi pomohl."
„Dobrý, to sem rád. A teďka, co kdybyste mi laskavě zaplatil to kafe, který jste vypil?"

Skleněná výloha baru byla natřená nevýraznou zelení. Křiklavá bílá písmena ohlašovala jméno podniku U BUDDYHO; písmena tvořila uprostřed výlohy poněkud šišatý polokruh. Kling vešel do baru a zamířil rovnou k telefonní budce za jediným vchodem do podniku. Vytáhl z kapsy peníz, strčil ho do otvoru a vytočil své vlastní číslo. Zatímco telefon na druhém konci marně zvonil, předstíral živý rozhovor a přitom propátrával očima lokál. Mezi muži, kteří seděli u výčepního pultu anebo v boxech, Cindina útočníka nenašel. Zavěsil, shrábl peníz z otvoru, kam vypadl, a šel k výčepu. Barman si ho zvědavě prohlížel. Buď je to študák, kterej se sem k vodě zatoulal náhodou, nebo je to chlupatej. Kling to za něj vyřešil tím, že vytáhl odznak.
„Detektiv Bert Kling," řekl. „Sedmaosmdesátý policejní revír."
Barman si odznak pozorně prohlédl a nehnul ani brvou - na poldy přicházející do jeho nóbl podniku a zase odcházející byl zvyklý. Hlasem hodného školáka se uctivě zeptal: „Copak byste si přál, pane Klingu?"
Kling neodpověděl ihned. Místo toho hrábl do burských oříšků v misce, která stála na výčepním pultě, strčil jich několik do úst a začal je hlučně chroustat. Nejspíš by se měl asi zeptat na nějaké menší porušení zákona, například kontejnery na odpadky nechané venku nebo prodej alkoholu nezletilým, na jakoukoli hloupost, aby vyvedl barmana z míry. Nebo požádat poručíka, aby jiný policista nebo policisti bar hlídali a zatkli Cookieho, až sem příště zavítá. To by

byl správný postup. Kling chroustal buráky a uvažoval, má-li ho použít, a mlčky pozoroval barmana. Jediné, co na sebrání Cookieho vadilo, bylo to, že Cindy Forrestová se ho k smrti bojí. Jak by přesvědčil dívku, kterou někdo zmlátil do bezvědomí, aby identifikovala chlapa, který ji napadl? Kling chroustal buráčky a barman z něho nespouštěl oči.

„Nedáte si pivko nebo něco, pane detektiv?“ zeptal se.

„Vy jste majitel?“

„Já jsem Buddy. Nechcete pivo?“

„Nemůžu,“ řekl Kling. Jsem ve službě.“

„Tak vás něco trápí?“ zeptal se Buddy.

Kling přisvědčil. Rozhodl se nastražit Buddymu past a šlápl do toho rovnýma nohama. „Byl tu dneska Cookie?“

„Kerej Cookie?“

„Vy tu máte víc lidí, kteří se jmenují Cookie?“

„Já tady žádnýho Cookieho neznám,“ prohlásil Buddy.

„Ale ano, znáte,“ řekl Kling a pokýval hlavou. Nabral si novou hrst buráků. „Že byste ho neznal?“

„Neznám.“

„To je škoda.“ Kling už zase chroustal oříšky. Buddy ho dál pozoroval. „Jste si jistý, že ho neznáte?“

„Jaktěživ jsem vo něm neslyšel.“

„To je špatné,“ řekl Kling. „A moc. My ho potřebujeme. Moc ho potřebujeme.“

„Proč?“

„Ztloukl jedno děvče.“

„Vopravdu?“

„Opravdu. Leží v nemocnici.“

„Děláte si srandu?“

„Ba ne,“ řekl Kling. „Prohledali jsme celé město.“ Odmlčel se a pak si řekl, že to nějak dopadne. „Na adrese, kterou máme v seznamu hledaných osob, jsme ho nezastihli, ale víme, že často chodí sem.“

„Jak to víte?“

Kling se usmál. „My víme ledacos.“

„Hmm,“ řekl Buddy neutrálně.

„Však my ho dostaneme,“ řekl Kling a lhal, jako když tiskne. „To děvče ho poznalo podle obrázku. Jen co ho dostaneme, je s ním amen.“

„Má záznam v rejstříku, co?“

„To ne,“ odpověděl Kling, „nemá.“

Buddy se trochu předklonil, připravený vyrazit. „Tak v rejstříku nic, říkáte?“

„Ne.“

„Tak kde ste vzali tu fotku, na který by ho ta holka měla poznat?“ řekl Buddy a najednou se usmál.

„Obchází lidi a má na svědomí sázkový podvody,“ řekl Kling a ležérně si strčil do úst další burák.

„No a co?“

„My máme jejich seznam.“

„Jakej seznam?“

„Poloviny těch, co mají v městě co dělat se sázkama.“

„Jo tak?“ řekl Buddy a přimhouřil oči. Bylo jasné, že Klingovi nevěří a hledá nějaký háček v tom, co se mu tady vykládá.

„Samo,“ řekl Kling. „Adresy, portréty, u některých i otisky.“

„Jo tak?“ opakoval Buddy.

„Tak.“

„K čemu to máte?“

„Čekáme, až něco provedou.“

„Co jako?“

„Něco většího než jen podvodný vybírání sázek. Něco, za co je můžeme šoupnout za katr a zahodit klíč.“

„Aha,“ přikývl Buddy. Přestal pochybovat. Tomuhle rozuměl. V policejních fíglech se vyznal. Kling se snažil tvářit nezúčastněně. Znova hrábl do buráků.

„Cookie to přehnal: Jen co ho dostaneme, to děvče se na něj podívá a máme ho! Napadení prvního stupně.“

„Použil zbraň?“

„Ale kdepak! Ruce! Ale zabít se ji snažil.“

Buddy pokrčil rameny.

„My ho dostaneme, žádná starost,“ řekl Kling. „Víme, kdo je, a tak je to jen otázka času.“

„No jo, dobrá,“ řekl Buddy, jako by se ho to netýkalo.

„Jen ho musíme najít, to je všechno, ostatní je hračka.“

„No jo, najít někoho bejvá někdy sakra těžký,“ přitakal opět Buddy hlasem poslušného školáka.

„Já bych vás chtěl jen varovat, příteli,“ řekl Kling.

„Proč jako?“

„Držte jazyk za zuby a neříkejte, že jsem tu byl.“

„Komu bych to říkal?“

„Já nevím komu, ale radši nikomu.“

„Proč bych měl překážet spravedlnosti?“ řekl Buddy a zatvářil se dotčeně. „Jestli ten váš Cookie zmlátil nějakou holku,

tak vám přeju, abyste ho našli.“
„To je od vás hezké.“
„To se ví.“ Buddy chvíli mlčel a pak se podíval na misku s oříšky. „To chcete zbaštit všechny, nebo co?“
„Pamatujte, co jsem vám řekl.“ Kling doufal, že to nepřehání. „Jazyk za zubama! Jestli se to prozradí a my zjistíme, že díky vám...“
„Tady se prozradí akorát kohoutek vod piva, dyž teče,“ odpověděl Buddy a odporoučel se, protože na něj z baru někdo zamával. Kling zůstal ještě chvilku sedět, pak vstal, nacpal si do úst ještě hrstku buráků a odešel.
Teprve venku na chodníku si dovolil úsměv.

Noticka se objevila týž den v obou odpoledních denících.
Byla malá a sotva si jí někdo všiml, protože tonula v záplavě dalších zpráv na čtvrté stránce obou novin. Titulek byl stručný, ale nápadný:

SVĚDKOVÉ SUROVÉHO ČINU

Dva svědkové surového zmlácení strážníka Ronalda Fairchilda ve středu 11. října odmítli dnes identifikovat fotografii údajného útočníka.

Fotografie pochází z policejní kartotéky „sázkových podvodníků“ a byla předtím ukázána další oběti téhož podezřelého násilníka. Slečna Cynthia Forrestová, která se zotavuje po surovém zbití v městské nemocnici Elisabeth Rushmorové, poznala útočníka na fotografii a je ochotna svědčit proti podezřelému, jakmile bude dopaden.
Strážníkův stav je kritický.
Detektiv poručík Peter Byrnes
z 87. policejního revíru, jehož pátrací skupina vyšetřuje obě napadení, nám dnes řekl: „Netečnost těch dvou svědků je šokující. Strážník Fairchild byl v komatu a od svého přijetí do nemocnice Buena Vista je v kritickém stavu. Jestli zemře, máme co dělat s vraždou. Kdyby nebylo slušných lidí, jako je slečna Forrestová, naše město by nikdy nemohlo dovést kriminální případy až před soud.“

Byrnes si přečetl ten článek v soukromí své rohové kanceláře a pak se podíval na Klinga, který stál před jeho stolem a zářil autorskou pýchou.
„Je Fairchild opravdu v kritickém stavu?“ zeptal se.
„Není.“
„Co když si to ten náš chlap ověří?“
„Ať. Jsem s Buena Vistou domluvený.“
Byrnes přikývl a znova se zadíval na článek. Pak ho odstrčil a řekl: „Podle toho, cos o mně napsal, jsem totální debil.“

10

Když se Kling vrátil z poručíkovy kanceláře do služebny, zastal tam Carellu a Meyera.
„Jak se vede?“ zeptal se Carella.
„Jakž takž. Právě jsme si prohlíželi ten canc.“
„Jakej canc?“
„Prostě canc,“ řekl Kling záhadně a odešel.
„Kdy řekla laborka, že zavolají ohledně těch vitaminových kapslí?“ zeptal se Carella.
„Během dneška,“ řekl Meyer.
„Jak během? Už je pět pryč.“
„Hele, já za to nemůžu,“ řekl Meyer, vstal a šel si pro vodu ke chladicímu zařízení. Zazvonil telefon. Carella ho vzal.
„87. pátrací skupina, Carella,“ řekl.
„Steve, tady je Bob O’Brien.“
„Jo, co je, Bobe?“
„Jak dlouho tady mám čučet a hlídat toho tvýho Nelsona?“
„Kde jsi?“
„Před jeho barákem. Sledoval jsem ho z ordinace do špitálu a pak sem.“
„Do kterýho špitálu?“
„Všeobecnýho presbyteriánskýho.“
„Co tam dělal?“
„Jak to mám já vědět? Většina doktorů patří k nějaký nemocnici, ne?“
„Asi jo. Kdy odešel z ordinace?“
„Odpoledne po návštěvních hodinách.“
„V kolik to bylo?“

„Chvilku po druhý."
„A šel rovnou do toho špitálu?"
„Jo. Má malý červený MG."
„V kolik odešel z nemocnice?"
„Asi před půlhodinou."
„Rovnou domů?"
„Jo. Myslíš, že tam už zůstane?"
„Nevím. Brnkni mi asi za hodinu."
„Dobře. Kde budeš? Doma?"
„Ne, ještě se tu zdržíme."
„Oukej," řekl O'Brien a zavěsil. Meyer se vrátil ke svému stolu s kelímkem vody. Opřel ho o telefon a otevřel zásuvku, z níž vytáhl dlouhý pruh tvrdého papíru s barevnými kapslemi.
„Co to máš?" zeptal se Carella.
„Proti nachlazení," řekl Meyer, vyndal jednu kapsli z celofánového obalu, strčil ji do úst a zapil vodou. Telefon opět zazvonil. Meyer zdvihl sluchátko.
„87. pátrací skupina, Meyer."
„Meyere, tady je Andy Parker. Já jsem ještě u Krantze, kontroluju ho. Je v restauraci s buchtou, která má kozy jak melouny."
„Jaká velikost bys řek?" zajímal se Meyer.
„Jak to mám, ty vole, vědět?"
„Dobrá, tak se ho drž. Zavolej zase později, jo?"
„Jsem utahanej," řekl Parker.
„Já taky."
„Jo, ale já jsem utahanej dovopravdy," řekl Parker a zavěsil.
Meyer vrátil sluchátko na místo. „Parker," řekl. „Krantz je v hospodě a dává si do nosu."
„Hezký," řekl Carella.
„Nemáme si poslat pro jídlo?"
„Při tomhle případu ani nemám hlad."
„Měl by se dát matematicky vypočítat."
„Jak, prosím tě?"
„Pro každej případ by měly platit zákony matematiky. Nemám to rád, když se nedá sčítat a odečítat."
„Proč se Bert tak uculoval, když odcházel?"
„Já nevím. On se uculuje často," řekl Meyer. „Já mám rád, když dvě a dvě jsou čtyři. Mám rád, když sebevražda je sebevražda."
„Ty myslíš, že to je sebevražda?"
„Ne, a to je právě ono. Nemám rád, když sebevražda je vražda. Potrpím si na matematiku."
„Já jsem na gymplu propad z geometrie," řekl Carella.
„Fakt?"
„Fakt."
„Naše fakta jsou v pořádku," řekl Meyer, „a dohromady dávají sebevraždu. Jenže něco mi říká, že to tak není."
„Říká ti to správně," souhlasil Carella.
„Právě. Říká mi to správně. Říká mi to, že je to vražda."
Zazvonil telefon. Meyer zdvihl sluchátko. „87. pátrací skupina, Meyer," řekl. „To jseš zase ty? Co se děje?" Poslouchal. „Jo? Opravdu? Já nevím, ověříme si to. Oukej, zůstaň tam. Čau." Zavěsil.
„Kdo to byl?" zeptal se Carella.
„Bob O'Brien. Říká, že před Nelsonovým domem zastavil modrej thunderbird a vylezla z něj blond ženská. Chce vědět, jestli Melanie Giffordová má modrýho thunderbirda."
„Já nevím, jakej má auťák, ty bys to věděl?"
„Ne."
„Registrace vozidel je už zavřená, že jo?"
„Můžeme volat na noční číslo."
„Myslím, že bysme měli."
Meyer nebyl přesvědčený. „Nelson je rodinnej přítel. Melaniina návštěva se dá rozumně vysvětlit."
„Já vím," řekl Carella. „Jaký je to číslo?"
„Tady ho máš," řekl Meyer a otevřel svůj telefonní seznam. „Je tu samozřejmě ta záležitost s Giffordovým večírkem."
„Jako ta hádka?" zeptal se Carella a vytáčel číslo.
„Jo, když se Gifford vrhnul na doktora."
„Právě," Carella přikývl. „Zvoní to."
„Ale Gifford byl opilej."
„Byl. Haló," řekl Carella do telefonu. „Tady je Steve Carella, detektiv druhý třídy, 87. pátrací skupina. Zjišťuju registraci auta paní Melanie Giffordové ze Slavičí vyhlídky. Ovšem, počkám. Co? Ne, Gifford, Gé jako guma. Správně." Zakryl mluvítko. „Copak Bob neví, jak vypadá?"
„Jak by to moh vědět?"
„Máš pravdu. Jsem už z toho zatraceného případu úplně grogy." Podíval se na proužek papíru s kapslemi na

Meyerově stole. „Co to vůbec bereš za prevít?“
„Prej je to dobrý,“ řekl Meyer. „Lepší než to svinstvo, co jsem užíval předtím.“
Carella se podíval na nástěnné hodiny.
„Stejně to beru jen dvakrát denně,“ řekl Meyer.
„Haló,“ řekl Carella do telefonu. „Jo, spusťte. Modrej thunderbird, rok 1964. Výborně, děkuju vám.“ Zavěsil.
„Slyšels?“
„Slyšel.“
„Zajímavý, co?“
„Moc zajímavý.“
„Co myslíš, že naše truchlící Melanie chce u našeho milýho doktůrka?“
„Třeba je taky nastydlá.“
„Třeba.“ Carella si vzdychl. „Proč jen dvakrát?“
„Co?“
„Proč bereš ty prášky jen dvakrát denně?“
Neuplynulo víc než pět minut, když Carella vzal telefon a zavolal poručíku Samu Grossmanovi domů do Majesty.

Když Meyer s Carellou přijeli, stál Bob O’Brien na ulici naproti Nelsonovu domu z hnědočerveného pískovce na Jižní čtrnácté. Před vchodem do domu bylo zaparkované červené MG a za ním stál modrý thunderbird Melanie Giffordové. Meyer a Carella šli k O’Brienovi; stál tam s hlavou zastrčenou do límce a s rukama v kapsách. Hned je poznal, ale jen kývl na pozdrav.
„Dělá se pěkná zima,“ řekl.
„To jo. Je tam ještě?“
„Je. Myslím si, že doktorovi patří celej barák. V přízemí je vchod. V prvním poschodí musí být kuchyně, jídelna a obývák a v posledním patře ložnice.“
„Jaks na to, prosím tebe, přišel?“ zeptal se Meyer.
„Když ta ženská vešla, rozsvítilo se v přízemí. Je to paní Giffordová?“
„Je to ona.“
„Aha, no tak jo,“ řekl O’Brien. „A hned to zase zhaslo. V prvním patře se svítilo ještě před chvilkou. Nějaká starší paní vyšla z domu kolem sedmý hodiny, myslím si, že je to kuchařka nebo hospodyně nebo obojí.“
„Takže teď jsou tam sami?“
„Jo. Nahoře se rozsvítilo asi deset minut potom, co odešla ta babka. Vidíte to malý okýnko? Myslím si, že to bude záchod. Co vy na to?“
„Určitě.“
„Nejdřív se rozsvítilo tam, pak se zhaslo, a pak se rozsvítilo za tím velkým oknem. Vsadím se, že to je ložnice.“
„Co si myslíš, že tam dělají?“ zeptal se Meyer.
„Vím akorát, co bych tam dělal já,“ odpověděl O’Brien.
„Ty teď můžeš jít domů,“ řekl Carella.
„Už mě nepotřebujete?“
„Ne. Běž, uvidíme se zejtra.“
„Jdete dovnitř?“
„Jdeme.“
„Vážně mě nepotřebujete, abych fotil?“
„To jsou nápady,“ řekl Meyer a šel za Carellou, který už byl uprostřed ulice. Na schůdcích před vchodem se zastavili. Carella nahmatal zvonek a zazvonil. Žádná odpověď. Zazvonil znova. Meyer poodstoupil. V prvním poschodí se rozsvítilo.
„Jde dolů,“ řekl Meyer.
„Ať sejde,“ přisvědčil Carella. „Druhej vrah.“
„Cože?“
„Macbeth. Třetí jednání, výstup třetí.“
„Páni,“ řekl Meyer a u vchodu se udělalo světlo. Za okamžik se vstupní dveře otevřely.
„Ano?“ Doktor byl překvapený, ale nijak zvlášť rozmrzelý. Měl na sobě černý hedvábný župan a na nohou trepky.
„Mohli bychom jít dovnitř?“ zeptal se Carella.
„Já jsem se právě chystal do postele.“
„Nebude to dlouho trvat.“
„Dobře, ale...“
„Jste sám doma, pane doktore?“
„Ovšem,“ řekl Nelson.
„Smíme jít dál?“
„No... no tak dobrá, pojďte tedy. Ale jsem unavený a doufám -“
„Budeme se snažit být struční,“ řekl Carella a vešel do domu. V předsíni byla pohovka a u ní malý stolek. Na stěně proti dveřím viselo zrcadlo, pod ním byla polička na poštu. Nelson je nepozval nahoru. Strčil ruce do kapes županu a svým postojem dal jasně najevo, že se nemíní hnout z předsíně dál do bytu.
„Jsem nastydlý,“ řekl Meyer.
Nelson povytáhl obočí.

„Zkoušel jsem všechno možné," pokračoval Meyer. „Teď jsem právě začal brát něco nového. Doufám, že to pomůže."
Nelson se zamračil. „Promiňte, pane Meyere," řekl, „ale vy jste se sem přišel bavit o své -"
Carella si sáhl do kapsy saka. Když natáhl ruku k Nelsonovi, ležela mu na dlani černo-fialová želatinová kapsle.
„Víte, co to je, pane doktore?" zeptal se.
„Vypadá to jako vitaminová kapsle," odpověděl Nelson.
„Přesně řečeno, je to kapsle plexcinu, tedy kombinace vitaminu C s B-komplexem, kterou užíval Stan Gifford."
„Aha, ano," vzpomněl si Nelson a přikývl.
„Fakticky, abych byl ještě přesnější, je to kapsle z krabičky vitaminů, kterou měl Gifford doma."
„Ano?" řekl Nelson. Bylo jasné, že neví, oč jde. Zřejmě přemýšlel, kam Carella míří.
„Poslali jsme dnes odpoledne tu lahvičku s kapslemi do laboratoře poručíkovi Grossmanovi," pokračoval Carella. „V žádné nebyl jed. Jen vitaminy."
„Já jsem nastydlý," řekl Meyer.
Nelson se zamračil.
„A nachlazení detektiva Meyera nás přivedlo k tomu, že jsme znova navštívili poručíka Grossmana. Prostě jen tak. Souhlasil, abychom za ním přišli do laborky, pane doktore. Strávili jsme tam několik právě uplynulých hodin. Sam - to je poručík Grossman - nám řekl pár velice zajímavých věcí a my bychom rádi znali váš názor. Chceme být v té věci co nejspecifičtější, protože v Giffordově případu je mnoho specifičností, jak budete jistě souhlasit?"
„Předpokládám, že ano."
„Specifický jed, například. A specifická dávka a specifická rychlost, s níž jed účinkuje, a specifická rychlost rozpouštění kapsle, že?"
„Jistě," řekl Nelson.
„Vy docházíte jako lékař do Všeobecné presbyteriánské, viďte, pane doktore?"
„Ano."
„A my jsme právě před chvílí mluvili s tamějším lékárníkem. Řekl nám, že strofantin skladují ve formě krystalického prášku, tak tři nebo čtyři grány. Zbytek je v ampulích, a ani těch nemají moc."
„To je sice zajímavé, ale co -"
„Otevřete tuhle kapsli, pane doktore."
„Prosím?"
„Tu vitaminovou kapsli. Otevřete ji. Rozpadne se na dvě poloviny. No tak! Je to velikost nula nula, pane doktore. To jistě víte, že?"
„Řekl bych nula nebo menší, tedy dvě nuly."
„Buďme přesní. Tahle kapsle, která obsahuje vitaminy, jež užíval Gifford, je velikosti nula nula."
„Tak dobrá, dvě nuly."
„Otevřete ji."
Nelson usedl na pohovku, položil kapsli na nízký stolek a opatrně ji rozloupl na dvě půlky. Na stolek si vysypal prášek.
„To je ta vitaminová kapsle, pane doktore. Tentýž obsah mají všechny kapsle v Giffordově lahvičce. Neškodný. Máme-li být přesní, tak dokonce prospěšný. Je to pravda, že?"
„Je to pravda."
„Podívejte se na tu kapsli ještě jednou." Nelson se podíval. „Ne na ni, pane doktore, dovnitř. Vidíte tam něco?"
„Ne, to je... zdá se... jako by v ní byla ještě jedna kapsle."
„Taky že ano," řekl Carella. „Na mou věru, v té kapsli je ještě jedna! Po pravdě řečeno, pane doktore, je to želatinová kapsle velikosti tři, která, jak vidíte, se do té větší kapsle velikosti dvě nuly lehce vejde. Vyrobili jsme si tenhle vzorek v laboratoři." Carella vzal větší kapsli ze stolku a vysypal z ní zbytek vitaminu; na stolek vypadla menší kapsle. Carella ji ukazováčkem odstrčil od hromádky vitaminového prášku a řekl: „Třetí kapsle, pane doktore."
„Nevím, proč to říkáte."
„My jsme totiž tu třetí kapsli hledali. Protože ta, kterou Gifford spolkl u oběda, ho v žádném případě zabít nemohla. A teď, pane doktore. Kdyby ta menší kapsle byla plná strofantinu a kdyby ji někdo vložil do té větší, tak ho zabít mohla, nemyslíte?"
„Docela jistě, ale musela by být -"
„Ano, pane doktore?"
„Řekl bych, že... že ta menší kapsle by se byla rozpustila taky velice rychle. Tím chci říct -"
„Chcete říct, pane doktore, že jestliže by se vnější kapsle rozpustila po šesti minutách, ta vnitřní by na to potřebovala další čtyři, pět nebo kolik minut. To jste chtěl říct?"
„Ano."
„Takže se na věci vlastně nic nemění. Gifford by byl musel stejně polknout tu kapsli těsně předtím, než se objevil na obrazovce."
„Ano, aspoň si myslím."
„Ale já jsem nastydlý," řekl Meyer.
„Ano, kolega Meyer také užívá nějaké kapsle," řekl Carella s úsměvem. Jenže on bere jen dvě denně, jejich obsah se dostane ven pomalu - za celých dvanáct hodin. Říká se jim kapsle s prodlouženým účinkem." Zdálo se, že Nelson chce vstát, ale Carella ihned řekl: „Zůstaňte sedět, pane doktore, ještě jsme neskončili."
Meyer se usmál. „Moje kapsle se ovšem vyrábějí komerčně. Podle mého názoru vyrobit kapsle s prodlouženým účinkem na koleně by asi nešlo, že, pane doktore?"

„Řekl bych, že ne.“

„Tak abychom byli přesní,“ řekl Carella. „Poručík Sam Grossman tvrdí, že napodobit takovou kapsli není možné. Ale vzpomněl si na pokusy z dávných dob, kdy byl v armádě, a někteří lékaři z jeho útvaru se bavili výrobou něčeho, čemu říkali ‘enterický povlak’. Když vy jste byl v armádě, dělali to lékaři taky? Znáte ten výraz ‘enterický povlak’, pane doktore?“

„Jak bych ho neznal,“ řekl Nelson a vstal, ale Carella se nahnul přes stůl, položil mu ruce na ramena a přitiskl ho zpátky na pohovku.

„Enterický povlak,“ řekl Carella, „pokud mluvíme o této malé kapsli, té vnitřní, pane doktore, znamená, že kapsle byla přesně na třicet vteřin ponořena do jednoprocentního roztoku formaldehydu, pak ponechána, aby uschla -“

„Co tohle všechno znamená? Proč mi tady -“

„- a dále zůstavena dva týdny pod vlivem formaldehydu, který způsobil, že želatina ztvrdla. Pak -“

„Nechápu, proč mi tohle říkáte.“

„Říkám to proto, že takto ošetřená kapsle se v normálních gastrických šťávách rozpouští po minimálně třech hodinách, pane doktore, a že za tu dobu už opustila žaludek, načež se během pěti hodin rozpustila v tenkém střevě. Takže, jak vidíte, pane doktore, už nemáme co činit s šesti minutami. Tak rychle by se rozpustila jen vnější kapsle. Máme tedy co dělat s třemi až osmi hodinami. Máme co dělat s měkčím vnějším obalem a tvrdým vnitřním jádrem, jež obsahuje dva grány jedu. Mám-li být přesný, pane doktore, máme co dělat s kapslí, kterou Gifford beze všech pochyb spolkl u oběda v den, kdy byl zavražděn.“

Nelson zavrtěl hlavou. „Nevím, o čem mluvíte,“ řekl. „Já se vším tímhle nemám nic společného.“

„Ale jděte, pane doktore,“ řekl Carella. „Asi jsme zapomněli říct, že lékárna ve Všeobecné presbyteriánské má záznam o všech lécích, objednaných jejími lékaři. Podle záznamů jste vy osobně vyzvedával maličká množství strofantinu z lékárny celý minulý měsíc. Neexistuje důkaz, že byste jej byl v té době podával pacientům nemocnice.“ Carella se odmlčel. „Víme přesně, j a k jste to udělal, pane doktore. Nechtěl byste nám říct p r o č?“

Nelson neodpovídal.

„Pak nám to snad řekne paní Giffordová.“ Carella šel ke schodišti na druhý konec předsíně. „Paní Giffordová,“ zavolal, „byla byste tak laskavá, oblékla se a přišla dolů?“

Nemocnice Elisabeth Rushmorové byla na jižním okraji města. Byl to shluk bílých budov s průčelími obrácenými k řece Dixu. Z nemocničních oken se dal sledovat provoz na řece, v dálce bylo vidět vysoké komíny, vyfukující černá oblaka dýmu, a všechny tři mosty spojující ostrov se Sand‘s Spitem, Calm’s Pointem a Majestou.

Od vody foukal studený vítr. Zašel do nemocnice už odpoledne a zjistil, že večerní návštěvy končí v osm hodin. Teď bylo tři čtvrtě na šest. Stál na břehu řeky se zdviženým límcem, díval se nahoru na osvětlená okna nemocnice a znova v duchu probíral svůj plán.

Zpočátku pokládal celou tu věc za obyčejný policajtský trik. Pozorně poslouchal, když mu Buddy vykládal o návštěvě blond policajta, toho prevíta mizernýho; Buddy řekl, že přej se jmenuje Kling. Detektiv Bert Kling. Tiskl sluchátko telefonu těsně k uchu a ruka na černém plastu se mu najednou zpotila. Ale celou dobu si říkal, že je to jen sprostej trik, ty lidi si vopravdu myslej, že jim sežere takovou ptákovinu?

Jenomže - vědí, jak se jmenuje. Ten Kling se sháněl po Cookiem. Jak by mohli znát jeho méno, kdyby skutečně nefiguroval v ňáký kartotéce seznam lidí, kerý se zabejvaj sázením? A neřek ten Kling něco vo tom, že ho nezastihli na adrese, kerou maj v tom seznamu? Jesli něco zní pravdivě, tak tohle teda jo. Před dvěma roky změnil kvartýr, možná že ten seznam je starší, že je z doby předtím. A mimoto pár posledních dní se doma nezdržoval, tak ho prostě na tý adrese zastihnout nemohli, nebyl tam. Takže něco pravdy na tom všem možná bude, jak to má člověk vědět?

Ale podobizna? Kde by ji sebrali? Možný to snad je. Jesli poldové vopravdu maj takovej seznam, tak můžou mít i fotku. Věděl až moc dobře, že ty hajzlové fotí na každým kroku, většinou se snaží usvědčit feťáky, ale co dyž dělaj to samý se sázkařema? Na vlastní voči viděl prádelní vůz nebo stěhovací náklaďák zaparkovanej na jednom fleku celej den a věděl - stejně jako vostatní čumilové kolem, že to jsou poldové a že fotografujou. Takže je docela možný, že maj i jeho fotku. A možná že ta čubka na něj dovopravdy ukázala, třeba jo, možný to je. Pořád to ale eště trochu smrdí, je tam až moc nezodpověděnejch votázek.

Na většinu z nich dostal odpověď, když si přečetl článek v odpoledních novinách. Skoro ho přehlédl, protože začal vzadu u výsledků dostihů a teprve pak se vrátil na začátek, aby si ukrátil čas. Za prvé se v článku potvrdilo, že seznam sázkových podvodníků v kartotéce mají, i když právě tomuhle věřil, ještě než viděl noviny. Taky to vysvětlovalo, proč ho nemůže identifikovat Fairchild. Nedá se po člověku chtít, aby si prohlížel fotky, když leží v bezvědomí ve špitále. Nemyslel si, že ho praštil tak moc, ale třeba nezná svou vlastní sílu. Jen pro kontrolu si zavolal Buena Vistu hned po přečtení článku a zeptal se, jak se daří strážníku Fairchildovi. Je pořád eště v komatu, řekli mu, a jeho stav je kritický. Tak aspoň tohle bylo pravda. A samozřejmě, jestli ty idioti v kanceláři, kde pracuje Cindy, měli tak plný kalhoty, že se nezmohli na to, aby někoho identifikovali, zbejvá jedině Cindy, na kterou se poldové můžou spolehnout.

Slovo vražda ho vylekalo. Jestli ten posera umře a jestli tě policajti zhaftnou a Cindy řekne ano, to je von, tak je s tebou konec, vole, říkal si. Myslel si, že jí to vysvětlil jasně, ale třeba je kurážnější, než si myslel. Ta myšlenka ho ze záhadného důvodu vzrušila - myšlenka, že ta holka se nezalekla vejprasku, že má eště kuráž identifikovat ho podle vobrázku a slíbit, že bude svědčit! Vzpomínal si, jak ho rozrajcovalo, když četl ty noviny, a stejné vzrušení se ho zmocňovalo teď, když se díval nahoru na nemocniční okna a opakoval si svůj plán.

Návštěvní hodiny končily v osm, to znamená, že má deset minut na to, aby se dostal dovnitř. Najednou začal uvažovat, jestli ho vůbec pustí až k cíli, a bez otálení se vydal ke vchodu v průčelí budovy. Otáčecí dveře kryla zešikmená betonová střecha. Nemocnice byla nová impozantní stavba z hliníku, skla a betonu. Strčil do otáčecích dveří

a kráčel rovnou k pultu na pravé straně rozlehlé haly. Žena v bílém, zřejmě sestra, vzhlédla, když se přiblížil.

„Slečna Cynthia Forrestová?“ řekl.

„Pokoj číslo sedm set dvacet,“ odpověděla žena a podívala se na náramkové hodinky. „Návštěvy za pár minut končí, pane,“ dodala.

„Já vim, děkuju,“ řekl, usmál se a rychle kráčel k výtahu. Čekal tam jen jeden další civil, zbytek byl nemocniční personál v bílém. Najednou ho napadlo, jestli před jejími dveřmi nemá stálou službu policajt. Jesli tam je, tak to prostě stornuju a hotovo, řekl si. Dveře výtahu se otevřely. Vešel dovnitř s ostatními čekajícími, zmáčkl sedmé poschodí a všiml si, že jedna sestra se natáhla k stejnému tlačítku zároveň s ním, ale pak se tiše uklidila do kouta kabiny. Dveře se zavřely.

„Jestli chceš vědět,“ řekla jedna sestra, „je to psoriáza. Doktor Kirsch říká, že je to otrava krve, ale vidělas nohu toho člověka? Ať mi nepovídá, že to je otrava krve!“

„Zítra budou dělat zkoušku,“ řekla jiná sestra.

„Mezitím má pořádně zvýšenou teplotu.“

„To dělá ta opuchlá noha. Je celá infikovaná, víš.“

„Lupénka,“ řekla první sestra. „Je to lupénka,“ a dveře se otevřely. Obě sestry vystoupily. Dveře se opět zavřely. Ve výtahu bylo ticho. Podíval se na hodinky. Za pět minut osm. Výtah zastavil ve čtvrtém patře a pak ještě v pátém. V sedmém vystoupil zároveň se sestrou, která předtím sahala po stejném tlačítku. Na chodbě chvilinku zaváhal. Před ním, přímo od výtahů se táhl otevřený prostor. Za ním byla rozlehlá místnost s řadou oken, solárium, usoudil. Napravo a nalevo od výtahu byly zasklené dveře vedoucí dál k pokojům pacientů. Asi metr přede dveřmi vlevo seděla sestra. Rychle šel k ní a zeptal se, kde je sedmsetdvacítka.

Sestra sotva zdvihla oči. „Rovnou za nosem,“ řekla. „Máte už jen pár minut.“

„Ano, vím, děkuju,“ řekl a strčil do zasklených dveří. Hned za nimi byl pokoj číslo 700, za ním 702; předpokládal tedy, že 720 bude někde na konci chodby. Podíval se na hodinky. Už skoro vosum. Kráčel rychle, očima zkoumal jedny dveře za druhými, jedny označené WC MUŽI našel v polovině chodby. Strčil do dveří, šel rovnou k jedné kabince a zavřel a zamkl za sebou.

Netrvalo ani minutu a tlampač oznámil, že návštěvní hodiny končí. Usmál se, sklopil sedátko mísy, posadil se, zapálil si cigaretu a zahájil dlouhé čekání.

Vyšel z pánské toalety teprve o půlnoci. Do té doby vyslechl nejrůznější pacienty a lékaře, jak diskutují o nekonečném množství a druhu chorob a potíží, a to jak subjektivně, tak objektivně. Vyslechl to všechno tiše a celkem se přitom bavil, lépe mu ubíhal čas. Vypočítal si, že se nemůže hnout, dokud se nezhasne ve všech pokojích. Nevěděl, kdy se tahle pitomá instituce zavírá, ale předpokládal, že v deset nebo v půl jedenácté. Pro jistotu se rozhodl vyčkat až do půlnoci. Předpokládal, že do té doby budou pryč všichni doktoři, a když vyšel na chodbu, věděl, že musí být opatrný. Nepřál si, aby ho někdo zastavil, nebo třeba jen zahlédl, jak míří do pokoje číslo 720 za Cindy.

Je to škoda, že musí tu čubku zabít.

Moh si s ní užít!

Mezi osmou hodinou a půlnocí se nějaký chlap vrátil na záchod celkem sedmnáctkrát. Věděl to, protože ten člověk měl zřejmě nějaké potíže s ledvinami a pokaždé, když přišel, šoural se k mušlím - zvuk bačkor doléhal až do jeho zamčené kabiny - a při močení hlasitě nadával. „Ach ty mizero! Co jsem proved, že jsem si vysloužil takovou bolest a trápení?“ a podobně. Jednou, zrovna když byl v nejlepším, zařval na něj z vedlejší kabinky jiný pacient: „Pro Kristovy rány, Mandele, nechte si ty svý bolístky pro sebe!“

A ten, co stál u mušle, zařval v odpověď: „Měl byste bejt na mým místě, Leibowitzi! Měl by vám uhnít a vodpadnout a voda by ho spláchla do řeky, milej pámbíčku, vyslyš mě!“

Málem vyprskl smíchy, ale místo toho si radši zapálil cigaretu a podíval se na hodinky. Rád by byl věděl, v kolik ukládají všechny tyhle idioty ke spaní, a přemýšlel, co bude mít Cindy na sobě. Dosud si pamatoval, jak tu noc, kdy ji ztloukl, zasvítila na okamžik její nahota - ale tady se zarazil. Na tohle nesmí myslet. Musí ji dneska v noci zabít, nemá smysl myslet na - přece možná, až ji bude zabíjet... že to bude jako posledně, když měl pod sebou to její hladký a pevný břicho, třeba se mu to povede jako posledně, třeba jo.

O půlnoci bylo na pánském záchodě ticho.

Odemkl, přešel kolem umyvadel ke dveřím, nepatrně je pootevřel a vykoukl do chodby. Podlahy byly z nějakých leštěných asfaltových dlaždic a klapot vysokých podpatků se rozléhal na míle daleko. Dobrý, řekl si. Poslouchal. Po chodbě přeběhla sestra. Když zvuk podpatků dozněl, čekal, až zase nastane klid. Rychle vykročil a pustil se ke konci chodby, po pravé i levé straně ubíhala dozadu stále vyšší čísla: 709, 710, 711... 714, 715, 716...

Právě míjel dveře k pokoji číslo 717 po levé straně, když se otevřely a na chodbu vyšla sestra. Byl tak překvapený, že se nezmohl na slovo. Zarazil se na místě bez dechu a uvažoval, jestli jí má dát ránu, když odněkud zaslechl hlas, který řekl: „Dobrý večer, sestro.“ Sotva poznal, že je to jeho vlastní hlas, zněl tak fajnově a příjemně a věcně. Sestra se na něho chviličku zkoumavě dívala a pak se usmála. „Dobrý večer, pane doktore,“ řekla a šla dál po chodbě. Neohlédl se za ní, ale pokračoval až k pokoji číslo 720 a doufal, že tam Cindy leží sama. Otevřel dveře, rychle vstoupil dovnitř, rychle je zavřel, opřel se o ně a nastražil uši. Z chodby se neozýval ani hlásek. Uklidnil se a otočil se do pokoje.

Jediné světlo v místnosti přicházelo z oken na zadním konci za postelí. Rozeznával obrysy jejího těla, oblý bok rýsující se v polotmě pod přikrývkou. Měla ji vytaženou až k bradě a vzadu přes krk, ale v tlumeném svitu měsíce za okny rozeznával její krátké světlé vlasy. Už zase se ho začínalo zmocňovat vzrušení - jako tu noc, kdy ji zbil. Připomněl si, proč je tady, tahle holka ho může dostat na elektrický křeslo! Jestli Fairchild natáhne brka, stačí jim Cindy a mají ho! Zhluboka se nadechl a pohnul se směrem k posteli.

V polotmě sáhl po jejím hrdle, sevřel ho oběma obrovskýma rukama a zašeptal „Cindy“, protože chtěl, aby byla vzhůru

a dívala se mu přímo do obličeje, až z ní bude unikat život.

Zčistajasna se posadila. Mezi jeho ruce vnikly dvě pěsti a rázným pohybem roztrhly jeho sevření. Vyvalil oči.

„Překvapeníčko," řekl Bert Kling a vrazil mu jednu do zubů.

11

Detektivové nejsou básníci; v rozbité hlavě se jambický pentametr nenajde.

Být Meyer Williamem Shakespearem, mohl skutečně věřit, že „láska je kouř, který vzniká milostnými vzdechy". Kdyby byl Carella Henry Wardsworth Longfellow, věděl by, že „láska má svůj šíp vždy pohotově", ale bohužel, jak víte, on Henry Wardsworth Longfellow nebyl, i když měl v Red Banku ve státě New Jersey strýčka Henryho. Kdyby byl aspoň jeden z nich vévoda Buckingham nebo Ovidius nebo lord Byron, uvědomil by si, že láska je solí života a neutuchajícím pramenem strachů a úzkostí a rozmarnou mocí, ale oni nebyli básníci, nýbrž jen těžce pracující policisti.

I jako těžce pracující policisti mohli ocenit Homérův komentář (ze stejnojmenného filmu, který přeložený do angličtiny Nikosem Konstantinem zněl takto: „Ti kdo milují příliš, právě tak nezřízeně nenávidí.").

Jenže oni ten film neviděli, ani nečetli knihu, co byste, prosím vás, chtěli po lamprcajtech?

Zato povídat o lásce by mohli, pánové, a jaké historky! Vyslechli příběhy lásek od stovek lidí, snad jich bylo ještě víc. A nemyslete si, že sami o lásce nic nevědí, co vás vede, oni vědí, co je láska, pane, a jak! Láska je sladká, čistá a zázračná, láska je nádherná. Copak nemilují své mámy a táty a tetičky a strýčky a jim podobné? Nepolíbili děvče poprvé, když jim bylo čtrnáct nebo patnáct nebo tak nějak, to že nebyla láska? Byla, pánové, byla! A nebyli oba šťastně ženatí lidé milující své ženy a děti? Já vám povídám, že vykládat jim o lásce nemá smysl, protože oni o ní vědí všechno, ano, prosím!

„My se milujeme," řekl Nelson.

„Milujeme se," řekla Melanie.

Ve dvě hodiny ráno seděli ti dva v nočním tichu ve služebně a diktovali svá přiznání stenografovi. Seděli každý u jiného stolu a ruce měli dosud potřísněné od inkoustu, s jehož pomocí jim sňali otisky prstů. Meyer a Carella poslouchali nevzrušeně a trpělivě - slyšeli to všechno už tolikrát! Ani Nelson, ani Melanie si zřejmě neuvědomovali, že v devět hodin budou vyvedeni z policejní stanice do antona, odvezeni dolů do města, kde je obžalují, a pak umístěni každý v jiné cele. Scházeli se tajně déle než rok, jak vypověděli, ale prozatím jim ani nepřišlo na mysl, že se neuvidí, dokud nestanou před soudem - a možná že pak už nikdy.

Carella a Meyer mlčky poslouchali, jak se ta jejich láska vyvíjela.

„Na lásku neexistují zákony," řekl Nelson; byla to variace na výrok někoho jiného, ale smysl byl zcela jasný. „To, co je mezi Melanií a mnou, se prostě stalo. My jsme to nechtěli, nežádali jsme o to. Prostě se to stalo."

„Prostě se to stalo," řekla Melanie u vedlejšího stolu. „Pamatuju si přesně kdy. Seděli jsme jednou večer před studiem v Carlově voze a čekali na Stana, až se odlíčí, abychom šli všichni tři na večeři. Carlova ruka se dotkla mojí, a než jsme se nadali, už jsme se líbali. A zamilovali se do sebe brzy nato. Aspoň myslím, že jsme se zamilovali."

„Zamilovali jsme se," řekl Nelson. „Bránili jsme se tomu, snažili se. Věděli jsme, že to není správné. Ale když jsme viděli, že se nemůžeme nemilovat, šli jsme za Stanem a svěřili se mu a požádali ho o rozvod. Bylo to hned po té příhodě na večírku, kdy se mě snažil přeprat. Minulý měsíc, v září. Řekli jsme mu, že se milujeme a že Melanie se chce dát rozvést. Kategoricky to odmítl."

„Myslím, že to o nás věděl celou dobu," řekla Melanie. „Když říkáte, že změnil závěť, tak to udělal proto. Musel vědět, že já a Carl jsme milenci. On, můj manžel, byl velice senzitivní. Musel tušit, že něco není v pořádku, dávno předtím, než jsme mu to řekli."

„Nápad, že ho zabijeme, pochází ode mne," řekl Nelson.

„Já jsem ochotně souhlasila," řekla Melanie.

„Začal jsem si brát v nemocniční lékárně strofantin. Lékárník je můj známý, často se tam zastavím, když mám nedostatek toho či onoho, něčeho, co potřebuju do tašky nebo v ordinaci. Zastavím se u něj, řeknu ahoj, Charlie, potřebuju trochu penicilínu, a on mi ho samozřejmě dá, protože mě zná. Tak jsem to udělal i se strofantinem. Nikdy jsem se nepouštěl do vysvětlování, nač ho potřebuju. Předpokládal jsem, že si myslí, že ho chci pro svou privátní praxi mimo nemocnici. Aspoň se mě na to nikdy neptal, taky proč by se měl ptát?"

„Carl připravil tu kapsli," řekla Melanie. „U snídaně, tu středu, potom, co si Stan vzal svůj ranní vitamin. Vyměnila jsem zbývající kapsli za tu se strofantinem. Při obědě jsem se dívala, jak ji zapíjí vodou. Věděli jsme, že kapsle se rozpustí za tři až sedm hodin, ale přesně, jak dlouho to bude trvat, jsme nevěděli. Neočekávali jsme, že zemře zrovna před kamerou, ale ono to nebylo důležité, chápete? Až se to stane, my v jeho blízkosti nebudeme, a jedině na tom záleželo. Budeme docela mimo."

„Ale přece jsme si uvědomovali, že já budu podezřelý číslo jedna," řekl Nelson. „Jsem koneckonců lékař a mám přístup k lékům. Tak jsme se na tu možnost připravili. Já jsem prohlásil, že jde o vraždu, a žádal jsem pitvu."

„Taky jsme pokládali za dobrý nápad," řekla Melanie, „když prohlásím, že podezírám Carla. Až vy přijdete na to, o jaký druh jedu jde - jak rychle účinkuje, myslím - a zjistíte, že Carl byl při celém Stanově programu doma, tak ho automaticky zbavíte podezření. Tak jsme si to představovali."

„My se milujeme," řekl Nelson.

„Milujeme se," řekla Melanie.

Když domluvili, seděli mlčky a klidně. Policejní stenograf jim ukázal zápis toho, co řekli; podepsali několik kopií a pak

vyšel z kanceláře Alf Miscolo, nasadil oběma pouta a odvedl je dolů do cel předběžného zadržení.

„Jednu pro nás, jednu pro poručíka a jednu pro oddělení vražd," řekl Carella stenografovi. Ten jen přikývl. I on to už slyšel. Neexistuje nic, co byste mu mohli vykládat o lásce nebo o vraždění. Nasadil si klobouk, položil žádaný počet podepsaných přiznání na stůl vedle hrazení a odešel ze služebny. Když šel po chodbě, slyšel za zdmi místnosti pro výslechy přitlumené hlasy.

„Proč jste ji zmlátil?" ptal se Kling.

„Já jsem nikoho nezmlátil," řekl Cookie. „Já ji miluju."

„Cože ji...?"

„Miluju ji, nejste náhodou hluchej? Miluju ji vod první chvíle, co jsem ji viděl."

„Kdy to bylo?"

„Na konci léta, v srpnu. Na Stemu. Zrovna jsem vybral sázky v jedny cukrárně na rohu a šel jsem kolem Pokerina, to je ten podnik uprostřed bloku, a napadlo mi, že se tam zastavím a zabiju trochu čas, chápete? No a jeden chlap tam venku předváděl ten svůj podfuk, skořápkář, víte, a já sem tam stál a poslouchal ho, tolik a tolik za čtvrt dolaru, nebo co to bylo za kravinu. No a pak jsem nakouknul dovnitř a ona tam seděla v zelenejch šatech a nahejbala se nad stolem, myslim, co dělala, nevim."

„Dobře, a co bylo pak?"

„Vlez jsem dovnitř."

„Pokračujte."

„Co po mně chcete?"

„Chci vědět, proč jste ji bil?"

„Já jsem ji nebil, kdo vám to nakecal?"

„Kdo sis myslel, že byl v ty posteli dneska v noci, ty darebáku?"

„Já sem nevěděl, kdo tam je. Nechtě mě bejt. Nic na mě neváte. Co si myslíte, že sem? Ňákej usmrkanec?"

„Jo, já si to myslím," řekl Kling. „Co se dělo ten první večer, co jste ji spatřil?"

„Nic. Byl s ní ňákej chlápek, takovej ten, co vypadaj jako z reklamy. Koukal sem na ni, nic víc. Nevěděla, že se na ni koukám, nevěděla, že vůbec existuju. Pak sem šel za nima, dyž vyšli ven, a zjistil, kde bydlí, a potom jsem za ní chodil všude, kam šla. To je všecko."

„To není všecko."

„Já vám povídám, že je to všecko."

„Dobře, dělejte, jak chcete," řekl Kling. „Mějte rozum. Přišijem vám všechno - mimo druhou světovou válku."

„Říkám vám, že sem se jí nedotknul ani prstem. Šel sem za ní do kanceláře, abych jí to řek, to je všecko."

„Co abyste jí řekl?"

„Že je moje holka. Že nesmí nikam chodit s jinejma a s nikým se kamarádit, protože je moje, chápete? Jen proto sem tam šel, abych jí tohlencto řek. Takovej průser sem nečekal. Chtěl sem jí jen říct, co vod ní čekám. Víc nic."

John „Cookie" Cacciatore sklonil hlavu. Krempa klobouku mu zakrývala oči, takže mu Kling do nich neviděl.

„Dybyste do toho nestrkali nos, mohlo bejt všecko oukej."

V služebně bylo ticho.

„Já tu holku miluju," řekl.

A pak zamumlal: „Vy mizero posranej, vy ste mě dneska v noci málem zabil!"

Ráno nakonec vždycky přijde.

Ráno šel detektiv Bert Kling do nemocnice Elisabeth Rushmorové a požádal, jestli může vidět Cynthii Forrestovou. Věděl, že to není normální doba návštěv, ale vysvětlil, že je detektiv ve službě, a poprosil, aby mu to výjimečně dovolili. Protože celá nemocnice věděla, že je to ten policajt, co včera v noci dopadl v sedmém poschodí toho surovce, nebylo třeba nic vysvětlovat. Dovolili mu to okamžitě.

Cindy seděla v posteli.

Otočila hlavu ke dveřím, když Kling vešel; levou rukou si automaticky hrábla do blond vlasů a načechrala je.

„Ahoj," řekl.

„Nazdar."

„Jak se cítíte?"

„Dobře." Opatrně si sáhla na oči. „Už ten otok opad?"

„Ano."

„Ale pořád ještě jsem samá modřina, že?"

„Jste. Ale vypadáte dobře."

„Děkuju," řekla Cindy. A po chvíli dodala: „Ublížil vám včera v noci?"

„Ne."

„Doopravdy?"

„Na mou duši."

„Je strašně zlý."

„Já vím."

„Bude sedět?"

„Do vězení půjde, to ano. I bez vašeho svědectví. Napadl úřední osobu." Kling se usmál. „Fakticky se mě pokoušel uškrtit. To je pokus o vraždu."

„Já... já se toho člověka příšerně bojím," řekla Cindy.

„Rád věřím.“
„Jenže...“ Polkla. „Ale kdyby to pomohlo, jsem... byla bych... byla bych ochotná svědčit. Jestli to pomůže, chci říct.“
„Já nevím,“ řekl Kling. „To nám bude muset říct státní zástupce.“
„Dobrá,“ řekla Cindy a odmlčela se. Okny proudilo dovnitř sluneční světlo a zlatilo jí vlasy. Sklopila oči a nervózně potahovala za přikrývku. „Jediné, čeho se bojím, je... až se dostane ven. Myslím jako potom. Až vyjde z vězení.“
„Postarám se vám o policejní ochranu,“ řekl Kling.
„Hmmm.“ Cindy se nezdála přesvědčená.
„Totiž... přihlásím se o tu službu dobrovolně,“ řekl Kling a zrozpačitěl.
Cindy k němu zvedla oči. „To je od vás... velice laskavé,“ vypravila ze sebe.
„To máte tak...“ řekl a nedopověděl.
V pokoji bylo ticho.
„Mohl vás včera v noci zranit,“ řekla Cindy.
„Kdepak, neměl nejmenší šanci.“
„Ale ano,“ naléhala.
„Opravdu ne.“
„Ano,“ řekla.
„Přece se nezačneme zase hádat, co myslíte?“
„Nezačneme,“ řekla a rozesmála se, pak sebou trhla a sáhla si na tvář. „Ach Bože,“ řekla, „ono to pořád ještě bolí.“
„Ale jen když se smějete?“
„Ano,“ přisvědčila a zase se zasmála.
„Kdy myslíte, že vás pustí domů?“ zeptal se.
„Nevím, snad zítra nebo pozítří.“
„Protože mě napadlo...“
„Ano?“
„No...“
„Co, vážený pane detektive?“
„Já vím, že jste zaměstnaná...“
„Ano?“
„A že se normálně nechodíte najíst někam ven.“
„To je pravda, nechodím.“
„Pokud nemáte doprovod.“
Cindy čekala.
„Napadlo mě...“
Čekala.
„Napadlo mě, jestli byste nechtěla jít se mnou někdy na večeři. Až budete venku z nemocnice, samozřejmě.“ Zaváhal. „Tentokrát budu ovšem platit já,“ řekl a upadl do hlubokého mlčení.
Cindy chvíli neodpovídala. Pak se usmála a řekla prostě: „Moc ráda.“ Chvilku nic neříkala a po kratičké pauze se zeptala: „Kdy?“
*) Grán je starší jednotka váhy užívaná v lékárnictví a zlatnictví (1 grán = 0,06 g, 1/4 karátu). Pozn. překl.